

vasile nicolescu

1239

«Pentru tînărul de care vorbesc am afecțiune, de aceea îl voi onora cu părerea mea cea mai desăvîrșit sinceră. Prin urmăre, nu voi ascunde sentimentul pe care l-am avut de a mă afla în fața nu numai a unei speranțe, dar al unui adevărat poet (...) li urez acestui poet foarte dotat care se cheamă Vasile Nicolescu, un drum norocos spre complexitatea simplă.»

G CĂLINESCU

«Vizual și auditiv, adeseori aflindu-se în acel punct de corespondență între vîz și auz, niciodată incantația nu ia aspectul cronic al muzicalității exterioare, al efectului onomatopoeic superficial. Ea rezidă îndeosebi din acordul interior al metaforei, din viziunea acordată la ultrasunet, din propunerea unui perpetuu timpîn aflat în memorie și a cărui imperceptibilă vibrație creează un halo suav metalic, apărînd numai la lectură, niciodată la recitare. Fără să se refuze recitării.»

NICHITA STĂNESCU

«Toată poezia lui Vasile Nicolescu este o încercare de a găsi figura semnificativă a emoției, epurînd-o de retorism și zgură.»

NICOLAE MANOLESCU

vasile nicolescu magnolii și fum

vasile nicolescu

Lei 8

editura minerva

Coperta: *Daniel Nicolescu*

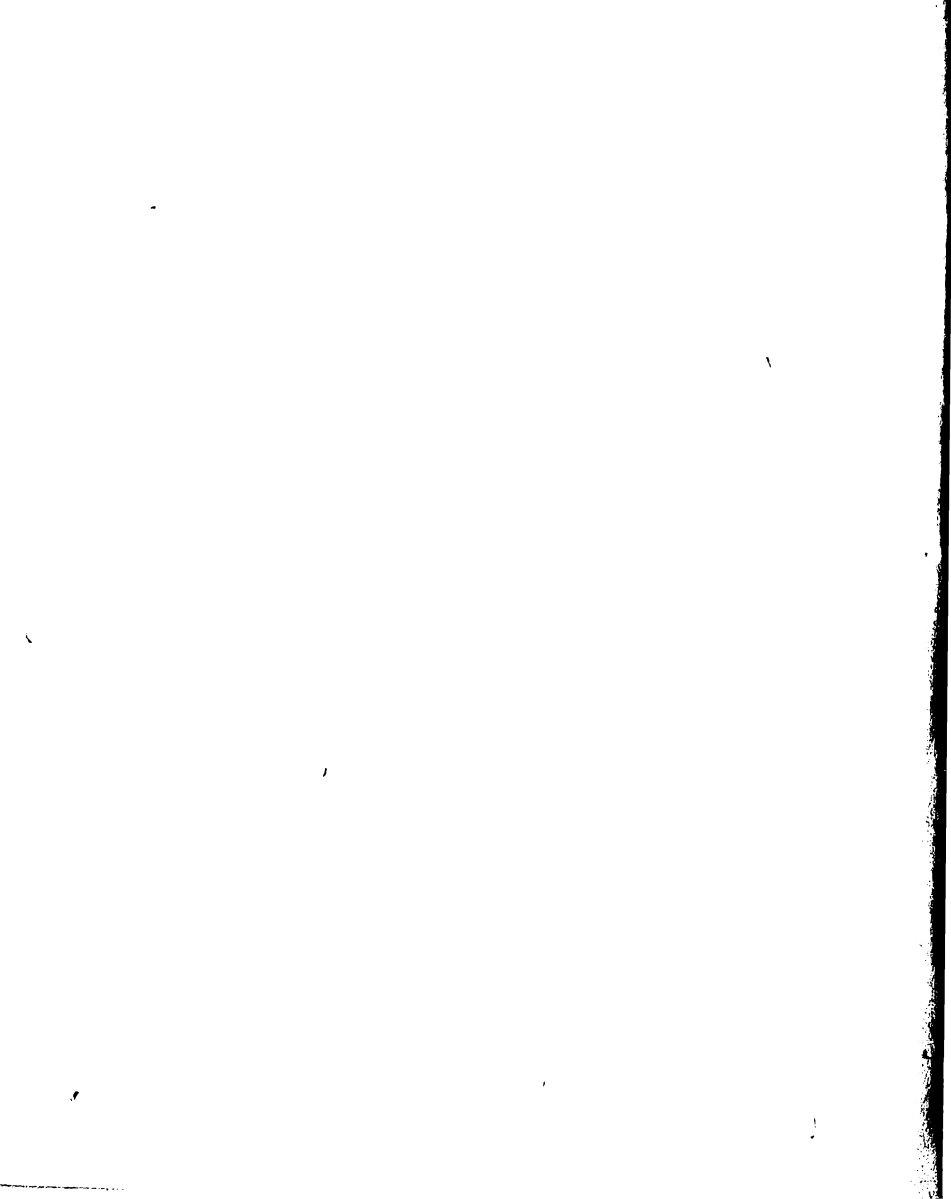
vasile nicolescu

---

magnolii și fum

PREFĂȚĂ DE EUGEN SIMION

BIBLIOTECA PENTRU TOȚI ● 1986
EDITURA MINERVA ● BUCUREȘTI

PREFAȚA

În privința poeziei lui Vasile Nicolescu critica literară oscilează între câteva formule. G. Călinescu vede în el un „*vulcan în erupție*“, un patetic cu stilul abrupt ; Paul Georgescu îl fixează, stilistic și temperamental, între „*hohotirea romantică și strălucirea marmorată a clasicismului*“. Victor Felea remarcă, dimpotrivă, „*o pornire spre discreție, o elegantă reținere în voce și în gesturi*“, iar N. Manolescu — *barochismul* formal și *clasicismul structural* ; alții îi neagă tangența cu lirismul călinescian și-l apropie mai degrabă de poezia lui Blaga. În sensul unui lirism intelectual mallarmean merg și comentariile lui Al. Piru („*o puritate mallarmeană de linii*“). Au mai fost citați Arghezi, Barbu, Dan Botta dintre români, Rilke și Michaux dintre poeții străini. Atâtea puncte de referință pot deruta. Poate fi un poet, în același timp, *hohotitor romantic* și *mallarmean, orfic* și *clasicist, patetic și discret* ?...

Adevărul este că, citit în succesiunea volumelor, Vasile Nicolescu pare un poet care — pe câteva axe stilistice stabile — își schimbă tonalitatea și unghiul de percepție. Primele poeme arată o iubire, într-adevăr, mai patetică pentru diafanitatea materiei, o gesticulație mai amplă în fața cristalelor. Iată o reflecție în preajma unei cupe :

„Cu cizelări de aer și oglinzi
 din care taine duhul ți-l desprinzi ?
 „Ești orhideea fără trup, de care
 se-anină raza ultimă de soare ;
 o gură de izvor în lună
 spre care-un flutur aripile-și sună.
 Ce mînă omenească, din ce lavă
 te-a rotunjit ca stelele, suavă ?“

G. Călinescu descoperea o reacție frenetică, un ton vibrant și solemn în juvenilele versuri :

„O mie de fintini îmi întorc cuvintele tale în auz,
 o mie de drumuri îmi întorc urmele tale în inimă...
 o mie de arbori voiesc de numele tău...”

și criticul are, pînă la un punct, dreptate. Numai că frenezia simțurilor, patetismul intelectual se exercită de regulă asupra unor elemente fragile și diafane din univers, brațele se deschid spectaculos spre a ocroti o stare delicată de suflet („miniatură a unui surîs“ — zice, mai tîrziu, poetul).

Citite laolaltă (poezia n-are, în fond, vîrstă) poemele lasă o impresie de sentimentalitate delicată, corectată (sau amplificată, cum vrem să-i zicem) de cultură. Lîngă emoție stă, mereu, o stare de *spirit*, un muzeu imaginar. Gesticulația este atunci temperată de meditație, lirismul auroral (*Imn soarelui, Mozart*), pentru care Vasile Nicolescu are o vădită predilecție, trece prin spațiul artei. Într-un loc poetul vorbește de „halucinante exoduri“, în altul de „valpurgică serbare siderală“, „alba orgie de sunete“, însă iubirea aceasta de imagini cosmice — în stilul, într-adevăr, hohotitor al romanticilor — este numaidecît „înghetată“ într-o expresie din care materiile tulburi și incandescente sînt eliminate. Valéry numea poemul modern un uragan înmărmurit. „Înmărmurit“ de cine ? De idee, bineînțeles, de spiritul care tinde să confrunte mereu lucrurile cu tiparele lor pure. Vasile Nicolescu întîlnește aici o întreagă tradiție lirică românească : de la Al. Philippide la G. Călinescu, trecînd prin

teritoriul de văpăi împietrite al poeziei lui Ion Barbu. Poezia este, și pentru el, o „trăsură de unire între cristal și gheață“, un „cerc de aer“, cu alte cuvinte : o geometrie a sunetelor, o transparență, un fluid în drum spre cristalizare, un ritm interior (poetul zice : „ascunsul ritm“) în materiile pure.

În poemele din *Parabola focului*, Vasile Nicolescu este mai aproape de patetismul rece al lui Phillipide (cel din *Visuri în vîietul vremii*), mai puțin sarcasmul, grimasa modernă, aerul acela sceptic al poetului care, fiind în vecinătatea miturilor, e nemulțumit de existența curentă. Poetul trăiește în preajma sunetelor pure, ora lui favorabilă este aceea, mozartiană, a începutului de zi. Oră tinăără, exuberantă, inaugurală :

„Ramură de timp înflorit, tu, voce a soarelui
din inima mărilor răsărînd. Dulce lumină
a începutului de zi, sfîntă înmugurire a pădurilor,
muzică a sufletelor noastre care se caută
rupînd orizonturi și ceruri înalte, și gînduri
pornite în halucinante atacuri...

Cine ești tu de mă chemi cu sunete albe, cu
sunete moi ca petalele trandafirilor abia înfloriți,
cu sunete de stalactite lovite în inima munților
de capul meu aiurînd după Evridiké ?“

Simbolul rimbaldian este tradus, în poemul ce dă titlul volumului, prin ideea poeziei care urcă spre *tiparele dintii* ale lucrurilor. Un voiaj în labirintul nuanțelor, o căutare într-o lume de metamorfoze. Poetul modern este un Pierrot îmbarcat pe o beată, nebună *Corabie de sunete*. Căutînd tiparele lucrurilor, el se caută întruna pe sine :

„Ce fericit mă simt uneori în această corabie de sunete
a visului,
un Pierrot de invizibile sfori înviat,
pe cutia de pudră a lunii dansînd,
și chiar dacă nu-mi aud bine vocea
în alba orgie de sunete,

și chiar dacă mișcările mele în oglinzi ondulate se sting,
știu că exist
dincolo de metamorfoza aceasta întâmplătoare.

Alteori merg pe un culoar nesfârșit
din care se desfac
asemeni degetelor celor două mâini
alte și alte culoare,
și trebuie să merg pe toate odată,
să smulg din irișii mei câte un ochi pentru fiecare,
cîte-un flaut,
cîte-o fîntînă,
și arcuindu-mă peste marginea atîtor lucruri,
peste conturul lor nevăzut,
tiparul lor dintii căutîndu-l
inima mea, fragilă planetă,
de-atîta zbucium se sfarmă
în pulberea care sînt,
în această nebuloasă care se caută întruna."

Încă de acum se prefigurează cîteva teme : tema soarelui, a clopotului, tema (de sursă blagiană) a *mirabilei lumini*, tema metamorfozei și a *spasmului* împietrit... Unele recomandă în Vasile Nicolescu un poet în stil barochist, altele trimit spre lirismul livresc de factură modernă : o poezie nu propriu-zis de idei (deși sensibilitatea la concepte este evidentă), ci o poezie — cum am zis și altă dată — care transformă cultura în obiect de reflecție lirică și chiar în spațiu de existență lirică. La acest punct trebuie citat, din nou, Philippide din *Monolog în Babilon* și, într-o oarecare măsură, G. Călinescu cu fanteziile, parabolele lui lirice. În jurul ideii de metempsihoză se rotesc, cînd grațios ca într-un menuet, cînd exuberant cîteva simboluri trecute deja prin poezie :

„Cînd puls nu va mai fi, nici rană
ci doar o tainică membrană,

un iris plutitor în ceață,
fără amurg sau dimineață ;

cînd din matricea tremurîndă
a visului, o stea plăpîndă

subit va pogori pe masă
ca o nălucă de mătasă

voi călări țestoasa lunii
jos în cămara verde-a lumii

și trist, învălmășit cu umbra
prin marea curgere lividă,

eu voi țîșni ca o nălucă
sus în albastra crisalidă.“

A călări *țestoasa lunii*, a te integra în *marea curgere lividă...* arată o imaginație de tip romantic. *Irisul plutitor în ceață* vine însă din alt cîmp liric, ca și nota voit indecisă în care stă poemul: între bucuria ascensiunii cosmice și durerea gîndului că totul se termină în marea curgere... Astfel de treceri sînt fine și dau poemului o notă simpatice de joc între mai multe perspective lirice. „Livresc“ vrea să spună, în acest caz, mai multe straturi de simboluri venite din spații culturale diferite: Imaginea palimpsestului, propusă de noua critică (Genette), este potrivită. Conștiința poetică modernă duce cu sine un număr de *lecturi*, așa cum omul matur poartă în el vîrstele anterioare.

Unicornul, pe care l-au lăudat toți comentatorii poetului, este desigur un simbol blagian, ca și acela al poeziei ca o „veșnică rană“ (*Lumea diafană*). El poate fi interpretat în mai multe feluri, sigură fiind doar viziunea fantastică a ramei: marea în furtună, mugetul valurilor, surparea nopții, înaintarea inexorabilă a unicornului. Teribila viețuitoare este o imagine însuflețită a biblicei arce. Ea poartă pe spinare semințiile și lucrurile lăsate pradă potopului. Asta vrea să sugereze că poezia refacă unitatea existenței și face să vorbească tot ceea ce nu are

limbă în univers. Idee, iarăși, răspîdită printre romantici, spirite bolnave de plenitudine. Unicornul „ling-o femeie blînd eteree“ ar putea fi însă și simbolul medieval din tapiseriile de la Cluny, magnificul animal care sparge cu lancea crescută în mijlocul frunții decorurile și simetriile acestei lumi. Nu este, cumva, și sugestia artei care „îngheață“ și perpetuează arhetipurile unei existențe primordiale ? :

„Dar unicornul, .
dar unicornul
nu s-a-necat,
și-n cealaltă lume
își scoate cornul.
Și-ntr-un palat
de-argint strecurat
stă vrăjitorul,
clarvăzătorul
ling-o femeie
blînd eteree,
bîndu-i irisul,
dorul și visul,
scrutîndu-i destinul,
păcatul și chinul,
el, vrăjitorul.
clarvăzătorul.“

Aici și în alte poezii. Vasile Nicolescu arată o sensibilitate specială față de universul acvatic. Cîteva „elegii marine“ sînt remarcabile. De la cineva care a scris și a editat pe Turner ne-am aștepta ca acuarelele lui să aibă cromatică nebună a „peisajelor cu apă“ sau să figureze în chip patetic ceturile Nordului căzînd în dezordine peste ape de un albastru putred. Marinele lui Vasile Nicolescu sînt, dimpotrivă, luminoase, stihiele sînt trase în desene fine, poetul ascultă la țărm un amplu concert de harpe. „Neptunismul“ este figurat mai degrabă în sensul barocului : talazuri încremenite, catarge ce răsar din

spume ca niște singuratece turlе, dansul acrobatic al zeităților marine și al vulturilor :

„Cu lanțuri ferecată și cătușe
Tu către hău tot mai deschizi o ușe
Și zeii tăi printre corali și turlе
Tot mai găesc tăria ca să urle.
Tu matcă-a răzvrătirii care doare,
Pustiū de-oglinzi sfărîmat de-un pumn de soare,
Drum de banchize către altă lume,
Cîmp de catarge răsărînd din spume,
Pe trupul meu tu arzi ca o tinctură
Și bezna ta pe gura mea-i o gură
Ce muribundă totuși îmi dă aer
Cînd iar respir sub clopote de vaer.

III

Se-ntunecă de ziuă și parcă-n mii de harpe
Izbește coada-i neagră cumplitul mării șarpe
Și țărături de-ntunerice se-aruncă și se sfarmă
De negrele talaze, cu țipete de-alarmă.
Manej de zei și vulturi dezaripați de fugă
Marea pe chip își trage vînăta nopții glugă.
Și dacă mîine, trupu-mi, cu brațele-ostenite
Din ceață-o să te strige cu crabii în orbite ?“

Fortînd puțin conceptele, am putea descoperi în versurile de mai sus o figurație de tip baroc : tendința, de pildă, de a înlănțui (împietri) elementele stihiale, o sensibilitate ce oscilează între ceea ce e amplu, maiestuos în lumea realului și inima pură a lucrurilor. Rezultă o tensiune, un dramatism al indeciziei pe care poetul modern o traduce în mai multe feluri. Impresia mea este că Vasile Nicolescu vrea să fixeze, în poemele lui de o remarcabilă puritate formală, *momentele de trecere, stările intermediare*. Iată, în poemul *Năluca*, clipa indecisă din-

tre noapte și zi, *spasmul* luminii care izbucnește dramatic dincolo de linia orizontului :

„Cînd noaptea nu e noapte și ziua-abia se-arată,
cînd umbra se desface, se-nlănțuie, se-amîină,
cînd roua se întoarce în cer transfigurată
și luna se înecă-nchircită ca o mîină,

cînd soarele-i departe și totuși se presimte
cutremurul și spasmul, incizia luminii,
tu pleci nălucă-n zorii,-n velurul lor fierbinte -
și-o noapte grea îmi stinge, carbonizîndu-mi crinii.“

Aici : *incizia luminii, velurul zorilor, spasmul* (iarăși *spasmul* !) pe care îl produce răsăritul soarelui și dorința de a fixa acest moment unic, în alte poeme : „catedrală de pene de îngeri“, „furtuni de fluturi“, „clopote de alge“, „strugurii de chihlimbar“ „palida scoică a luminii“, „nacela de cristal a visului“ și nenumăratele metafore (metafore vaste) ale *oglinzii* și ale *clopotului*... Toate indică în Vasile Nicolescu un poet în linia barochismului modern, poet care vrea să închidă vastitatea și să împietrească spasmele luminii. Poezia lui stă, în acest fel, într-un punct în care se întîlnesc două forțe contrarii ale imaginarii : una ce tinde spre amplitudine și se deschide, exuberant, spre formele dramatice, tumultuoase ale realului, alta ce purifică, diafanizează și dă o notă de extremă fragilitate obiectului liric. Este tensiunea și grandoarea spiritului baroc care vrea să reproducă în artă mugetul mării și zborul fluturului. Să revedem cîteva din imaginile citate înainte. „Catedrală de pene de îngeri“ indică, întîi, un simț al monumentalității, o propensiune pentru grandiosul strălucitor, durabil, semeț ; imaginea monumentalului este însă surpată din interior, relativizată și, în cele din urmă, spulberată de cel de al doilea termen al metaforei. O catedrală de pene de îngeri este o himeră : proiecția unui spirit care tinde să construiască mari doșmuri cu elemente imponderabile. Din aceeași categorie fac parte și *sfredelele de aer, furtunile de fluturi, nacela de cristal a visului, orgia de sunete* : o

aglomerare terorizantă de suavități. Însă printr-un artificiu poetic cunoscut teroarea se întoarce spre plăcere. Vechea temă a oglinzii este dezvoltată într-o mică poemă erotică în care imaginația joacă în chip inteligent, între două planuri : unul compus din suave fluidități (*valuri, meduze, delfini, ochi de iazuri*), altul alcătuit din obiecte grațioase din ordinea cristalelor și a florilor. O notă de somptuozitate și prefăcătorie răzbate în catrele impecabil tăiate :

„Pune oglinzi, mai pune, ca florile în casă,
unde profunde cercuri se simt la ele-acasă,
pune oglinzi în care paharele și crinii
să joace ca în valuri meduzele, delfinii.

Pune oglinzi, ca ochii de iazuri, mai subțiri,
în care să tresară făclii de trandafiri.
Rizînd, cu mii de brațe să vrei să mă cuprinzi,
pune oglinzi în praguri, ferestre, pînă-n grinzii.”

Și pentru că vorbesc de poezia erotică (Vasile Nicolescu este un admirabil poet al iubirii, în varianta cerebrală a lui Barbu), vreau să citez și poemul *Cîntec* din volumul *Secțiunea de aur*, unde tema erosului apare însoțită, ca un echipaj regal, de mari figuri emblematice : zeul, unicornul.. Totul este de o somptuoasă ambiguitate :

„Cînd zeul se irită în somnu-i greu și cînd
păianjenul durerii te sfîșie cu ace,
cînd fumegă lumina prin aștrii pogorînd
răsare unicornul la mîna ta și blînd
cu liniști moi azurul în carnea-ți se întoarce.

Tu calci pe-un pod de fluturi în mine suspendat
ca roua-n firul ierbii răsfrînt peste o groapă.
Matrice-ale zăpezii și-al zorilor sabat
stau fluturii cu scutul spre noapte îndreptat
cînd greierul în piatră chip nevăzut îmi sapă.”

Lăsînd de-o parte conceptele, observăm că poezia de o cerebralitate delicată are uneori străluciri și moliciuni de mătăsurii orientale :

„Mîna păianjenului rece
c-un fir de noapte mă petrece ;
mîna oracolului tristă
mă sfarmă ca pe-o ametistă,

mîna cu degete de fum
destramă-un tîlc ce-i trist oricum
și se aprind de-atîta pîndă
vulcanii inimii-n osîndă.”

Poeemele mai noi (*Întîlnire în oglîndă*, *Salonul olandez* și ciclul *Tăcerea și foșnetul*) schimbă într-o oarecare măsură sintaxa lirică și au mai multă substanță în limbaj. N. Manolescu (*România literară*, 21 mai 1981) pune această poezie sub semnul *concretismului* („densitatea și prețiozitatea scriiturii, rafinamentul de bijuterie [...], enigmatica simplitate, aspectul lapidar de definiție...“). *Concretismul* se caracterizează însă — zice Hocke — prin „combinatorism verbal paralogic“, tănuire și disimulare, aspirație spre o ordine metafizico-magică... Vasile Nicolescu pare mai degrabă a merge în sens invers. Versul se simplifică, discursul liric se rupe și, în genere, poezia pătrunde în intimitatea elementelor materiale. Față de retorica exagerat abstractă din ciclul *Rădăcina* din volumul anterior (*Lumea diafană*), retorica de acum caută formele de rafinament ale simplității și se slujește de un limbaj mai dens și mai agresiv :

„în etuva asfințitului, singur,
rupt, sfîșiat de remușcări, zdrențuit de speranțe,
tîrșit, mototolit, adunat pe fărăș odată cu resturile,
aruncat între fâlcile malaxorului care mătură strada,
privit prin gaura cheii, măsurat cu periscopul vîrît sub parchet,
cobai telepatic, cobai într-o mie de privințe,...“.

Poetul nu renunță la temele sale (le răgăsim, pe toate, de la tema *clopotului* la tema *oglinzii* și a *giuvaerului*), însă reflecția este, aici, mai concentrată, iar spectacolul liric renunță, în bună parte, la nota de ceremonioasă teatralitate. Poezia continuă să stea în preajma miturilor culturii (poemele din volumul *Salonul olandez* sînt ingenioase interpretări lirice) însă miturile trec, acum, printr-un spațiu acaparat de lucruri. Se produce un fenomen de expansiune a realului, imaginarul suportă greu teribila presiune a obiectelor. Lumea diafană este asaltată de peste tot, în interiorul ei au loc metamorfoze neliniștitoare și spiritul liric nu se mai grăbește să primească totul cu exaltare. Apare, în versurile din ce în ce mai puțin ornamentale ale lui, Vasile Nicolescu, o expresie de oboseală a sensibilității, marcată în cîteva poeme :

„Ciudată expansiune au lucrurile în închipuirea
noastră

și cum își schimbă ele mereu însușirile,
proporția, numărul, calitatea,
cum puiul de ienupăr crește din cenușa
scoicii marine în creștetul stîncii
și inima mea umple mîrgăritarul unei stele
care abia se va naște.”

Într-o frumoasă *Presimțire de iarnă* interogația lirică trece dincolo de lucruri, lumea nu mai este privită într-o splendidă oglindă vențiană, ci în cioburile care reflectă în chip neliniștitor pentru un spirit insetat de ordine și muzicalitate vîlmășagul realului. Tonalitatea gravă, întrebătoare, aerul de reculegere și presimțirea fenomenelor imponderabile amintesc de Blaga :

„Cine a bătut cu degete de tăgadă în geamul amurgului ? —
era o umbră, apoi alta, apoi vîntul
oglanda sfărîmată în mii de cioburi
a privirilor
aruncate peste umăr de frunzele care se duc
în regatul rimelor, între oasele păsărilor

care se îndeasă unele în altele
pină se face totul alb, foarte alb, zăpadă
suflată sub ușa
cînd nu mai e nimeni în casă.“

Din confesiune este eliminat accentul de somptuozitate. Dispare rama oglinzii în care se privește cu neliniște artistul. Autoportretul are cruzimi moderne, nota estetică este împinsă în umbră :

„De cînd nu te-am mai văzut,
doamne, cît de mult te-ai schimbat,
ai pașii mărunți ca nisipul, ochii —
virteje de ierburi uscate de mare,
ai cearcăne de corb spînzurat de umbra muntelui,
părul tău e-o bucată alburie de nor
în care dorm visele îngîndurate
cu mîinile deasupra capului.“

Salonul olandez pare a confirma definiția pe care G. Călinescu o dădea spiritului *marinist* în poezie : „Marinistul e un specialist al formei, un poet pur, cum zicem azi, proclamînd autotelismul artei. Experiențele sale nu sînt de viață, ci de artă. Dacă ar ține un jurnal ar fi unul de atelier“... Să spunem că pentru G. Călinescu *marinismul* e tot una, în fapt, cu barochismul. Analogia este numai parțială în cazul lui Vasile Nicolescu. *Salonul olandez* este, în fond, o lectură lirică, o confruntare a emoției cu un univers imaginar deja fixat, *corporalizat*... Tema muzeului imaginar este adusă, astfel, la suprafață și transformată într-un subiect de reflecție lirică. Arta (devenită obiect al poeziei) prevalează asupra subiectului, totuși subiectul nu se resemnează. Temele lui concurează serios temele deja ajunse la expresie, sublimare, înnobilate de artă. Iată următorul *Peisaj de iarnă*, după Rembrandt, unde, dacă eliminăm sursa, nu întîmpinăm nici o greutate în lectură. Poemul este o meditație despre destinul creatorului menit să prelungească „muzica dintre lucruri“ și să piară „în spatele tuturor lucrurilor“... Nu-i o idee

nouă (ideea veche a franciscanismului artei), este însă o idee care redevine originală printr-o redefinire nouă cu elemente luate din două cîmpuri de observație. Pe cele venite din zona artei le remarcă numai cei familiarizați cu tablourile lui Rembrandt. Celelalte (și care sînt, în final, esențiale) n-au nevoie de erudiție pentru a fi înțelese. Iau alt exemplu, *Portretul artistului în chip de Sfîntul Pavel*, tot după Rembrandt, un poem în stilul psalmilor arghezieni, cu o ușoară rarefiere a atmosferei de te-roare mistică :

„Mi se face urît, o, Doamne
și este numai seară.
Mi se face urît.
Se-ncaieră umbre-n cărare,
năluci de jivine.
Și-s fără tine
și fără mine.
Și este numai seară.
Printre atîtea fantome
Sînt ca o urnă funerară
cu buzele sparte.
Doamne, cit de mult m-ai prădat !
Tu chipul mi-ai arat
cu iluzii și moarte !“

O caracteristică se vede numaidecît în aceste ingenioase meditații într-o expoziție : voita lipsă de ornamentație a limbajului poetic. Comunicarea este cu premeditare prozaică, discursul mizează pe acuitatea, forța versurilor albe. Lucru curios, poezia care vorbește despre lumea formelor plastice nu se adresează direct privirii. Este o poezie de *stări* și de *impresii* intelectualizate, cu o bătaie lungă :

„Cine a spus că nu se poate ?
Totul este posibil.
Nici un eșec nu amenință.

Totul este posibil
dar numai în limitele acestui careu cărămiziu,
în limitele neapăsătoare ale acestei curți
din care timpul s-a retras asemenea mării
lăsînd în urmă un țărîm nefiresc de curat,
între marginile acestei jumătăți de cochilii
unde bărbatul trage din pipă, femeia bea bere,
iar copilul
ca un greier albastru
întors din muzică
îi privește cu mîinile încrucișate.“

Un vers liminar din ciclul *Tăcerea și foșnetul* ar indica o programatică adîncire în lumea elementelor : „E cazul [...] să mă uit mai adînc în miezul elementelor“. Însă elementele sînt, și aici, *friza Parthenonului, castanii vizionari, chi-paroșii de aramă, păpădia* („inefabilă jucărie-a văzduhului“), din nou, „orgii de fluturi“, *scoicile uriașe, turnurile ușoare, marea „cu dangăte negre“* și, bineînțeles, *clopotul*, căruia poetul îi dedică un poem vibrant, *vioara, flautul, privirea, încăierarea de raze...* Vasile Nicolescu revine la obiectele și temele lui, dacă le-a părăsit cumva. O întoarcere, totuși, cu un limbaj golit de metaforele mari, cosmicizante. Citez această definire (re-definire) a creatorului ca detector și memorie a imponderabilelor din univers :

„Cine aude litania, foșnetul ierbii de mare,
clopotele ei înșirate de gîtul celor înecați,
strigătul posesivelor alge, căderea unui fluture,
avertismentul fără semne al vulcanilor,
durerea arborilor pe care îi zgîlție vîntul,
și inima lor sărînd înaintea furtunii,
cine aude piatra născîndu-se fără țipăt, fără leagăn,
lîngă greerii care se înmulțesc din sunete,
Cine aude...“

În *Semnătura fulgerului* (1983) dăm peste o poezie aspră, lutoasă, zdrențuită, ieșită direct dintr-o experiență puternică și confuză. O poezie, i-aș spune, a ființei ce dibuie o pîrtie de lumină-ntr-o noapte apocaliptică :

„Zaț de tenebre, drojdie oarbă
noaptea se-aruncă pătimaș să mă soarbă.
Pe nevăzute, pe neumblate
mîinile-mi leagă fedeleș pe la spate.
Ochii mi-i prinde-ntr-o glugă de umbră.
Părul mi-l leagă de-o lespede sumbră.
Numai izvorul curgînd la Nadir
păstrăvi albaștri mi-azvîrle-n priviri,
nori de brîndușe, zăpezi cînd și cînd,
arcă de fluturi spre zori tremurînd.“

Spiritul poetului trece printre două turnuri de îndoială și locuiește, dacă-i dăm crezare, între aripile vulturului, sufletul este fum și jertfă, iar poemul se tulbură și vrea să cuprindă un univers în destrămare și un vis ce merge spre coșmar :

„Poemul cînd se tulbură, se tulbură cu totul.
Așa și visul. Cade un fulg de lună din primul vers,
apoi pe nesimțite o respirație străină intră în respirația ta
și inima începe să bată anapoda, cuvintele-asfințesc,
și lasă umbre lungi printre ele, tranșee pline de morți ;
și tu alergi peste cîmp, cînd deasupra-ți
gigantici nori de iarbă presată, cuburi fantastice
te urmăresc în joacă, vin după tine în pași de menuet
și tu îi împingi c-un singur deget înapoi și ei revin
ușori ca niște baloane și jocul continuă,
alergi în zigzag prin aer, treci peste case,
într-o plătire pe care ți-o invidiază toți scamatorii
cînd tu vorbești cu moartea într-un esperanto al stelelor.
ca un andante de Mozart.“

Versurile mai vechi se revendică dintr-o poetică a transparenței. Poemele din *Semnătura fulgerului* sînt mai adînc implicate în existență și propun mai degrabă o poetică a cauzalităților obscure. E o senzație permanentă de cădere în vid, de sfișiere a trupului și dislocare a materiei. „Doricul fir al candorii“, amintit într-un vers, rămîne firav și izolat. Este o schimbare importantă de ton în poezia lui Vasile Nicolescu, provocată, am impresia, de o mișcare dublă a spiritului : o întoarcere, întii, radicală și dramatică la real și, în al doilea rînd, o deschidere bruscă spre oniric și, în genere, spre universurile ce scapă legilor armoniei. *Livrescul*, *barochismul*, *ludicul* lasă loc unei poezii disonante, hotărîtă să coboare zonele obscure ale ființei și, în același timp, înspăimîntată de ceea ce vede. Poezia nu-și mai impune, în contactul cu aceste universuri tulburi, propriile legi (legile geometriei și ale muzicii), poezia se lasă ea însăși tulburată, accelerează ritmurile și capătă, în cele din urmă, un vizibil accent premonitor. În fața neantului ce se întrezărește, poezia nu mai fabrică obiecte frumoase și nu mai caută simbolurile de preț. În spațiul poemului năvălesc obiectele cu inima de întuneric și ființa ce se odihnește pe scutul fraged al versului este mai anxioasă decît oricînd în lirica lui Vasile Nicolescu:

„Neant apeironic și stare de penumbră
pătrunsă-nepătrunsă, răsună și vîrtej,
tu glorie a mării foșnind în noaptea sumbră,
proteică sămînță și astrelor manej,
tu zbatere și undă, aceeași și oricum
cenușă-n carne vie și licăr beat de scrum
trist greier mărunțindu-și cîntarea pe vulcani
din mrejele de stele pornit de mii de ani,
trezit pe verticală și renăscînd din mers,
zăcînd pe scutul fraged al ultimului vers.“

Este aici o deschidere mai mare (în modul lui Philippide) spre zvonul imensității. Poemul ce se zbate între două muzici, două chemări și se zidește în cuvinte. Admirabile aceste notații ce transcriu direct, fără artă (în afară de arta de a evita arti-

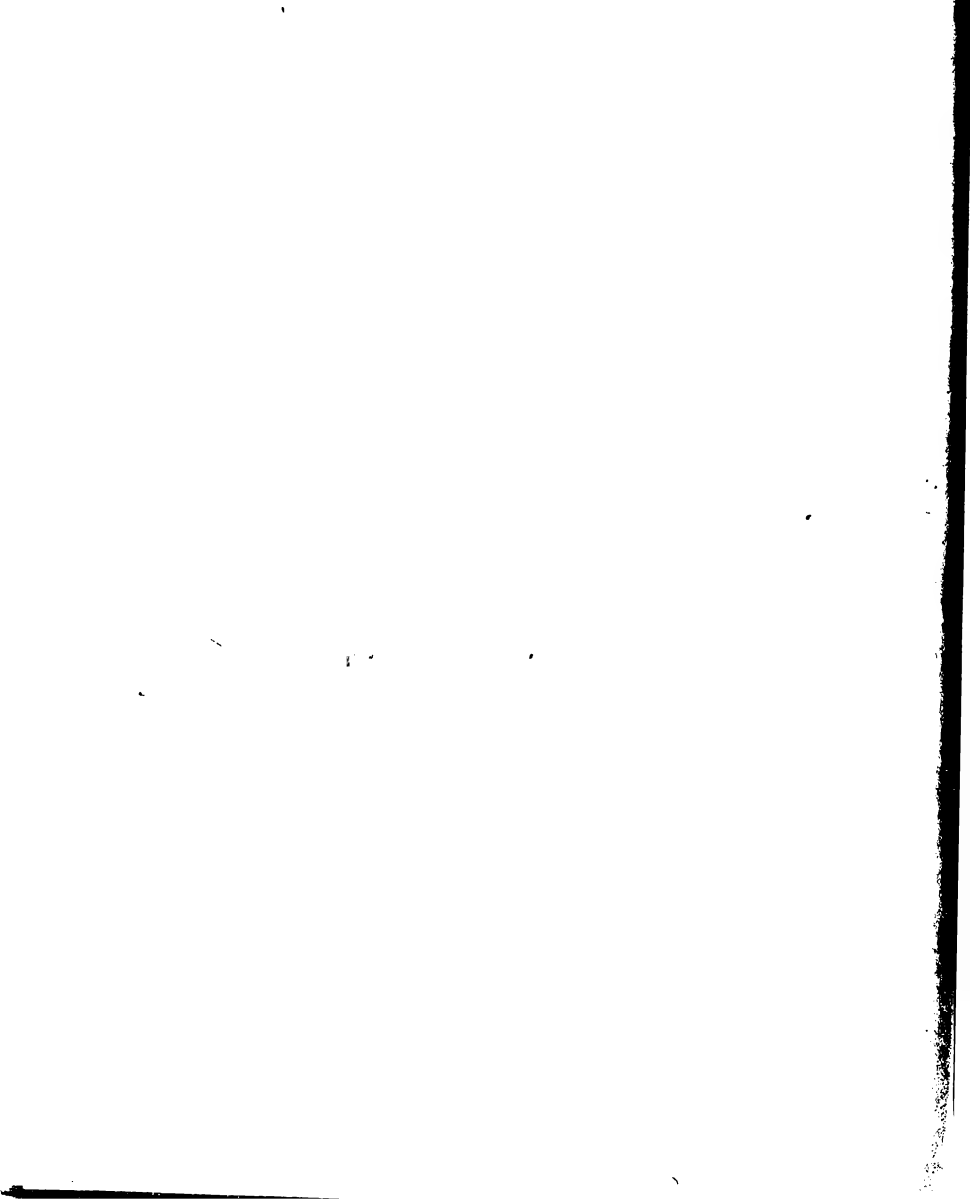
ficiile artei și a da impresia de existență netransfigurată !) frea-
mătul obscur al spiritului :

„Pe cine trebuia să jertfesc,
pe cine trebuia să îngrop
între aceste ziduri de cuvinte
dacă m-am îngropat pe mine ?
Pe cine trebuia să mai sacrific
între aceste turnuri de-ndoială
așezate doar de cutremurul muzicii,
așezate doar de străvezia naștere a lunii,
pe cine trebuia să mai jertfesc
cînd sufletul meu e doar fum și jertfă
și nu mai sînt nici chiar cu mine
ci rupt în două muzici ?“

sau senzația acută de prăbușire :

„Cădeam și nu era nimeni în jur,
un val de sînge mă-neca impur,
cădeam din stîncă-n stîncă, Ganimed,
un ied de stea sfărîmîndu-se întreg
de-un fir de-abis care-ncepuse
cu foșnete și urlete nespuse
ca-n judecata de apoi
cînd eram unul amîndoi
tulpină oarbă spînzurînd
deasupra umbrei de pămînt.“

EUGEN SIMION

NOTĂ BIOBIBLIOGRAFICĂ

- 1929 Se naște în localitatea Podenii-Vechi, Prahova, la 1 noiembrie.
- 1946 Debutază cu versuri în *Naștunea* lui G. Călinescu. Își tipărește întâia plachetă de versuri, *Liturghii negre*, la tipografia „Presa noastră”.
Termină liceul „Spiru Haret” din Ploiești și se înscrie la cursurile Facultății de filozofie din București, pe care o absolvă în anul 1953.
- 1959 Îi apare, la Editura de Stat pentru Literatură și Artă, volumul de versuri *Enescu, Suită lirică*, omagiu și comentariu liric al operei marelui muzician. Se anunță deja, prin acest volum, o preocupare ce va deveni o permanență în opera autorului : dialogul artelor.
- 1961 Începînd cu acest an este numit șef al secției de poezie și critică literară la Editura pentru Literatură.
- 1963 Apare volumul *Poeme*, la Editura pentru Literatură.
- 1964 Tipărește prima din cele trei antologii de poezie românească pe care le va realiza : *Din lirica mării* (Editura pentru Literatură), una din cele dintîi culegeri tematice

de poezie înfăptuite la noi după 1947. Poemele selectate — de la Alecsandri, Eminescu și Macedonski pînă la Emil Botta, A. E. Baconsky și Nichița Stănescu — sînt distribuite în secțiunile : *Mare Aeternum*, *Omul și marea*, *Țărmpontic* și *Cîntecul de dragoste al' mării*.

- 1966 Publică antologia *Cîntecul iubirii (Din lirica românească de dragoste)*, la Editura pentru Literatură.
Pleacă la Paris, cu o bursă oferită de statul francez, pentru studii de specializare în activitatea editorială.
- 1967 Publică, spre finele anului, la Editura pentru Literatură, un nou volum de versuri — *Parabola focului*, precum și *Epitō Amphion (Din poezia tînă ră românească — antologie în limba maghiară)*.
- 1968 Devine director al Editurii pentru Literatură Universală. Va iniția aici cîteva prestigioase colecții : „Poesis“, „Orfeu“, „Romanul secolului XX“, „Mythos“.
În cadrul Universității din Poitiers își ia, cu mențiunea „Foarte bine“, diploma de studii franceze.
Întocmește o antologie *Ion Vineă*, care apare la Editura pentru Literatură.
- 1969 Împreună cu Tașcu Gheorghiu realizează traducерile pentru antologia Robert Desnos, *Noaptea nopților fără iubire* (Editura pentru Literatură Universală), căreia îi va semna și prefața.
- 1970 Traduce, selectiv, din poezia lui Henri Michaux, în volumul *Spațiul dinlăuntru*, la Editura Univers, pentru care obține Premiul Uniunii Scriitorilor.
- 1971 Publicată la Editura Eminescu volumul *Clopotul nins*, pentru care, în anul 1972, primește Premiul Uniunii Scriitorilor.

- 1973 Publică cel de-al șaselea volum de versuri : *Secțiunea de aur*, la Editura Eminescu.
- 1974 În colecția „Clasicii picturii universale“ a Editurii Meridiane, tipărește albumul *Turner*.
O nouă restituire a unui mare poet francez : Max Jacob, *Cornetul cu zaruri* (traducere, antologie și prefață), la Editura Univers.
Tipărește prima antologie din versurile proprii, în colecția „Cele mai frumoase poezii“ a Editurii Albatros.
- 1975 Apare la Editura Eminescu volumul de eseuri *Starea lirică, I*, avînd următoarele capitole : *Constelația modernilor* (studii și eseuri despre cîteva din marile figuri ale literaturii române), *Intemeierea ființei prin cuvînt* (studii de literatură universală — Apollinaire, Ezra Pound, Omar Khayyam, André Malraux, Roger Martin du Gard etc.) și *Condiția umanismului* (eseuri despre muzică, plastică, literatură și interpenetrația lor).
- 1976 La Editura Meridiane, un nou album : *Claude Monet*.
Apare un volum bilingv din creația poetului : *Transfigurare (Remise en rêve)*, în traducerea franceză a Sorinei Bercescu, la Editura Eminescu.
- 1977 Placheta de versuri *Lumea diafană* (Editura Eminescu) este urmată de un volum de traduceri din opera lui Ted Hughes, *Din cîntecele lui Kra* (cu prefața traducătorului), care apare la Editura Univers.
În „Clasicii picturii...“, albumul *John Constable* (Editura Meridiane).
- 1978 Volumul de poeme *Întîlnire în oglindă* (Editura Eminescu), tipărit în acest an, primește Premiul Uniunii Scriitorilor.
- 1979 După o călătorie în Țările de Jos, publică la Editura Cartea Românească volumul de versuri *Salonul olandez, suită de*

crochiuri lirice care interoghează și interpretează câteva capodopere ale picturii flamande.

- 1980 Traduce, antologhează și prefătează versuri din Sylvia Plath, în volumul *Ariel și alte poeme*, care apare la Editura Univers.
- 1981 *Corabia de sunete* — volum antologic în colecția „Poeti români contemporani” a Editurii Eminescu care cuprinde și un ciclu de inedite.
În același an, albumul *Whistler*, la Editura Meridiane.
- 1982 Apare volumul de versuri *O grădină pentru Orfeu*, la Editura Eminescu.
- 1983 Se retrage din activitatea editorială. Tipărește volumul *Semnătura fulgerului* (Editura Eminescu) și, apoi, albumul *Caravaggio* (Editura Meridiane).
- 1984 Vede lumina tiparului cel de-al doilea volum de eseuri al său: *Starea lirică, II* (Editura Eminescu), structurat după cum urmează: *Repere lirice*, primul compartiment al cărții, se constituie din eseuri despre Blaga, Arghezi, Nerval, Superville, Cummingg, Lorca, Sylvia Plath, etc.; *Respirații* în care adună câteva meditații despre destinele Cărții și despre arcele traducerii; *Sinestezii* — studii despre dialogul artelor; *Lumină și culoare* — înglobează eseuri despre plastica lui Fuseli, Vemeer, Braque etc; ultima secțiune, *Zbor deasupra fulgerelor* strânge câteva note de călătorie precum și fragmente dintr-o îndelung proiectată carte asupra civilizațiilor Inca și Aztecă.
- 1985 Publică la Editura Meridiane albumul *Vermeer van Delft*.

De-a lungul anilor a prefătat numeroase cărți, în rîndul cărora amintim: Fedin — *Orașe și ani*; Ion Vinea — *Poeme*; Mircea Eliade — *Aspecte ale mitului*; Cesar Vallejo

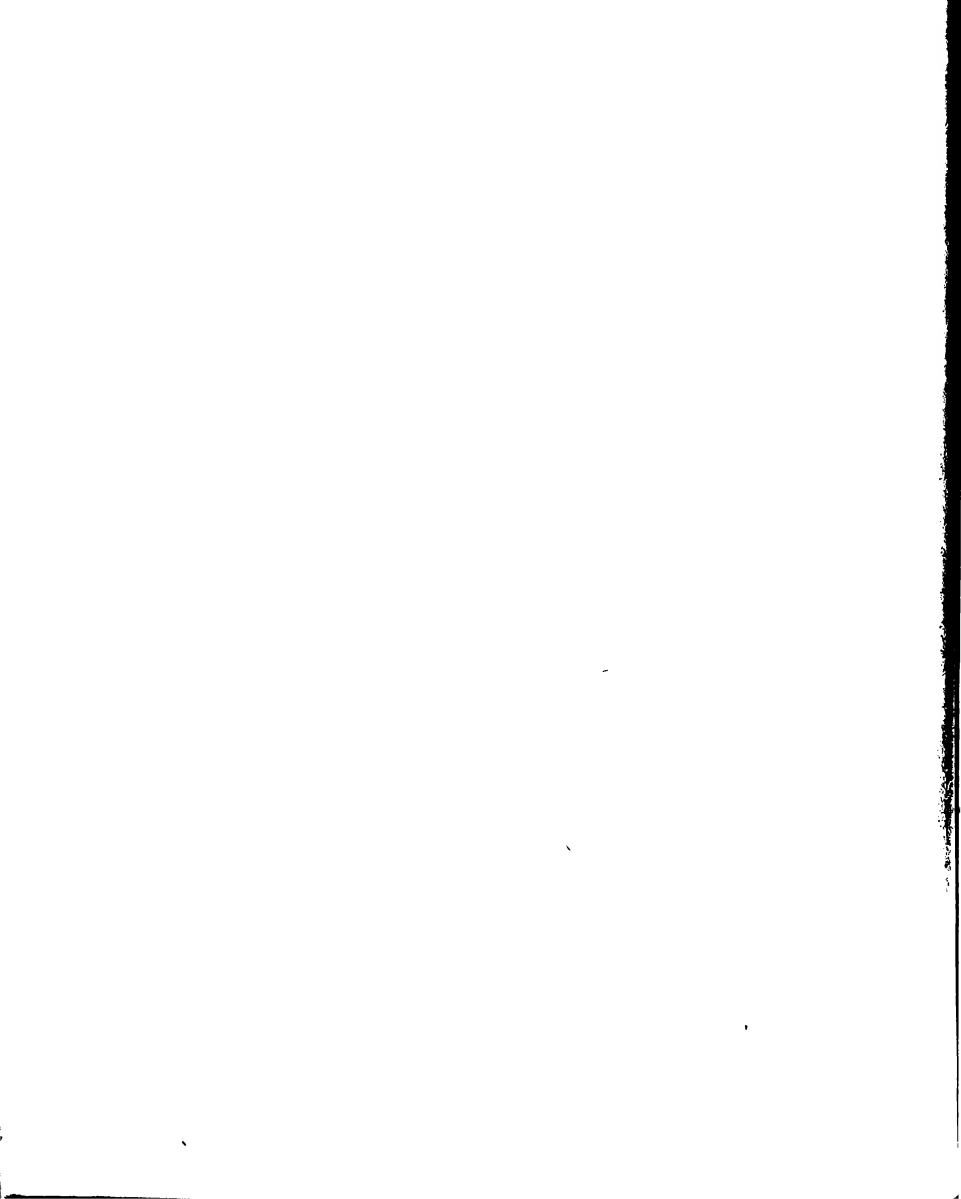
— *Heralzii negri* ; Gérard de Nerval — *Poezii* ; Ion Miloș
— *Tauri și melci* ; Liubomir Levcev — *Minușa de fier* ;
Contes populaires roumains (trad. Micaela Slăvescu) ;
Fluturi, păsări, cai... — antologie de Petre Stoica ; Mihail
Sadoveanu — *Pe Valea Frumoasei* ; Ezra Pound — *Cantos* etc.

A semnat scenarii și comentarii de film pentru scurt-metrajele : Enescu, Eminescu, Luchian, Lumea Aztecilor.

D. N.

SEMNĂTURA FULGERULUI

ȘI CREȘTETUL MEU ATINSE
FUNDUL MĂRII...

Un val m-a răsturnat și creștetul meu
atinse fundul mării. Și nu știu ce mînă sau rază
m-a smuls cu strășnicie din nisip, nu știu ce val
m-a răsturnat iar, în picioare. Ce aprigă uitare,
ce transparență încheștată, ce tremur de vînt
i-a șoptit mării să își refuze morții ?

HYPERION VISÎND

Și totuși e-o clipă
cea mai subțire
cînd muntele însuși
vrea în neștire

să-ntindă o mină
mai sus de sine
deasupra-ncheștării
care-l reține

să vrea curcubeul
să vrea dumnezeul
și copilărește
să-i frîngă-ntre dește.

TORNADĂ, II

Ceva te doare dincolo de fire,
un fir ce arde, totuși prea subțire,
ca de păianjen, ce s-a rupt și-l toarce
în carnea noastră, mîna unei Parce,
sau umbra, poate, — a unui vis ce trece
cînd nici făptura nu-și mai simte, rece,
sau din fîntîni te strigă ecoul tău de ieri,
și nimeni nu te-aude, doar tu din nicăieri,
sau frunza jilavă ce-ți cade peste față
mai rece ca o mîină de brumă ce te-ngheață
ceva te doare dincolo de fire
cînd prima rază-ncepe să respire
și ard cireșii-n giulgiuri de zăpadă
catarge albe, rupte de tornadă.

CUM AI LEGA O PASĂRE LA OCHI

Ce dracu vei fi găsit la Rothko
de-ți place atît ?
E doar un tașist ca oricare altul,
ceva chiar mai mult,
trage o simplă fișie de culoare oranj
sau una cafenie

peste un asfințit abia bănuît
și dintr-o dată totul începe să fiarbă,
fișia parcă acoperă guri de vulcani,
sau delicata moarte te leagă la ochi
    (cum ai lega o pasăre),
    să nu vezi gura puștii
    care se-ndreaptă spre tine
și-aștepți să se întîmple ceva neobișnuit,
    să se miște totuși ceva,
    să se reverse luna,
    să te sugrume marea
cînd totul e doar o simplă fișie
    de culoare oranj
sau cafenie.

MAGNOLII ȘI FUM

Nu vă uitați la mine,
întoarceți capul,
nu trebuie să mă vedeți,
eu vin de foarte departe,
am mers numai noaptea,
    ferit de-acoperișe, de nori,
    de fumul brîndușelor, de aburii
    vițeilor sugînd înainte de zori,
vin din valea de umbră, dintre magnolii și fum,
florile atinse de mine se schimonosesc de durere,
arborii se fac mici,
lăstarii se pipernicesc,
nu vă uitați la mine,
întoarceți capul
am uita ceva
    și plec îndată
prăbușit în crivăț
ca niciodată.

FALSA MEMORIE

Unde am mai văzut-o, doamne, pe Virianda ?
Am văzut-o, în carne și oase, aş putea să jur.
Era fragilă ca aripa fluturelui, milostivă, pură
ca anemonele. Și ce surpriză
i-a rezervat pioșenia
la dezmățata cină-a cerșetorilor !
Cîntați și voi diavoli, Aleluia !

CÎND TU VORBEȘTI CU MOARTEA

Poemul cînd se tulbură, se tulbură cu totul.
Așa și visul. Cade un fulg de lună din primul vers,
apoi pe nesimțite o respirație străină intră în respirația
și inima începe să bată anapoda, cuvintele-asfîțesc,
și lasă umbre lungi printre ele, tranșee pline de morți ;
și tu alergi peste cîmp, cînd deasupra-ți
gigantici nori de iarbă presată, cuburi fantastice
te urmăresc în joacă, vin după tine în pași de menuet
și tu îi împingi c-un singur deget înapoi și ei revin
ușori ca niște baloane și jocul continuă,
alergi în zigzag prin aer, treci peste case,
într-o plutire pe care ți-o invidiază toți scamatorii
cînd tu vorbești cu moartea într-un esperanto al
stelelor,
ca un andante de Mozart.

DE PARCĂ AȘ FI DESPICAT GURA
UNUI LEU DE AER

Visam că o cotarlă roșcată,
mărunță, punctiformă
îmi prinsese între colți mîinile
și mă umbream cu mine însumi
de-atîta spaimă
și-am încercat ciinește să desfac negrele fălci,
hîrșit de limba-i de piatră.
Și m-am trezit cu mîinile desfăcute
ca Toma necredinciosul
cu mîinile suferinde,
de parcă aș fi despiciat gura unui leu de aer.

ÎNAINTE DE ZIUĂ

Nici nu e ziuă încă, sorii se pregătesc s-adoarmă
cînd urși în zmeurișuri se-ntorc ciorchini de rouă ;
o stea mai rîde-n ceruri, de ochii mei se sfarmă
și-un foșnet greu despică păduri și pietre-n două.

Canaturile ușii, fereastră, clanță, scaun,
hîrțiile-ațipite cu vechi ideograme,
oglanda-n care zace un ochi sticlos de faun
așteaptă-o izbăvire de foc să le destrame

dar soarele-i departe, trist divizat în vise,
ezită să țîșnească, vulcan de raze aspre
și scurmă prin oceane corăbiile ucise
și-adoarme înecații cu ochii arși de astre.

GREIERI

Cărauși nebuni aprinzînd stelele moarte
nimeni nu știe sub ce piatră sau rădăcini
țineți vecia de toarte

Arlechini ai pustului rătăcind în neștire
albiți de-ntuneric, prăfuiți și uituci
ciocnind ale florilor nenuntite potire,
un fir de-ntuneric abia tors vă adună
deasupra tăcerii îngîndurate
și-a cenușilor strună.

Eu totuși v-aștept în amiază
uriți, despuiați rînd pe rînd,
fărîme de cîntec și rază
ca versul meu tremurînd.

LUMINA TA

Tu ți-ai închis ca într-un fruct lumina
cu zdrențe, umbre, fosfor și viltori,
te-ascunzi de tine zbuciumînd grădina
cu ploi de stele, nori tremurători.
Sub brazde mari de vise îngropată
lumina ta mă bîntuie fierbinte —
ca un altar ce arde fără pată
în alb deșert cu scrum de oseminte.

O BUCATĂ DE ZAHĂR CA PE-O BUCATĂ DE RAI...

Dintr-o herghelie neastîmpărată de cai
unul a venit rupîndu-mi din palmă
o bucată de zahăr ca pe-o bucată de rai.
Am vrut să mă transform într-o căpăţină de zahăr
într-un munte de zahăr
să mă-nghită sălbaticii cai.

Tu nu mai erai.

NĂLUCA

Ţămenii spun că ar bîntui ursul
cînd scapătă luna de ceară
şi steaua se stinge treptat.
Un portar s-ar fi întîlnit cu dihania
şi-a murit de infarct.

Trec seri cu ochi de căprioară,
o stea se tînguie-nfundat
şi-aştept în braţe să-mi răsară
ursul nebun şi deşirat.

CĂDEAM ȘI NU ERA NIMENI ÎN JUR

Cădeam și nu era nimeni în jur,
un val de sînge mă-neca impur,
cădeam din stîncă-n stîncă, Ganimed,
un ied de stea sfărîmîndu-se întreg
de-un fir de-abis care-ncepuse
cu foșnete și urlete nespuse
ca-n judecata de apoi
cînd eram unul amîndoi
tulpină oarbă spînzurînd
deasupra umbrei de pămînt.

DAR DACĂ...

Dar dacă mor înainte de a-mi ierta asasinul,
înainte de a redeveni eu însumi ? —
așa vorbea curcubeul, așezat între două izvoare,
în timp ce norul negru
îi sfîșia culorile.

ALBINONI

Acum totul e bine : ne cățărăm
pe trepte de marmoră roz ca-n Assisi,
trandafirii scutură albe liturghii peste privirile noastre,
cerul, lac răsturnat, ne răsfrînge-n eter rădăcinile
și gîndurile noastre repetă-n tăcere nervurile marmorei,
pîlpiurile verzi ale pinilor, zumzetul striat al albinelor,
încrêțiturile apei sub ploaia măruntă a umbrelor,
totul e bine, armonios, necesar ; dar cine
poate să spună o vorbă
despre durerea care precede aceste lucruri ?

MELODIE TRECĂTOARE

Uneori simt nevoia să vorbesc aidoma celor îngropați în
Spoon-River sau la Săpînța,
sau ca un duh rătăcind pe terase năclăite de ceață
despre toamna asta ca un Vezuviu care scoate frunze pe
git
să mă prefac că-s orb, șchiop sau olog într-un culoar de
metrou,
să mă uit cruciș la lucruri sau să privesc ca Dionis c-un
ochi
închipuind o odisee spațială pentru uzul nebunilor,
să mă sui pe un butoi ca d-l Sartre și să perorez despre
ființa
care se-alege pe sine din noianul atîtor fantome,
să-mi spăl creierii de urîtul care mă lovește pe la spate
cînd eu mă cațăr cu-o roză-n mină pe redutele soarelui
sau să îngheț brusc ca un copac căruia îi cad toate
frunzele
și nu mai poate să viseze
prăbușit ca un abrore cînd furnicile și păsările
îl părăsesc dintr-o dată și fug în altă parte,
dar mă trezesc și-asemeni unui leu întăritat de sete
îmi scutur coama și m-arunc în fluviul zorilor.

DACĂ VOI MERGE LA NUNTA FURNICILOR

Dacă voi merge la nunta furnicilor
mă voi ascunde-într-o lacrimă
uriașă ca marea și nespus de sărată
și voi sta neclintit, blînd și supus

contemplînd cortegiul lor de nebune
cu ouă cosmice în gură. Dar tare mi-e teamă
că voi strica petrecerea urlînd :
opriți muzica, opriți muzica,
nu vedeți că mireasa-furnică-a murit ?

E-ATÎT DE BINE UNEORI SĂ FII ARBORE

E-atît de bine uneori să fii arbore,
să-ți înfigi în piatră flință și gînd,
să binecuvîntezi statornicia,
cînd unii te cred mort să izbucnești miracoî de flori
și să foșnești în vastul cutreier al zorilor
și să foșnești în asfințit ca o mare,
să te dezlănțui cînd vara te cuprinde-n brațe ;
e-atît de bine uneori să fii arbore
și cînd încrederea ți s-a tocit prea mult de stele
sau simți că ceva nu e în regulă
în chip de divertisment
să-i faci cu ochiul trăznetului și să-l chemi.

MI-AR FI PLĂCUT

Mi-ar fi plăcut să bem ceaiul
într-o liniște de flori care filosofează
în aliniere cu stelele sau cu omătul cireșilor
înfloriți fără alt scop decît ca să-nflorească,
să-l sorbim apoi ca pe-o rază
trecînd prin ciorchinul de-agrișe,
să-l ținem ca pe-o cuminecătură în cerul gurii
tăcuți ca niște iepuri în plasă de borceag
să-l sorbim surîzînd
ca samuraji înainte de lovitura mortală.

CELE DOUA MUZICI

Pe cine trebuie să jertfesc,
pe cine trebuie să îngrop
între aceste ziduri de cuvinte
dacă m-am îngropat pe mine ?
Pe cine trebuie să mai sacrific
între aceste turnuri de-ndoială
așezate doar de cutremurul muzicii,
așezate doar de străvezia naștere a lunii,
pe cine trebuie să mai jertfesc
cînd sufletul meu e doar fum și jertfă
și nu mai sînt nici chiar cu mine
ci rupt în două muzici ?

NINGE CU ROCHIȚA-RÎNDUNICII

Deasupra copacului
ninge cu rochița-rîndunicii.
Și crengile încep să vibreze.
Copacul e un nor albastru,
metamorfoză-a unui zeu
iubind un duh de fată.
Parcă un stol de vrăbii .
s-a rupt în aer.

ȘI UITE-AȘA

Și uite-așa se duce totul,
pe nesimțite, ca stropul de apă
nimicit și puternic, fluid și înclăștat în sine
sub spuma râului de munte ;
și uite-așa se duce totul
pe nevăzute ca un călăreț
în unda viorie a serii
cînd hieratica lună, broască țestoasă sau pasăre
mănîncă nebunește întuneric și pierde ;
și uite-așa se duce totul
ca mireasma amară a florii de vișin
risipindu-se înainte ca tu să amețești de plăcere,
ca inima ta, ca fosa de orchestră după spectacol,
mare secată.

ÎN NISIPUL CE FUGE

Printre măceșii nisipului,
printre spinii arzînd
soarele-și ascunde magnolia
și eu înaintez, înaintez
pe plaja pustie
cu capul în piept.
Și fuge nisipul sub picioarele mele
fuge nebunește-napoi
și-n taifunul ce crește,
în nisipul ce fuge
vreau să mă-nfig ca o ancoră.

NU, MULȚUMESC

No thank
CUMMINGS

Nu, mulțumesc pentru tot,
pentru țărîna dulce, pentru ochii
cu care văd pe dinăuntru,
pentru miresele cu gust de vin,
pentru trenul pe care îl prind din mers în timp ce visez,
pentru lupul căzut în prăpastie,
pentru cișmeaua cu sunete de cascadă
pentru aripa care scrie pe zăpadă numele vîntului
cînd tu ai plecat,
pentru colivia galbenă care-și scoate ciocul din iederă,
pentru Piranesi și Dali, pentru arborii lui Andreescu,
pentru ielele care ard iarba dansînd,
pentru radiolarii care îmi argintează visul,
pentru tot echipajul meu de fluturi înțesați într-un singur
creier plutitor,
pentru versurile care scot întunericul din sertare,
pentru clopotul pe care un zeu de zăpadă
îl ninge cu visele tale.

URIAȘUL

Stătea între aripile vulturului ca între două stînci,
ca un schior exaltat între două valuri vrăjmașe,
întors cu spatele, ușor încovoiat, parcă izbind cu dalta
în ceva nesfîrșit sau în cer,
în memorie, în moarte, în stufărișuri de azur
și-un limpede vînt albăstrea aripile vulturului
și spatele necunoscutului întors spre sine
cînd un `ecou se sfărîma în cuvinte : „șlefuitorul de
lentile“ ;

da, el este, mi-am spus, dar cine este el,
cine-i uriașul acesta ?
Și cine să-mi mai răspundă, cînd eu
abia am coborît din vis și nu mai aud
decît vuietul valurilor acoșerind stîncile
și noaptea ?

INTR-UN STEJAR

M-am cățarat odată într-un stejar
negru de verde, după un cuib
cu ouă albastre.
Din fundul cuibului țîșni o bufniță
care m-a săgetat cu ochi de magneziu arzînd.
De-atunci tot cad din creangă în creangă
și n-am mai ajuns pe pămînt.

PETRUȘKA

Intr-o seară cineva a furat sforile
și păpușile au rămas singure.
Lumea aplauda, păpușarii
neputincioși își frecau mîinile.

Și deodată păpușile
singure, singure
au început să danseze
cu piruete de îngeri suind metereze,

furnici zburătoare și fluturi
luînd raza de mîna.
Și lumea-mpietrită a uitat să aplaude
și toba tăcea într-o rină.

ETERONI

Eteroni am spus, și voi spune
nevăzuți ne facem cu mîna,
în nevăzutul care ne scaldă
semne, semne făcîndu-ne-întruna

unul altuia visul
ni-l ținem cu-o dulce tristețe,
cîteodată și fiarele
ne dau binețe,
un ris străveziu ne îmbracă,
ne smulge din carcere
de carne, de fum și țărînă
luminîndu-ne drumul

fără întoarcere.

FRUNZA

Nu te mai zbate frunză de celuloid,
frunză mimînd aerul, transparența, neantul,
ți se văd toate nervurile, toate striatiile,
exiști sau ba ? —
ce legătură mai ai tu cu muzica și moartea,

ce-ți mai pasă acum
cînd atîrni ultima pe creangă
și tună trompeții vîntului
înainte de marele salt ?

NU NINGE

Nu ninge, tocmai acum cînd avem nevoie de atîta
zăpadă,
nu ninge, tocmai acum cînd tînjesc ca niciodată după un
fulg diafan,
tocmai acum cînd aș vrea să fiu pinul
învolverat de viscol sau calul rătăcit de herghelie
la marginea mării galopînd nebunește
în albul infern.

ARCA

Zaț de tenebre, drojdie oarbă
noaptea se-aruncă pătimaș să mă soarbă.
Pe nevăzute, pe neumbrate
mîinile-mi leagă fedeleș pe la spate.
Ochii mi-i prinde-nt-o glugă de umbră.
Părul mi-l leagă de-o lespede sumbră.
Numai izvorul curgînd la Nadir
păstrăvi albaștri mi-azvîrle-n priviri,
nori de brîndușe, zăpezi cînd și cînd,
arcă de fluturi spre zori tremurînd.

O ARUNCĂTURĂ DE ZAR PETRECUTA DEMULT, LA O TRAGERE

Cineva și-a îndreptat țeava puștii spre inima mea
și-n glumă a tras.

Dar pușca a rămas fără glas.

Apoi tot în glumă știind că-i fără cartuș
a luat drept țintă vîscul dintr-un vîrf de scoruș
cînd ca un trăznet pușca a bubuit și trist
un cintezoî rămase pe-o creangă, ametist.

DE LA CAPĂT

Mai alb decît ninsoarea stai drept ca un mestacăn
în care fulgii iernii să-și țeasă cuib și leagăn,
să pipăi prin desimea cea putredă a ceții
un fir ca să te-aducă în miezul dimineții
strîngînd lumina-n tine, ca gheața, fără lacăt,
să iei geneza lumii, mai aprig, de la capăt.

RUPERI

Vai, orhideea,
ruptă de hiene va fi,
șerpîi vor despica stîncile,
năpîrcile se vor trezi.

Mocirla va înghite luna.
Vor seca heleștaie.
Crengile izbindu-se unele de altele
suna-vor săbii de-acioaie.

Nectarul va seca în struguri
și mierea-n stup se va slei.
Pe unde-s flori vor fi doar ruguri
și reci, magnetice cîmpii.

Ci eu mă voi întoarce-n mine
ca Demiurgos strălucind
și voi zidi Creațiunea
din trei silabe de argint,

din neprihană și scînteii
de suflet bîntuit și ros
de-o muzică neîntreruptă
ce ne sculptează os cu os.

ALEGORIE

Sîngele — cal năpustindu-se-n noapte —
cu ce vuiet se-apropie, strivește în sus și în jos
    în dreapta și în stînga,
    el, încarceratul,
    întemnițatul ființei
ca o herghelie năvălind peste platouri de gheață
pînă la steaua care nu s-a născut și chiar mai departe
înăuntru și în afară,
în diagonală și în cerc
pînă rămîne în două picioare,

Gorgonă a cailor,
duh al goanei de sine, îngrozit de el însuși,
cu nările însingurate
la marginea hăului
viscolit dinspre moarte.

FARĂ ODHINA

Osana spun neliniștitelor valuri
și vîntului mut care-aleargă,
osana fantomei fără odihnă,
celui purtat de nori ca pe-o targă.

Osana disperatelor ierburi
neînceputului tremur al florii,
osana ritmului mării și cerului
cadavrului de lumină-al ninsorii.

Osana călușeilor ce se-nvîrt în neștire
și sufletului, cîine de pripas,
osana înzăpeziților, înecaților,
uraganului rămas fără glas.

Osana frînghiilor albind de rufe
pustiul nopții-n margini de oraș
cînd ciini de ceață latră între ceruri
și pleoapa lunii-i svîcnet ascuns de toporași

Osana inimii pe care-o suge vidul
și cărnii ce se rupe să fie doar cuvînt
și sîngelui ce fuge peste abis întruna
prin ruguri de vocale, extaz și jurămînt.

Osana celor bîntuiți de sine,
celor muncii și-n vis de remușcare,
iluziei și tronului neprihănirii
și hergheliei cailor de mare.

Osana giruetei și pînzei de corăbii,
nepotolitei aripi a morilor de vînt,
priebegei forme care ne-ncheagă-n lucruri
țărîinii ce refuză să doarmă pe mormînt.

BALADĂ DESPRE O PIATRA

Palidă piatră
scrisă pe zare
gură de fulger
netemătoare,

stea asfințită,
semn de morminte,
cer îndărătnic
printre cuvinte,

perlă-ngropată
veșnic în sine,
rai al tăcerii
noptii ce vine,

rugă-mpietrită
la ceasul de-apoi,
za nenuntită
retrasă-n noroi,

tainică sursă
oprită de timp,
din care Ursă
ți-ai smuls acest ritm ?

Mare opacă,
zăcînd ca un pumn
de mort fulgerat
sub fragedul ulm.

Te tîngui și rîzi
lumină și duh
ou al tăcerii,
cu pori de văzduh.

Temniță, plină
de îngeri proscriși,
ochi al țărînii
printre iriși.

Scoică ucisă
cu vuiet ascuns,
prund al uitării
și ultim răspuns.

Un ciclu de foc
te-a smuls din vecii.
Pasăre fost-ai
sau vrei ca să fii ?

Sau doar o creangă
cu hesperide,
cearcănul ceții
care te-nchide ?

Lacrimă oarbă
a remușcării,
piatră, tăgadă
a nemișcării !

TERASA CU ARȚAR ÎN NOIEMBRIE

Iau frunza-n mâini, o mîngii și mă doare
durerea ei de amurgită floare.
Prind frunze-n brațe, crengi îndurerate.
Arțarul însă mai cumplit se zbate.

FOC HERACLITEAN, NATURA (după Gerard Mánley Hopkins)

Nori, vârtej de mingi nebune, tufişuri de arbori,
perne plutind nebuneşte pe sus, semeţe plutind,
pîndindu-se
de-a lungul unui drum zidit de aer ;
tumulte cereşti, vălătuci de sminteli radioase
izbindu-şi lumina din mers.

Ciorapi tucurii, ciorapi de tifon strălucind
cînd ulmi de neguri în arcă se pîreschimbă,
cutremure de raze, explozii de-ntuneric, lăncii
ce se lovesc şi se-asmută.

Şi-un vesel, limpede vînt, violent năpustindu-se
dezveleşte pămîntul şi-i netezeşte
încruntăturile vechi ; jupoaie bălţi şi făgaşe,
evaporă mlaştini vîscoase, noroaie uscate

şi-astîmpără

măşti, escadroane de gîze, picioare-n lanţuri
sau prinse-n butuci. Din vecie aţîţată
flacăra de bucurie-a Naturii arde mereu.

O FARÎMĂ

Minunați-vă de arborii
pe care-i ning meteorii,
de duhul care ține-n picioare
doricul fir al candorii,

de aracii pe care se-naltă
corzile viței-de-vie,
de rîndunica roșie de mare
și de nebuna ciocîrlie,

de lămîiul devastat de arșiți
sau de surîsul ce rezistă nopții,
de brazii pipăind tăria
cînd lunecă-n adîncuri morții,

de trupul tău venind din astre,
tînjind spre astre, tot mai sus,
lut prometeic, o fărîmă
din raza fără de apus.

SEMNĂTURA LUCRURILOR

Cînd pribegesc precum prihorul
pierzîndu-și în tărie zborul,
cînd mă aștern nectar sălbatec,
pe aripa unei albine
și stupului rămîn ostatec,
cînd mă întorc din cîte-o frunză
și-abia mă regăsesc pe mine,

cînd mă întorc din dimineața
ca o spirală-n zbor, de lacrimi,
din gura stins-a unui păstrăv
din zgrebenii atîtor patimi,
cînd toporașii Țes mireasma,
ca unui vis catapeteasma
pe coala-mi albă-abia pictate
semnează nori și oseminte,
semnează pomii-n cartea mea
surîsul tău de dinainte,
pînă și firul alb de nea
își pune urma lui de stea.

SONATĂ DE SCARLATTI

Pe portativul înclinat al telegrafului
rîndunele de ploaie
lunecînd nebunește
deasupra abisului.

TORȚE

Spectrale scutece de zîne nenăscute,
însingerați ca vîrfuri de săbii subțiri
dintr-un duel de îngeri nebuni,
năluci de anemone zvîrlite de-o maree-n grădină,
pete de foc în oglinzi de ninsori,
trandafirii se mișcă ușor, parcă se leagănă
ținuți de sub pămînt de strașnice mîini
de gymnopezi adolescenți, pierduți cu o plută
pe-o mare foarte neagră și mută.

PE SCUTUL FRAGED

Neant apeironic și stare de penumbră
pătrunsă-nepătrunsă, răsură și virtej,
tu glorie a mării foșnind în noaptea sumbră
protetică sămînță și astrelor manej,
tu zbatere și undă, aceeași și oricum
cenușă-n carne vie și licăr beat de scrum
trist greier mărunțindu-și cîntarea pe vulcani
din mrejele de stele pornit de mii de ani,
trezit pe verticală și renăscînd din mers,
zăcînd pe scutul fraged al ultimului vers.

MUZICA

Te-ai mistuit pe-o stîncă de aer, mut și stors
și-n tine niciodată nu te-ai fi vrut întors.
Ai preferat cîmpia de stele și-ntr-o fugă
de clinchete albastre, punîndu-ți cerul glugă

să redevii Hesperus, o flamă tremurîndă
și roua care-atîrnă sub pleoape de brîndușe
și tristelor comete doar cu-o mișcare blîndă
să le preschimbi căderea în fragede arcușe.

ORB ÎNTR-O ZI, PIERDUT PRINTRE CUVINTE...

Orb într-o zi, pierdut printre cuvinte
ca-ntre hermine soarele fierbinte
vrei funigel să te destrami în sus
cînd clisa vremii pasul ți-a răpus,
vrei libelulă să te-ntorci prin tine
zigzag de fulger scris cu dulci aldine
cînd tu ești orbul care vrea să țină
vecii de sunet pe-o vioară lină,
un grai ce doare murmurînd sub taină,
și-nalt ca munții-n transparentă haină.

PRIVELIȘTE DEASUPRA NORILOR

Un Michelangelo nebun al norilor
a zidit această-alcătuire
de lucitoare, magice volute,
turnuri de zăpezi scînteind,
nemaivăzute rotunjimi de temple,
ireal de frumoase ondule,
nebănuite marmore de aer
șlefuite de raze,
tronuri ale albului, trepte
fără mormînt ? — sau tu
care privești în cer
Facerea florilor ?

RĂSTIGNIT PE VALURI AM AUZIT ÎNTREBĂRI

De unde atâtea sunete în acest trup de pasăre ?
De unde atâtea păsări în acest sunet ?

AȘA GRAIT-AM

În marea de gheață a timpului
ca Zarathustra dregîndu-și glasul zdrențos,
c-un luceafăr în mînă
și-un flaut mic în buzunar
așteptînd aurora
cînd șerpilor se-ascundeau în șerpi,
lupii în lupi,
piatra în piatră
și timpul rîdea nemilos.

MARE CU ÎNCREȚITURI DE CUVINTE

Mare cu încrețituri de cuvinte,
Ce scriu vîrtejuri pe chipul tău,
E vreun cuvînt care minte ?
Tu știi mai bine ca mine.
Lasă furtuna să scrie-nainte.

SURDINA

Vine o zi cînd fără veste
mai lași o vîrstă să dispară,
copoiî sortîii ca-n poveste
te lasă înghețat afară.

Vine o vreme cînd furnica
fărîma ei de-ntunecime
ca-ntr-un hamac pe pleoapa-ți stinsă
se simte dureros de bine.

Vine o clipă cînd copacul
gemînd de vis vrea să te-mbrace,
ca o vioară geluită
cînd susură între capace.

Doar păsările-ți colorate
grauri și mierle, cîntezoi,
ți-așteaptă, parcă-ndurerate,
blînd judecata de apoi.

LA CE BUN ?

La ce bun să-i fi spus focului : oprește-te
cînd de-atîtea ori i-am tot spus ?

La ce bun să-i fi spus mării
să nu se mai reverse,
apusului să nu mai fie apus ?

La ce bun să-i fi spus crengii
să nu mai țină atîta zăpadă,
și păsărilor să nu mai coboare
și trăznetului să nu cadă ?

La ce bun să fi spus toate acestea
focului, mării, crengii lehuze
cînd strigătul imensității
ne cerne cenușa-i pe buze ?

CÎND MA RIDIC

Cînd mă ridic din mine însumi
lumea-mi pare mai mică
și deodată-ncep să mă joc cu ea,
parcă-ar fi o mărgică.
Dar nu-ncep bine jocul
și mor de frică.

ÎNCLEȘTARE

Ca lumina și umbra
eul meu tînăr
și cel de brumă
deasupra mea
își încrucișează spadele.
Și eu ?

FOȘNETUL

Ascultă mai întâi foșnetul.
Cine-a-nvățat, de la cine :
arborii ascultînd marea,
marea auzind arborii
sau tu pe mine ?

NOAPTE DE SEPTEMBRIE

Emir care te-ntorci spre tine
tăind deșerturi, munți, coline,
ghețari ce te izbesc în față
talaze-nvolburate-n ceață,

cu capu-n mîini de remușcare
printre liane de-ndoială
tai jungle și pereți de mare
nori neguroși cînd se răscoală

fișii de ceruri agitate
și gropi de lei, sărind și carceri,
hățiș de măști dînd într-o parte
pe drumul veșnicei întoarceri

cînd Mecca-i doar sobor de facile,
părelnică, de sori nuntire,
parabolă a unei racle,
pierdută, stinsă năzărire.

CÎND STRIG O CREANGĂ SE DESCHIDE

Cînd strig o creangă se deschide
și mugurii încep să vadă
prin transparente livide
fructul cu carnea de zăpadă

și viermii sfredelind ușure
prin vâlul tainic de miresme
privirea ta ca de pădure
țesînd spre slăvi catapetesme.

ÎNTR-UN DESIȘ DE SEMNE...

Într-un desiș de semne te-am văzut
în cearcăne de vrajă,
în tremurul răsirii zbuciumate
cînd zorile se-nvolbură pe plajă
ondină, crin imperial, fervoare
a mării într-o cupă
mai străvezie ca lumina, zare
pe care umbra vrea s-o rupă,
în floarea desfăcută ca o glugă
de purpură-n zăpadă
și peste care, meteor sălbatec,
timpul întîrzie să cadă.

UNDE E GRANIȚA...?

Unde e granița dintre mine și mine ?

Fie binecuvîntat dar diamantul care taie-n cristalul

memoriei

cuvîntul nerostit, neauzita șoaptă,

trecerea unei păsări ce și-a pierdut echilibrul

foșnetul ca o îmbulzeală de aripi în dreptul ferestrei,

iazul din care umbrele ies la mal și încep să alerge,

pisoiiul bastard dialogînd cu coada șoricelului

și rîsul meu de copil explodînd sub tubul cu fluor.

DE-UN FIR DE NOAPTE

Cum am putut, cum am privit

visînd al Salomeii dans

fără să mi se rețeze capul

în cerescul balans ?

Cum am putut, cum am privit

atît de mult regatul păsăresc,

fără ca eu să fiu pasăre

înaltul zbor să-i jînduiesc ?

Cum am putut, privindu-l, să nu fug

ca Acteon cel sfîșiat,

să nu m-alerg pe mine însumi,

de-un fir de noapte spînzurat ?

BALADA

Pe vremea lui Bruno
erau mai multe capete în araci
decît pepeni în piață.

Pe vremea lui Einstein
erau crematorii atît de perfecte
încît nici pasărea Phönix n-ar mai fi înviat.

Pe vremea lui Blaga s-a întîmplat
povestea sumbră de la Hiroșima (*mon amour !*)
și sper că lucrurile s-au oprit aici.

Altminteri ar fi prea de tot.

ELEGIE DE MAI

Opriți ninsoarea, zei ai funigeilor !
Ce e transplantul acesta de carne îngerească pe oasele
mele ?

Fulgii aceștia rătăciți în părul arborilor
simulează ca pe-un platou de filmare, ninsoarea.
Misterele s-au retras în volbura simfonică-a uitării,
măștile au căzut în desuetudine.
Eu văd pe dinăuntru ca un orb
luminat de-o străveche zăpadă
o față foarte palidă îmbătrînind —
Pămîntul.

SI FIRUL S-A RUPT...

Înghite glonte, îmi spune prietenul
în lazaretul de-acum o mie de ani,
înghite-l, altfel ar putea să-l găsească.
Ca și cînd mi-aș fi dus muzicuța la gură
am înghițit glonte. Dar ce folos !
Pe ecranul de fosfor din ghereta de la ieșire,
ca într-un cerc de planșă anatomică
scobit în pîntecul meu
pluteau două gloanțe.
Și firul s-a rupt.

SUB ROIUL URIAȘ DE MÎINI, AM UCIS

Niciodată nu-mi amintesc exact istoria unui sentiment

cu atât mai puțin istoria unei crime sau iubiri.
Ca să-mi omor timpul ascult uneori *Children's Corner*
sau cvartetul acela continuu, nr. 14 de Bethoven
și-n loc să văd cum se zbenguie fulgii de zăpadă prin
zulfii copiei

mă trezesc înconjurat de-o droaie de ținci
într-o harababură de nedescris, într-o brambureală de
mîini

care vor să-mi smulgă mirifica pasăre
pe care am scos-o din scorbura prunului vînat
și pe care, ca s-o apăr de roiul uriaș de mîini,
o strîng, o strîng,
pînă cînd singele ei fierbinte îmi umple palmele.

ODA UNEI PAPĂDII

Ești prea albă ca să nu aparții întunericului, puf care
nu ți-ai găsit ingerul.
anemonă fără carne, pansament al eterului
scamă de nor în care suflă elfii cu trîmbițe lunare,
tu nu știi ce e gravitația, ce-ți pasă de dangătul liturgic
al mării,
de vuietul surd al viscolului, tu care n-ai văzut zăpada,
cînd fericirea ta e fără sfîrșit, nepăsătoare, tu nu
cunoști mahnirea,
mucigaiul, agitația prenuptială a păianjenului ascuns
într-o hemisferă mărunță de fire ;
strigoii se ascund de tine și aușeii pălesc de invidie,
tu aparții ceasului meu de plumb cînd mă desprind de
mine,
tu diademă-a unei păsări nenăscute încă,
trăsură de unire în cîntecul cucului, irizare alburie
pe retina azurului,
te-așezi unde vrei asemenea gîndului, pe buzele morților
sau pe pleoapa lăstunului, împărăteasă-a bobului de rouă,
hermină transparentă, lumină pe cale de-a se închea
(dar numai atît) în hohotul gri al perlei,
lumină destrămată în leagănul ierbii, impetuoasă fregată
a aerului în care-ți plimbi meteorii,
tu care nu te-ai uitat în nici-o oglindă și valsezi printre
firele vîntului,
prea albă ca să nu aparții întunericului,
prea veselă ca să nu fii nespus de tristă,
duminecă a ierbii, carmelită dezertînd între fluturi,
abur concentrat într-un vîrf de pensulă și desprins
la prima răsufare-a dimineții,

străvezie prezență-a unui sîn nevăzut,
talisman al ninsorii plutind peste hoituri de rîme,
număr de aur pe care l-ar fi închipuit Leonordo
dacă-ar mai fi trăit încă o zi.

SA EXIȘTI MEREU

Ce bucurie să exiști, să exiști mereu
ca o vrajă deasupra pămîntului
să exiști mereu
chiar dacă te naști în furtună
chiar dacă te naști după ploaie
ca melcii și fragii sălbateci cînd pînza păianjenului
își rupe urzeala sub grelele picuri,
să exiști mereu bîntuit de mări și galactice rîuri
de-altarul de violete al munților străbuni
să exiști mereu ca pietrele Oltului și Vîrful cu Dor
ca norul de vrăbii așteptînd să se coacă sămînța
de cînepă
în primitorul scrînciob al zorilor,
să exiști mereu, ca prisma curcubeului
pe care văzînd-o
copiii-o salută visînd.

RECVIEM LA PODENI

IMI VEZI VISELE

Tatălui meu

Ai plecat fără să-mi faci măcar un semn cu mîna.
te uitai într-un punct fix, ca orbii, cu cerul tras pe ochi,
ningea ușor, ți-arn așezat pălăria pe cap, ți-am îndesat-o
chiar,
cred că priveai bătaile clopotului, rumoarea neagră
a lumii strînsă în jur.

Ai reușit să mă vezi totuși, să mă privești măcar pe
furiș ?

Ce s-a-ntîmplat ? Cine-ți învîrte ceasul,
Cine îți pune șeaua, hamul pe cal sau îți repară vreo
roată ?

Aveți cizmari, fierari, vînători sub brazdă
Sau tu ți-ai tras și mai tare pălăria pe cap
Să nu mai auzi tăcerea
Nici urletul lupilor de pe pămînt ?

Unii-mi spus că tu vezi ceea ce n-a văzut nimeni
Și ceea ce eu însumi nu voi vedea niciodată,
Mi se spune că stai de vorbă, pe sus, cu albatroșii,
Alții că mergi călare pe nori și prin spărturile lor
Îmi vezi visele, tremurul buzelor, șoapta,
Cînd alții mă-ndeamnă să cred că fără tine sînt ca un
pom nenăscut.

Drept și străveziu aproape
te-ai ivit, nu știu de unde,
la un prund cu stinse ape
și copaci ca niște unde.

Parcă-ntors de pe o cruce
ai fi vrut să zaci în iarbă ;
sub privirile-ți năuce
iarba începea să fiarbă,

Pe un așternut de frunze
vrei să dormi în ora gravă :
frunza ți-ntindea spre buze
doar bureții cu otravă.

Pe țărână, ars de vise,
vrei să-ți culci durerea sumbră.
Dar țărîna-n cer fugise.
Erai singur. Numai umbră.

LUAȚI AMINTE...

Luați aminte la fulgii aceia
care îi cădeau în vârtej pe chip,
și se jucau ca nebunii pe obrajii lui
sfărîmîndu-se
de fruntea mai rece ca zăpada,
mai rece ca fierul lopeții care-a zvîrlit țărîna
deasupra sicriului.

IAR TE-AM VISAT AZI-NOAPTE

Iar te-am visat azi-noapte : mergeam tustrei —
tu, mama și cu mine — mergeam printr-un culoar
și-naintam către o masă pustiu de albă
unde ne-am așezat să tăcem.
Chiar nu mă recunoști ? aș fi vrut să-ți spun,
dar tu priveai ca un orb peste mine
și întunericul începuse să zgâlțîie ferestrele.

CE VIJELIE...?

Ce vijelie te zgâlțîia atît de des
de n-am putut schimba măcar un cuvînt ?
Marea smulgea așchii din tîne.
Soarele te șlefuiă tremurînd.
Ce zgomote îmi sfișiau timpanele
de am rămas ca înecații
pe două țărături sîngețînd ?

VANITAS

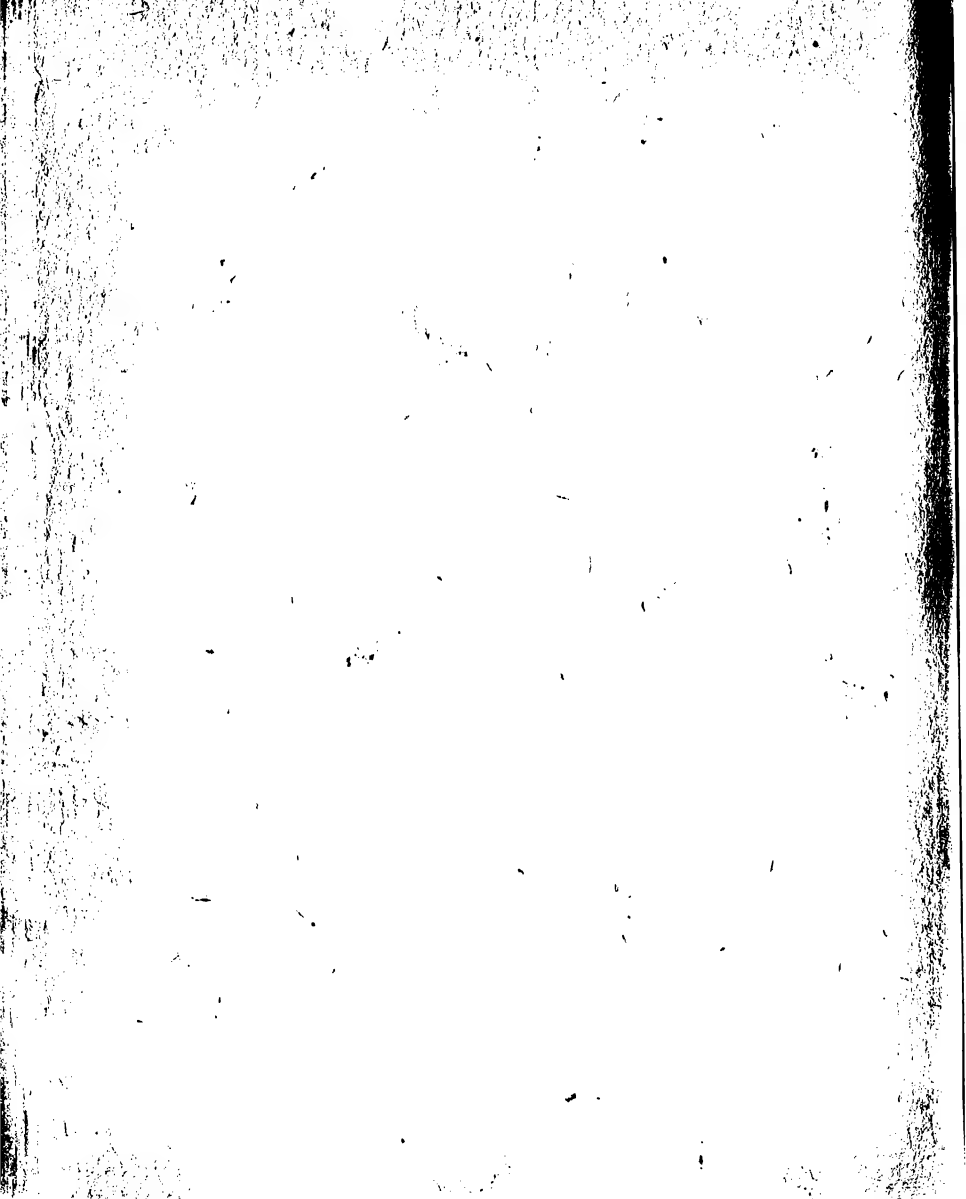
Unde eram ? în care vis,
pe care planetă ? Ne uitam unul la altul
fugînd ca două trenuri în sens invers.
Abia ne-am zărit
cînd vîntul ne-mpietrea măștile pe chip
și arborii se izbeau pe deasupra, cu furie,
unul de altul.

LUI I. N.

Nici nu va fi seară
sub cerul Podenilor
cînd te vei ridica printre morți
și le vei spune în glumă :
„Întunericul nu e atît de adînc, cum se spune.
nici veșnicia — atît de mare“
Și-apoi te vei culca alături de ei
înăbușindu-ți plînsul
știind că întunericul nu e chiar glumă
și nici veșnicia.

POEME DE ÎNCEPUT DE DRUM

CLOPOTELE DIN ZID

Morminte simfonice, clopote, clopote...
Limbi și sunete urmele tale :
Vreau să te prind, nu pot să umblu, să țin —
ca luna prin ceață apari printre hohote.

Morții tremurînd în albe sandale
te-afundă cu frînghii pe gene, în zid.
Iubirile-ascunse în cîntece stranii și-n hohote
morminte simfonice sînt, clopote, clopote.

LITURGHII NEGRE

NOCTURNA

Chopin îndoliat visează.
Rubinul nopții trist s-a-nfiorat —
suspine lungi — nealintat.
Claviru-i plin de groază.

O blondă trece dănțuind
prin golul nins de negrele arpegii
spre calea sură a eternei pribegii.

... trecu lumina. Ultima rază
se duse în noapte, fugi ca un gând.
Era palidă, rece — cînta delirînd.
Chopin îndoliat visează.

LITURGHII NEGRE

Plîngeau clopotele...
Începeau liturghiile
poetilor descompuși de suferință :
Hoffmann, Pöe, Baudelaire,
Eminescu, Bacovia, Rollinat și Verlaine.

Stranii erau hohotele
poetilor descompusi de suferinta.
Delirau prin vint stihile...

Tu, iubito, de ce nu vii ?
N-ai auzit nimic din cite-am spus...
N-ai auzit azi noapte clopotele
ce ma chemau prin dangate pustii ?
Tu, iubito, de ce nu vii —
sint doar singur, singur si supus
si-auzi ce stranii sint hohotele !

Asculta cum pling clopotele !
Lung, lung... negru pustiu
sub negre sclipiri de furtuna
si vintul fatidic ma-ntreaba de-s viu —
Satanic sub rîpi lastunii se-aduna
si cresc prin arbori stihile
si-o data cu ele hohotele —
vuiesc, negre, liturghiile.

Tu, iubito, auzi cum pling clopotele ?

SCENA DE TOAMNA

Iubirile-au murit de mult...
Castanii pling cu lacrimi galbui — plins monoton
dintr-un adinc necunoscut ce doare.
Purtați de-același vechi tumult
bolnavi se ascund sub fustele toamnei.

Si frunza ratăcită-n cer
aleargă-n crepuscul, ca un poet lingă dureri.

Ecouri lungi, târzii...
gonesc de prin parcuri amanții uitați.
Fluturi de sînge mor în batiste
și genunchi închirciți au gust de raclă.

Și astfel la mine-n mansardă
brumele-au șters inscripții celebre,
scrise cu sînge-n tavanul destrămat în neant.
Și astfel, iubito, mă scurg în tenebre —
fragmente din creier, cum cad le ascult.
Nu-ți pierde vremea-a mă uita —
iubirile-au murit de mult.

APOCALIPS

Se vaetă prelung dogitele tălângi
și umed urcă pîcla prin livezi —
coțofene sure spînzură de crengi.

Sînt singur... părăsit de toate
și mă destram în toamnă ca un vînt.
Mirese galbene mă țin de mină
și toate miros a pămînt.

Tălăngile se vaetă prelung și mai grav.
Îmi strîng trudit, privirile pierdute
cînd luna crește-n pieptu-mi precum
un crin bolnav.

Cîini bolnavi rățăcesc pe uliți urlînd
nedormiți de două zile,
apele-n fîntîni au devenit oglinzi amare —
haitele-aiurea și-ascut colții-n oase.

Au putrezit în stepă morile de vînt...
Durerile aleargă în creier vagabonde.
Vînt, fulgi, ploaie...
O umbră se confundă cu pămîntul gol.

LUPANAR MEDIEVAL

*Que toutes mes hontes
j'eu beues...*

VILLON

Clopotul voluptății bate la subsol
ca într-o minăstire aciuiată-ntre stînci
și nebunia în vînat dă casei ocol
și fumul prin geamuri iese pe brînci.

(Villon muncit de gînduri la tejghea
ziare vinde, umbrelor din birt)
Gesticulînd maestrul dispărea
în fumul de feștile și-al lămpilor cu spirt.

În moleșala-aceea femeii se lăfăiau
pierdute-n saltele pînă la gît.
Bețivi înădușiți cu gluma se-ntreceau
și cu duhneala gurii smulgeau cîte-un sărut.

Din aripi numai moartea bătu pe-acoperiș
anchilozîndu-și robii din blestemata gloată.
În flăcări cîte unul, scheleți, bizar, aprinși
rănesc-aerul putred c-o tuse afectată.

IARNA

Cu sănii de fum, cu sănii de lemn
trec zgribuliți pasagerii —
Sergentul se-ntoarce, face un semn
și scuipă flegmatic în inima serii.

E frig... gînguresc lăstunii-n castani
și-i piclă grea pe bulevard.
Trec, mormăind, vreo șase melomani
în siluete negre, ninși de al iernii fard.

E frig... și rătăcesc pe străzi pustii
amant al tristeților mari.
Încovoiat ca Pan peste zodii
ascult prin colb, trecînd pe morții telegari.

Ninge și puful zăpezii mi-aduce
fiori de sărut glacial...
Ai cui sînt, oare ? Ai celei de sub cruce ?
Și ninge săruturi, pe obrazul meu pal.

Cu sănii de fum, cu sănii de lemn
trec muritori să se culce.
Se-aprinde-un far, un ochi vînăt, un semn
Ce-mi spune că viața-mi se cerne, se duce...

NOCTURNA

Atunci eram mai sălbatec...
purtam în ochi tăcerea pădurilor virgine,
în plete nostalgia poezilor apuși.
În acele timpuri nu știam de tine.

Priveam sub un felinar „Meduza“ de Rubens.
(Vindusem o pereche de mînuși la anticar.)
Apele alergau prin orbitele moarte,
Șerpi melancolici sugeau din craniul avar.

Începuse ploaia... plecam pe străzile-mi pustii
unde și astăzi durerea fumegă tristă.
Știam că te voi întîlni într-o noapte ploioasă de toamnă.
Știam că „ce va fi“ precede, există.

Atunci, priveam prin ploaia monotonă
umbra-mi culcată pe zidurile ude.
De undeva din nepătrunse adâncuri
sălbatec o chemare gemea, pe aripe nude.

ARS POETICA

*Die armen Worte, die im Alltag darben
die unscheinbaren Worte, Lieb ich so !*

RAINER M. RILKE

Dar acele fecioare, care zac printre nervii de eucalipt ?
Dar acele constelații de plumb ce cîntă funebru,
acele valuri de zgură fierbinte —
cît se tocesc în sângele unora !

Cîte peisagii străbat aceste cuvinte —
Acest tabu violent... cuvîntul,
acest fruct, cules din arborii ideilor triste...
O ! căci aici se naște cuvîntul
asemeni nufurilor prin mlaștini —

Înimi străpunse de cuvînt —
de conturul trist al durerii
auziți cîntecul năvălind prin artere ?

ELEGIE

Prin ceață ramuri goale și ude
neagă viața c-un gest de mister.

Pădurile-au ecouri de plumb —
nopti adînci cu grele căderi.

Cu glas adormit de buciun —
tînguiți de paznici la hotar.

Portretul iubitei fumegă-n zare
ca un catarg despletit de furtună

ca o agonie din prăpăstii adînci
ca o cutremurare într-un duh zbuciumat.

Prin ceață vremuri uitate și nopți —
în clipe același mister.

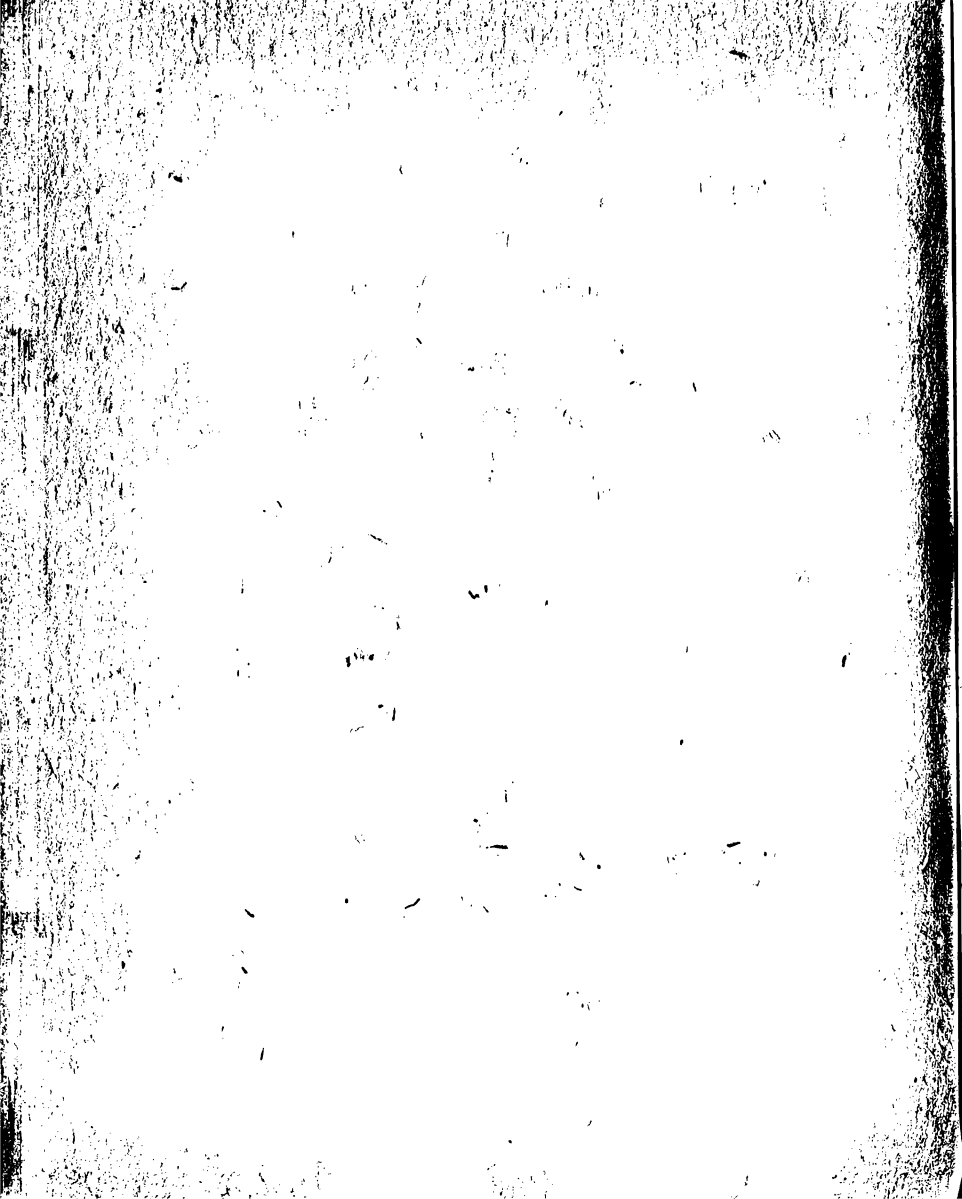
PERÓN IMAGINAR

Două fantome îmbrățișate alergau printre oameni —
nocturne și reci ca niște șini de tunel
Era într-o dimineață geroasă de ianuarie —
încă nu se luminase — cînd toate continentele
bîlbâiau în microfoanele gării.

Aburii locomotivelor desfrunzeau patetic chiciura din păr
Invalizii prezentau la ghișeu carnete de reducere
și-aiurea pe coji de nucă, pe gunoaiele sălii
grămezi de țărani lincezeau lingă desagi
răspîndind miros acru de încălțăminte și vin.
Ți-aduci aminte ? Dinspre răsărit veneau cisterne de
cadavre
spre nu știu care întreprindere burgheză...

Ți-aduci aminte ? Răsfoiam în poala ta
o carte banală de Gennevraye...
Știi, în clipele-acelea m-a podidit plînsul :
dinspre răsărit, venea un tren cu răniți —
sîngele durerii pătat în răsărit.
Bandajele-nfloreau murdare prin geamul aburit.

ENESCU, SUITĂ LIRICĂ

URSITOARELE

Leagănă-l, cîmpie, dă-i suflarea lină,
aurite valuri cînd de zări se-anină,
dă-i dulceața crudă-a spicului de grîu,
șopotul, lumina undelor din rîu.
Leagănă-l, cîmpie-n arșiți și furtuni
și-n tulnice spune-i doina din bătrîni.
Leagănă-l, pădure,-n cuibul tău măiastru,
unde cîntă struna cerului albastru,
unde-și țese vraja plasele-i de aur,
cînd răspunde mierla unui meșter graur,
unde șoimi așteaptă zborul către nori
și-argintează noaptea dulci privighetori.
Leagănă-l, pădure,-n tunet și furtuni,
dă-i în mîini tăria crengii de gorun.
Sate prinse-n giulgiul tristelor bejenii,
azi durerea voastră trece-va-n milenii !
Hore-nvîrtejite, doine și jelanii
se tolesc în struna ce-o să-nfrunte anii.
Legănați-l, sate, în căldura voastră.
Către culmi se-ndreaptă pasărea măiastră !

INTERMEZZO

Amforă suind la cer
arta veşnic pare.
Nu-ncerca, de jos, să-i ceri
purele nectare.

Toartele-i de stelé sînt,
trupu-i de lumină.
Veşnic, omenesc frămînt
în rotire lină.

Ca să bei din undă gus,
sîngeră şi luptă.
Piscul, doar cînd l-ai supus
cu nesaţ te-nfruptă !

NAȘTEREA CÎNTECULUI

Ca marmora ce-o scaldă veacuri marea
cu daltă undei rotunjindu-i chipul,
tot şlefuiind-o-ncet, în tremurarea
pe care-n țărmi o simte doar nisipul,
încît vibrează în lumina vie
cu-o-naltă, suverană armonie, —
cîntarea lui tot astfel își luă zborul
din tinda casei în amurg cernită,
sorbînd din cîntul ce-ngîna păstorul
durerea noastră-n doină-năbușită ;
sorbînd din gustul tainic de talangă
tristețea mută-a oboselii-n cale,

cînd apăsât de-a norilor falangă
ochiul lui e cutremurat de jale ;
primi și jalea-n buciume nestinsă,
amarul lor sorbi cu-nfiorare,
mocnitul viers al coaselor aprinse
chemînd iobagii-n nopți răzbunătoare ;
din cornii vii ai vechilor balade
desprinse ritm de vifore și lupte ;
stejari pletoși cu fulgere și spade,
răzeșii-i dau mînia să le-asculte.
Și-ntr-o adîncă, vie răsucire,
topindu-le în sufletu-i ce cîntă,
sui-n lumină zveltele potire,
statui vibrînd cu flacăra răsfrîntă
în care-auzi cum țara toată cîntă !

NOUL ORFEU

I

Stelare alizee pe umeri nu-l purtară.
N-a rătăcit spre Hades pe margini de genuni.
Nici lebăda, nici unda anticelor fîntîni
n-au dănțuit la glasu-i părelnic de vioară.

Fauni cioplini syrinxul în după-amiaza clară
n-au tresărit prin trestii și tufe de aluni, —
jivinile ieșite la guri de văgăuni
n-au dănțuit sub lună, atunci cînd l-ascultară.

Dansîndu-și menuetul în muced paradis
prin bolgia deșartă a vechilor palate,
doar albele jivine, muiate-n mosc și vis

extatic se opriă s-audă, tremurate,
veciile-n lăută șoptind transfigurate...
Și-n carnea lor arcușul o rană le-a deschis.

II

„Chanter c'est être !“

RILKE

Cu pasul lin al ciutei presimțită
în raiul beat de fluturi și iriși,
Euridice luneca-n frunziș
scînteii stîrnind prin iarba poleită.

Surîs ascuns în rouă și ispită,
pierea cu unda veselă-n prundiș,
dar renăscînd în nuferi pe furiș,
o stea părea, din flacără-mplinită.

Știuse ea, Frum'seșea să se-ascundă
în zboru-nalt și-n trîl de ciocîrlîi,
în geamăt, lacrimi și nădejdi, oriunde —

sau sta la han, cu luna, la chindii.
Da-n urma ei, stîrnind măiastra undă
El dezvelea fîntîni de armonii...

MAREA RAPSODIE

În dimineți cu sunet de ape și cristale,
copil, puneam urechea pe steiul ars de stîncă,
și ascultam cum zimbru-n legendă se prăvale
năpraznic în tăcerea Carpaților, adîncă.

Mă pitulam prin ferigi cu văluri ridicate,
și-ncet, rupînd răsuri ghirlandele-i de jad,
mușcam brățara neagră a murelor plecate
sub cetina albastră a falnicului brad.
Puneam, uscată, gura pe-ciutura fîntîinii,
și bînd cătam cu mîna prin umbra de porfir
ciudata stea desprinsă din caierele lunii
căzută-n unda vie, în noapte, la nadir.

Sub bolțile de frunze săltam ca un Silene
suflînd pe cîte-un flaut cu lemnul amărui.
Încins la trîntă faun cu soarele-n poene,
beam cerul ca pe-o cupă, sărînd într-un călcîi.
Cu filfiit sălbatec vultûrii cei sihaștri
sporeau în mine dorul suișului atunci.
Sunau în templul pietrii puternicii pilaștri
suind prelung în mine ecourile-adînci.
Mă mistuiam în ceața cumplitelor bejenii,
ardeam sub vîlvătaia colibelor în drum
ducînd pe coviltire omăturile ierni
și crivățul în oase, prin zările de fum.
Mă împrôșcam cu norii în tunete și grîndeni,
trecînd săgeată, coasa, prin trupuri de vrăjmași,
și, ridicam arcade de slavă pretutîndeni
pe unde-au fost văpaia și-al luptelor sălaș.

Tîrziu pe la yecernii cînd coboram în sate
mă-ntîmpinau prieteni în zvonuri de viori ;
și ca-ntr-un basm albastru, cu paseri fermecate,
părea că de lumină e-al cîntului covor.
Pe spuma lui de aur se-nfiripa chindia,
desculță, în vîrteje de sorb neostenit.
Răzeși ca semi-zeei care-au sfidat tăria
jucau bătuța-n patru, cu foc, nestăpînit.

M-am aruncat cu sete să sorb întâia oară
din ritmul lor de vifor prelung tălăzuind
și m-am trezit că-n pieptu-mi duc veșnica-i comoară,
ofranda mea de taină și scutul meu de-argint.

Mă priveghea doar luna cu raza-i de departe.
Eu privegheam fiorul cîntării fără moarte !

JERTFA NEÎNTRERUPTĂ

Mă mistui tainic ca un rug în vînt
și nu-mi mai simt nici flacăra, nici spinii.
Dar duc la buze, fără de cuvînt
biruitoare, amfora luminii !

BACH

ascultînd pe Enescu

Deasupra-s munți cu aripi de zăpezi,
și albe piscuri zarea o-ncunună.
Dar cel mai alb și-mpresurat de stele
revarsă murmurele-n mine
ciudate corzi pe care sui cîntînd
spre tine.

Eu ți-am aflat vrăjitoria —
de-a răsfira în inimi veșnicia —
din patima viorii noastre :
Tu mai presus de stelele măiaștre
iubiși în noi imensitatea vie,

cutremurată din vecie,
uri-şa harfă care-nvie
al minţii zbor,
avîntu-i pur.

Tot ascultînd la vraja din vioară
renasc mereu a nu ştiu cîta oară !

OEDIP

Flămîndă, bezna la-nceput tocmise
pe veci cu omul cruntă socoteală.
Cu putred glas ţîşnit din măruntaie
în spasmu-i lung rosti linguşitor :
„tu om, tu rază, umbră şi văpaie
prins de-o suflare tainică de zbor,
purtînd prin secolii mersu-ţi princiar
îţi cer în schimb muţenia ce doare !
Plecîndu-ţi fruntea pe-orîşice altar
să nu răspunzi la nici o întrebare !“

Desprins de alge în imensa noapte,
suit pe ramuri, căţărat pe stîncă,
ori jinduind la focurile bolţii,
omul din noi, strămoşul nevăzut,
simţi-n suiş aripa sumbră-a morţii
şi-un plîns prin fire, dureros şi mut.
Zdrelit de piatră,-n hăuri prăvălit,
scrumit de trăsnet şi-nghiţit de ape,
el se-nălţa mereu nebiruit
purtîndu-şi crinii visului sub pleoape.

Privind la vulturi și la stele zborul
croit gigantic, fără de măsură,
sub talpa-i aspră șerpi strivea și fiare
trecînd năuce spaima prin norod.
Dar hoitul ciumei descompus la soare
surpa cetatea-n plîns de prohod.
Pămînt și cer căzute în nămol
duhneau a ceață și a mortăciune.
Ciuntite, arse-n cîmpul sterp și gol
suiiau menhirii brațe-n rugăciune.

Din încleștarea crîncenă mijiră
în suflet calde aripi zbuciumate.
Și-un curcubeu își desfăta minunea
în unda vie-a primelor idei.
Uritul parcă și-a închis genunea
zvîrlind în urmă crîncenele chei.
Și Înțelesul firii, ferecat,
deschis în om, în zare se preschimbă.
Claviaturi de foc au fermecat
de-aecum înțîia, omenească limbă.

Precum coralul marea cînd o prinde
în brațele-i de flăcări ca rubinul,
Omul din noi cuprinse-ntreg văzduhul
cu raza frunții încrețită fin
și vremii-n zbor i-atinse-n taină duhul
ritmînd egal sub cer diamantin.
Ghioc țîșnit din mări de galaxii
aduse-n suflet unda lor stelară
și-un dor înalt și vis și-ataraxii
i-aprinse-aripa gîndului fugară.

Natura însăși exaltată-o clipă
din piept îi smulse digurile ceții.
Filtrînd voința de-a cuprinde veacuri,

tot arcuindu-și visu-n viitor,
sprintar ca cerbu-n zadă și prin lacuri,
zidind sălașe-n câmpu arzător,
suia prin spații omenescul sol.
Ducîndu-și palma streășină la frunte
săgeata minții i-alerga prin gol,
prinzînd pe piscuri punte după punte.

Dar bezna iată, presimțind trădarea,
spre zborul lui cumplit se oțăra.
Tîrînd de smoală aripi necuprinse,
cabrîndu-se ca șarpele lovit,
stihia nopții-n urmă-i se prelinse
să-nghită-amnărul minții, răzvrătit.
Scurmînd în miezul vechilor vulcani,
zvîrlind mocirle-n față-i și în spate,
cu spasmul urii miilor de ani
spre om întinse chingile-i spurcate.

Pe fruntea-arzînd de flacăra sudorii,
pe chipul lui ce-i devora ființa,
stihia sparse tolba-i cu himere
icnind blestemu-i nesfîrșit de crud :
— „ca umbra, duhul cadă-ți prin unghere,
avînt să-ți dea doar tragicul sărut !
Icar suind spre discul aurorii,
putere dee-ți visul să te frîngi !
Privind deasupra lunecînd cocorii
să vezi cum cad aripile-ți nătingi !

Cu zeii-n harță-aflîndu-te vreodată
c-ai vrut smintit să-ți mîntui semînția
de iazma grea, de cazne, bîjbîială,
furînd din jarul cerului, de sus,

pe veci la vulturi să le fii momeală.
un stîrv ce simte patima nespus !
Sfidînd pe Zeus cel neasemuit,
pe cel ce-aruncă fulgere de moarte
orbit să cazî la-ntîiul bubuit,
cenuşa, vînturi, veşnic să ţi-o poarte !

Schîmbată-ntr-una la răscruci de veacuri
cu mii de feţe-avînd aceeaşi ură,
voi pune iazme-n cale să te soarbă :
războaie, hulă, zei şi tiranii
şi coasa ciumei cînd se-ntoarce oarbă
de sus lovind cu glas de Erynii !
Prin mersul firii de-o-ncerca vreun om
Ursitei Mari misterul să-i dezlege,
mă jur pe-al morţii nestatornic tron
să-i dau osînda vie, fără lege !

Smintite Laios, tu, Jocastă pură,
ce-atîta zarvă-n jurul unui leagăn ?
Pe rîsul lui, pe alba-i gîngureală
priviţi al crimei spectru ucigaş !
Stîrpiţi odraslei inima fatală
acestui vesel şi regesc sălaş !

Zeescul gînd poruncă e şi sfat :
spre-a şterge crima vie din găoace,
dezmierde-l plisc de corb înfometat
sau sugă-l şerpîi-n umede răstoace !

Scăldate-n aur, nopți corintiene !
Miresme tari de hyacint și leandru,
și zvon de harpe-adus de briza mării
sărută fruntea lui Oedip. Și blînd
petale roz se-aștern pe albul scării.
Da-n fruntea lui stîletul unui gînd
apasă vîrful înmuiat în foc,
lăsînd prin cuget sîngerînda urmă
cînd hăituit și fără de noroc
cumplita rană-a îndoielii-l scurmă :

„O, zei, pe-altarele-Aurorii și pe
oracolul lui Apollo vestitul,
făptura voastră scînteind în slavă
netrebnică-i, vrăjmașă, pe pămînt !
Necruțatori și fără de zăbavă
ne despuiați de-al liniștii veșmînt !
Sfidînd ursita-mi crudă, în zadar,
prin codri umblu hăituit de spaime
căci prorocirea crimei, din altar
îmi strigă-n vise groaznicele-i taine !

Și totuși nu ! N-am să-l ucid pe tata !
Nici tu Meropa n-ai să-mi fii soție !
Vă blestem, zei ! Pe chinurile toate
ce fruntea-mi scaldă, jur, mă jur să-nving
zeeasca voastră mare nedreptate
și lancea ei de flacăra s-o sting !
Zdrobind aceasta voi fi stins pe veci
Destinul orb cu pravila-i de patimi
și teafăr, tînăr, străbătînd poteci
găsi-voi cerul fără nori și lacrimi !“

* *

Triumf deșert al visului ce doare !
De-ai ști, tu, prețul izbăvirii tale,
Oedip, și rana ce îți roade firea !
De ce născut întru-Adevăr când ești,
când mintea-ți spadă ți-a înscris menirea
de-a fi mai sus de tainele zeești,
să fii purtat — răsplată, pildă, chin —
în lung vârtej de crime și osîndă ? —
Din drumul tău spiralic și senin
să cazî sub crunta zeilor orîndă ?

Tu fugi ca norul hăituit de vînturi.
Spre care țarm furtuna te va duce ?
Au Teba chiar e locul tău din urmă
sau vreun sălaș prin codri prizărit ?
Sub trăznet surd durerea nu se curmă
și ochiu-i trist nu cată la zenit...
Doar limbul morții rîde în auz.
Un fulger lung răspîntia-mpresoară.
Cum plînge-al minții nevăzut havuz !
Ciudate flăcări fruntea i-o măsoară...

*
* *

Electric dans de fulgere. Văzduhul
își strigă norii-n hohotul furtunii.
O, nu lovi, Oedip ! Nu țeastă sorții
e-n drumul tău. Ferește-albitul cap !
Năprasnic stînd, potrivnic numai morții,
cum din neștire-n sufletu-ți încap
puteri, ca totuși pradă-i să te dai ?

Năprasnic stînd și răsucind măciuca
loviși sărmane chiar pe Laios-crai,
tu care-n vis i-aflaseși doar năluca !

Cît oarba lege va izbi prin tine
tot împotriva-ți ? Au licărul de stea
ce-i strecurat în setea-ți de iubire
în visul tău, de zei, dezrobitor
nu-ți poate șterge chinul din privire ?
Auzi, Oedip ? Ce glas ispititor
în drumul tău, sub ceru-i prăbușit
din fundul vremii aiurit te cheamă ?
Șăgalnic, straniu, farmec chinuit
e-n cîntul Iazmei la a Tebei vamă...

*

* *

„Tronînd în pulberi te-așteptam, tăcută...
Milenii mii de-atunci își luară zborul.
Moloz de oase hăpăind și cranii
mi-adulmec prada-n zorii ca de foc.
Cruțînd de ora spaimelor tebanii,
mă-mbată jertfa ce le-o dai în loc !
Urzind un giulgiu omenesței firi
umilă Sortii dărui jertfa voastră.
Au știi tu, Oedip, că de-al sortii fir
atîrnă marea cerului albastră,

că timpi și spații se-nvîrtesc în palma-i,
că Zeus însuși ca un stîlp de ceară
cădea-va slut în brațele genunii ?
Sărman Oedip, răspunde-mi așadar :
în largul Tot al stelelor și-al humii
decît Destinul, orbul legendar
ce-i mai puternic — spune — în imensul Tot ?“

„— E omul ! Da ! Cu mersu-i princiar
suind spirala veșnică-a vieții !“
Ekhidna-n hohot și-ntr-un spasm amar,
trosnind, căzu pe rugul dimineții.

*
*   *

Ca frunza-n arbori cînd coboară vara
din tumultoasa mare a luminii
serbau tebanii ora izbăvirii.

*
*   *

Balsam de liniști, nenufari de pace,
al vremii vierme trupul iar vă roade !
Pe-al Tebei cer uriaș exod de nour
din Hades trena vînată și-a smuls...
Sub coasa ciumei fulgerînd ca-n hăuri
o mare-i Teba de dureri și plîns.
Ca-frunza-n arbori toamna cînd subit
cuțitul brumei nevăzut le taie,
norodul Tebei zace hărtănit,
mușcat de-a ciumei crîncenă văpaie.

— „Dacă pricepi tu chinul fără margini,
ne cruță, Oedip, iarăși ! Îndurare !“
— „Au credeți voi că plînsul nu mă frînge ?
Cînd voi vă gemeți lacrimile-n mers,
în unda ei durerea mea le strînge
și-n plînsul-mi plînge-ntregul univers !
Au credeți voi că soarta ce m-apasă
nu-i soarta voastră ? Dar, Creon, ce-aud ?
Ce ucigaș ne-aduse ciuma-n casă ?
Cel ce pe Laios l-a ucis, zălud ?

Anatema cu biciu-i să-l usuce !
Cu dinți de flăcări ciuma să-l răpună !
Ci hai Tiresias, ce lespezi oare
limba-ți apasă ? Ce cuvînt amar
îi ține încă taina în zăvoare ?“
— „Tu însuți, Oedip, în suplici de jar
orbi-vei azi... și vei afla sărmane,
pălind de groază, tristul ucigaș.
Odrasla crimei azi e soțul mamei,
făptura lui e-n propriu-ți sălaș !“

*
*   *

Și soarele tipsia-i de aramă
în abur roz și-o-neacă tremurîndă...
Doar spectrul crimei talgerele-și sună
sub bolta frunții lui Oedip. În jur
își căscă groaza crîncena-i genună
sporind în suflet tragicul contur...
— „Orbiți-mă ! Orbiți-vă și voi,
tebani. Și stingeți soarele ! De-acuma
întors în pulberi, mușiți și noroi,
în trupul Tebei n-o mai rîde ciuma !“

„Mi-e limpede ca ziua conștiința,
tebani, urmași, vîrstare-ale durerii !
Voința mea nicicînd, nici o clipită
ea n-a dospit al crimei aluat.
Hulit și orb, cu inima rănită
din zarea voastră plec nevinovat !
Dar am învins ursita-mi, negru-i scut,
perfida mască-a beznei ce ne-așteaptă
s-o luăm năîngi mereu de la-nceput,
zăcînd pe-aceeași muceзитă treaptă !“

Cu ochii-ntorși în sine ca-ntr-o mare
prelung vibrînd adîncurile-i pure
Oedip așteaptă-ultimu-asfințit
sub geana zării Aticei, departe.
Gigant prin jertfa dragostei sfințit,
cu cei ce luptă inima și-o-mparte.

Slăvit fii, Oedip, duh biruitor !
La cîntu-ți mare lira-mi se înclină.
Prin suflet cînd îmi treci, tulburător,
mă pierd cu tine-n marea de lumină !

CREPUSCUL DE PRIMĂVARA

La picioarele Munților Noptii
dorm pietre, fîntîni.
Paseri și stele căzînd din azur
cern în tainica pace
lumini.

Obosit, călătorul sosește aici,
la picioarele Munților Noptii,
unde dorm căprioare și oameni.

Efluvii de umbră și pace
ca un somn l-înfășoară
și-l urcă în piscul Munților Noptii
și-l lasă-apoi printre pietre și ferigi
și glasul lui strigă rănit, sîngerînd :
„tu, suflete al meu, tu cînd
te vei trezi din noaptea prăbușirii ?
N-auzi tu harfa nevăzută-a firii ?“

CÎNTEC TRIST

Revăd hanul acela departe. Crescut din amintire
undeva,-n Moldova dorului, departe,
hanul acela trăit la răscrucea furtunilor
scăldat de vesele-anotimpuri.

Revăd hanul acela. Cîțiva lăutari
cu fețe-aprinse, tăiate din bronz și luminează
de seară.

Treceau nevăzutele-arcușe prin flacăra-naltă-a viorii
și toți pe la mese ascultam acel cîntec
și-n ritmul lui vesel, de jar,
ciocneam laolaltă paharul :
„să bem așadar !“

La hanul acela, departe,
în inima serii de mai,
în zumzetu-acela de strune și nai,
cineva deodată a strigat ceva neînțeles.
Și iarăși glasul acela a mai strigat încă o dată
prin cîntecul vesel, prin ritmu-i de foc.
L-au îngînat o clipă viorile. Apoi
au amuțit cu toate...

Parc-a izbit furtuna
cu fulgerele-i albe printre flori...
S-au ridicat lăutarii : smerite, triste fețe
tăiate din bronz și luminează de seară,
strivind sub pleoapele-n tremur, lumina unei
lacrimi,

Și noi ne-am ridicat. Și țara-ntreagă
cu-o tresărire tristă-n primăvară...

Revăd prin fumul amintirii hanul acela
și-aud tăcerea gigantică, grava tăcere a țării
cînd privighetori și viori
amuțiră
și plopii-n lînțoliu de-argint se cerniră...

MÎINILE

În muzeul „George Enescu“

Tăcere, prieteni. Azurul se-nclină
în ora amiezii cu trup de lumină.

Privesc în crivata de sticlă și-mi pare
că ora se-neacă în timp ca-ntr-o mare.

Cum stau tupilate în ghips și cuvîntă
încet spre vitralii cu aripa frîntă !

Și-abia pot pricepe : visînd îngește
pe struna viorii, mulajul grăiește ?

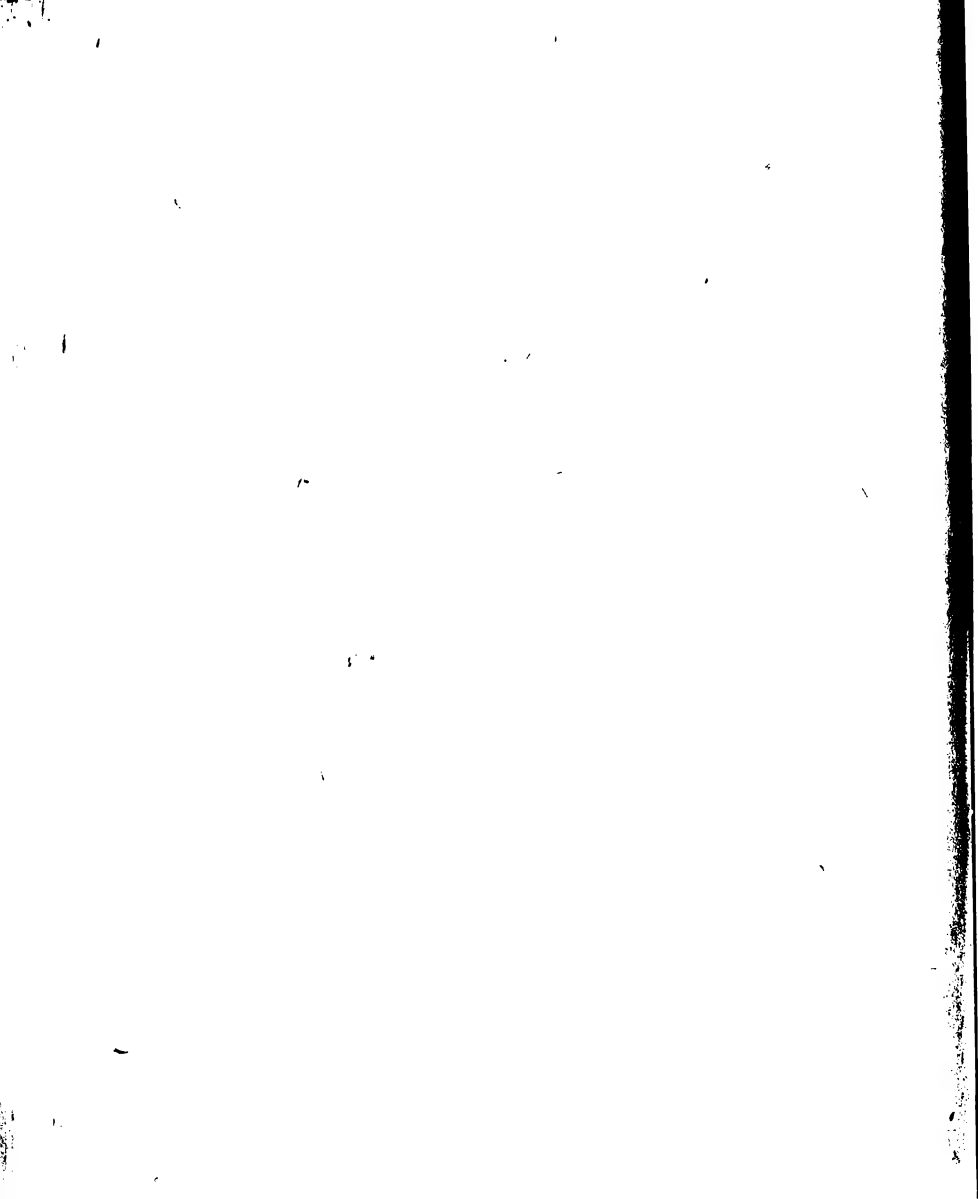
Cînd calde-s ca zorii în tremur pe ape
pianul tresare cu spuza-i de clape ?

Vibrînd de-ncordare, prin gol cînd se-aruncă
simfonice valuri îi stau sub poruncă ?

Și blind încrustate, ca nuferii-n undă,
cu harul iubirii adînci te inundă !

POEME

EXISTENȚA

Spaimă nu sînt, nici umbră,
nici cel osîndit să urce-n zadar
spre crestele timpului.

Văpaie sînt, orbitoare,
veșnic suind.
Topesc zăvoare
și stîlpi de-ntuneric.
Totul ia chipul meu.

Sînt cheia de foc
răsucindu-se
de mii de ori pe secundă
în toate ușile universului.

ÎN ADÎNCUL OGLINZII

După un vis cu îngrozitoare tangaje trezindu-mă —
un vis cu rechini gata să-mi fierăstruiască trupul,
după un vis în care mă izbeam dureros de toate lucrurile,
iar lucrurile fuzionau între ele ciudat aprinzîndu-se,
eu rămîn asemenea leului înghețat de spaimă

în cercul de flăcări al cercului
mereu îngustîndu-se,
treptat sufocîndu-mă,
înebrunînd şi totuşi chinuitor de lucid —
după ce am aruncat rama coşmarului pe fereastră
s-o mistuie zorile,
cu respiraţia întretăiată de bătăile inimii,
de respiraţia fiului meu,
de palpitarea celor din urmă stele,
m-am privit în oglindă :
eram acelaşi,
la fel de tînăr
cu cel de aseară,
doar chipul mi-era poate
puţin mai răvăşit,
şi părul se schimbase
în ram înflorit...

MUZICA

Stînci spre vîrfurile cărora privind, ochiul ameteşte
ca o pasăre deasupra fulgerelor,
stînci cu rădăcinile de arbore fantastic
puternic înfipte
în inima planetei,
cu un simplu gest mîna mea vă-nterupe
gestaţia oarbă,
şi-n cerc vă aşază
în ţărmi vă preface,
şi iată născîndu-se
într-un vuiet de arbori şi voci cunoscute
marea în care

stelele boltii se-aprind și amețitor se revarsă
în mii de ferestre —
marea în care
chipul meu răsfrîngîndu-se,
valurile cerului prin tot universul îl plimbă.

INSCRIȚIE PE O SCOICA

Aduceți coloana fără sfîrșit
aici unde nesfîrșitul începe,
unde oameni dansează liberi
pe oglinzile valurilor !

Aduceți coloana fără sfîrșit
aici unde scoica soarelui
în pulberi de aur s-a sfărîmat
de umerii valurilor.

Aduceți coloana fără sfîrșit
aici unde lira îmi voi îngropa,
tresărînd mereu ca o inimă
cînd îndrăgostiți vor dansa
pe oglinzile valurilor !

VISCOL

Fiecare creangă în alba furtună e un țipăt,
fiecare copac, de care valurile înnebunite ale vîntului
asurzitor se izbesc, e un geamăt,

fiecare turn ca un aerian stăvilă e un urlet de sfîrșire
de fiară,
fiecare pod suspendat ca un căluș stăruie-n gura furtunii
și şuieru-i groaznic s-aude.
Numai stîlpii electrici ca niște inițiale ale infinitului,
cu incandescența și nevăzuta lor flacără spre oameni
aleargă,
și eu, aripă vie, brăzdez alba furtună :
nimera viscolului nu-mi sperie visele.

INTERLUDIU DE RĂZBOI

O raniță goală în spatele toamnei,
și-un soare cătărîndu-se de pruni, obosit.
în cortul sărăciei, trupul viselor mele —
un cerb cu ramul frunții retezat.

Prin tunelul de crengi sfărîmate al iernii
în tăcerea ruptă de ciini și de gloanțe
muzicuța mea ca un fir de argint
se depăna, se depăna-n nesfîrșit...

Sticloase vrăbii strînse la ferestre
ciocăneau familiar : deschideți, deschideți !
Sub ușa, ca un ciine trăgîndu-și suflarea,
cu limba-nsîngărată, vîntul amuțea.

Doar sania tatei cu tutun și scrisori
peste un rîu de oglinzi cenușii luneca, luneca.
Și gheața în țândări amare se sparse,
iar sania-nceț se-neca.

Într-o hlamidă împărătească, de gheață,
calul murea...
cînd cornul poștașului prin viscol strigînd
lîngă rîu delira.

VASE COMUNICANTE

I

N-avem noi ciudate reprezentări despre oamenii altor
planete,
despre anatomia și mișcările lor ?
Or dacă fiecare gînd ce se naște poartă efigia
încă neștiutelor lucruri.
conturul lor nevăzut desenîndu-l,
dacă fiecare gînd ce se naște
din carnea a ceea ce este se naște și numai din ceea ce
e real,
atunci viziunile noastre nu-nseamnă că sînt
îmaculate răsfrîngeri
a ceea ce a fost sau va fi,
oglinzi ce-abia își încheagă argintul ?
Și dacă am afla într-o zi printr-o firească întîmplare
că oamenii aceia au existat sau există,
nu ne-am cutremura de cea mai curată emoție,
de cea mai umană emoție ?

II

Nevăzute vase comunicante ne leagă
de la un capăt la altul al lumii,
de la un capăt la altul al stelelor,

nevăzute vase comunicante
mai transparente decît spațiul ce unește două planete,
mai vii decît timpul ce unește două inimi în spațiu,
mai ușoare decît eșarfa curcubeului ce unește
apele verzi ale muntelui ;
vase comunicante,
prelungiri ale inimii noastre înfocate,
prelungiri ale viselor noastre fără sfîrșit ;
vase comunicante
prin care aleargă mai iute decît fosforescentele cozi
de cometă
decît lumina însăși
gîndurile noastre,
radar misterios,
ochi al ochiului însuși,
sînge transfigurat !

III

Și nu-i firesc atunci că smulgem ultimele măști —
măștile indiferenței oarbe,
măștile intrate în carne, ale urii,
măștile intrate în sînge, ale spaimei
de-a lăsa prin lume adevărul ?
Nu-i firesc să se-mprimăvăreze pămîntul întreg,
de incandescentul soare al inimii voastre, oameni,
voi cei dintîi ce-ați învins întunericul,
să se-mprimăvăreze pămîntul întreg ?
Vă întreb și pe voi,
care cu fiecare adevăr
purificați memoria lumii
de sumbre amintiri
și de-amintirea amintirii lor,
de frunțile înguste care s-au născut spre-a ne smulge
din pădurea umană,

de frunțile care-au născocit limbile de șarpe ale
rugurilor,
de frunțile fără imaginație, cele mai întunecate din cîte
au ars
vîrstele omului,
de frunțile care au vrut să închidă în grele sicrie
primăvăratecul duh al necesității,
nu-i firesc să se-mprimăvăreze pămîntul întreg ?

DACĂ ȘI STELELE...

Atingînd planeta Venus cuvîntul
„pace“ s-a răsfrînt către pămînt.

Dacă și stelele,
în veci depărtatele stele,
pe creanga veciei arzînd ;
dacă și stelele
a căror inimă nimeni n-a auzit-o bătînd,
a căror cerească anatomie nici o radiografie
n-o știe încă ;
dacă și ele,
luminătoare fără viață,
brăzdînd rotitoare spații —
cu-același cuvînt — ecou ne răspund,
atunci, blestemată să fie inima care,
auzindu-l de mii de ori aici pe pămînt,
n-are urechi de-azut
și-n muțenie ascute
cumplite pumnale !

CINTECUL DRUMETULUI DE ZI

Eu sînt nebiruitul semănător de aștri
și pun tulpini de soare pe unde-i întuneric,
și zilei care vine îi pun de bronz pilaștri
cînd timpî și stinse spații din moarte le desferic.

Pustiul dor de ceață și de statui deșarte
l-am preschimbat în setea cumplită de-adevăr,
și-mpresurat de raza-i ce nu cunoaște moarte
eu trec arzînd prin inimi cum trec cîntînd pe mări.

N-am să-mi dezleg sandala, profetic, niciodată
prin marea de nisipuri, de vînturi și tăceri.
Am îngropat tăcerea și templele de-altdata
sub fulgerul luminii acestor primăveri.

EU VĂD...

Cu-ntretăieri de gînduri, de sunete, imagini,
sînt uneori răscrucea halucinantă-n care
văzutul, nevăzutul se-ncrucieșe amare,
viața și cu moartea se-nfruntă-n noi Cartagini.

Adîncuri răvășite de-nfrîngeri și-ndoială
mi-aduc la suprafață vechi vise putrefacte,
dar brusc, ca pe-o oglindă mă scaldă cataracte,
păduri — fîntîni de rouă — suind spre cer, mă spală.

Vrînd Totul într-o clipă-n răsfrîngerea lui pură
eu smulg deopotrivă fișii de foc și umbră,
un hohot din tăcere, tăcerii nota-i sumbră
și lucrurilor vâlul și strania armură.

Și iarăși pățimașă, mai vie ca o rază,
un arc deschis spre tine, gîndirea mea colindă.
Eu văd atunci prin lucruri și-n inimi ca-n oglindă
și umbra la răscruce fugind, agonizează.

POETUL

Un fulger ce despică nori cînd se abat
peste respirația și visele oamenilor.
Apoi ropotitoare ploaie
printre lucruri și oameni trecînd
purificîndu-le firea.
Apoi un curcubeu ca un rîs de copil
umplînd universul.

CLAMAVI...

Copacul ciuntit nu va spune vreodată :
acest om mi-a tăiat creanga ;
iarba n-o să-ntîmpine niciodată aurora
cu țipăt subțire de ură :
acești oameni mi-au pîrjolit fața ;
stîlpul de marmoră nicicînd nu-și va plînge
așchia smulsă din trup.

Doar strigătul omului ciuntit și strivit de fasciști,
amplificat de durerea tuturor elementelor,
strigătul lui izbucnind din tăcerea marilor arșiți
din boltă în boltă-alergînd,
neiertător ca o flacără
se va rostogoli
prin memoria lumii !

MIC RECVIEM EROILOR ANTIFASCIȘTI

(1945)

Durere de visuri ucise,
de mări de iubire secate,
durere de aripi zdrobite,
durere de cîntec fără cuvinte,
durere de mîini retezate,
durere de dureri înviate ;
țipăt de stea căzătoare,
durere, durere, durere,
ca o leoaică rănită
luna s-azvîrlă printre morminte,
cu pașii unei mume trecînd,
ascultînd împietritele inimi.

și-n muzica nesfirșită-a durerii
steaguri albe tresar din adîncuri !

ADOLESCENȚA

Cerul plîngînd și-ascundea chipul în nori de cenușă
Lîngă viermi ațipeam, în imperiul humii.
Culoar de spaime, adolescența mea a trecut
prin cea mai neagră noapte a lumii !

EXPOZIȚIE ÎN CREMATORIU

(Camera copiilor)

Într-un somn nătrănit,
într-un somn ca de piatră
dorm pantofii mărunți.

Într-un port fără apă,
la un țărm fără nume,
par corăbii uitate.

Între crengi fără cuiburi,
între crengi fără vise,
albe pășări ucise.

În tăcerea de var
dorm perechi, după număr,
dorm pantofii mărunți...

Ochii mei : vârtejuri de soare.
Ochii lumii : sfântă dogoară !

INFINITULUI

Nebănuț în plasele de stele,
de tine însuți pe vecii ascuns,
vînd în scoica gîndurilor mele,
pătruns o clipă, pururi nepătruns ;
cînd înghețat în cratere de lună,
cînd viu în plasma flăcărilor iar,
ocean ce urlă prevestind furtună,
tăcere grea sub cer de chilimbar.

Eu ți-am aflat spirala-n care sîntem
fluid și matcă, stea și giuvaier ;
cu mii de ochi ți-am răscolit adîncul
și-alerg cometă-n piscuri de eter.

Și porți de taine-n urmă-mi răsturnînd,
țișnesc izvoare-albastre din pămînt !

CĂTRE VENUS

Trupul tău alb pe care marmora însăși îl jinduia
ori de cîte ori zburai spre Olimp,
buzele tale bucurînd cu-al dragostei nectar doar zeescul
sălaș,
tălpile roz pe care Zefirul se sfia să le-atingă vreodată,
în marea timpului s-au depărtat
fericind doar în vis muritorii,
tot mereu depărtîndu-se,
preschimbîndu-se-n stea.

După-o vecie aproape,
mîinile mele libere,
aspre, puternice,
străfulgerînd firea,
cu o creangă de mai inflorită
cătrefine se-ndreaptă.
Și zborul acesta năvalnic
înmiit întetește
lumina din mine.

Cine-a auzit strigătul lui Icar
însîngerind văzduhul,
cu sîngele lui de copil luminîndu-l ?
Fugare stele, pentru totdeauna pierdute,
peştii aurii fug în adîncuri, jucîndu-se.

Nu arde nici o inimă de tristeţe :
încovoiat, plugarul zgîriie mai departe pămîntul,
auzînd şleaurile cum se izbesc de pîntecul calului
Şi nici păstorul de-alături nu ştie nimic.

cu braţele-ncrucişate pe bîtă, plictisit ca o piatră,
ascultă cerul.
Pînă şi corabia aceasta, sensibilă ca o inimă,
indiferentă trece mai departe...

*

Auzind strigătul victorios al lui Icar :
„Totu-i normal ! Totu-i normal !“
într-o zi,
inima pămîntului ardea de emoţie.

DESPĂRȚIRE

O mie de fîntîni îmi întorc cuvintele tale în auz.
o mie de drumuri îmi întorc urmele tale în inimă,
o mie de peşteri răsună de lacrimile mele,
o mie de stele, ca nişte oglinzi mi te-arată,
o mie de arbori vuiesc de numele tău,
o mie de păsări şi-au găsit cuiburile fulgerate.

AS VREA UNEORI...

Aș vrea uneori când mă biciuie gîndul
de-a fi mai presus de mine,
mai presus de visele mele,
mai ușor și puternic,
să vin între aceste paratrăznete când urlă furtuna
și-n ele să mă văd întrupat,
cu o mie de guri hohotind deasupra pămîntului,
cu toate fulgerele mă-mbăt.

Atunci să te-ntîlnesc, dragostea mea,
și-n Dunăre ne-om prăvăli
o singură stea.

IMPRESIE DE IARNĂ

Oceanul alb al iernii coboară mătăsos.
Pădurile-amorțite își pleacă fruntea-n jos.

E-o albă înstelare ce tremură-n priviri.
Pămîntul parcă-nghite munți albi de trandafiri.

Și cad ușori luceferi cu vîrful de cristal
pe corzi de clavecine cu trupul vegetal.

E-un foșnet ca de valuri și codrii înfrunzind
prin care-april își sună vocalele d-argint.

PE O CUPĂ DE CRISTAL

Cu cizeluri de aer și oglinzi
din care taine duhul ți-l desprinzi ?
Ești orhideea fără trup, de care
se-anină raza ultimă de soare ;
o gură de izvor în lună
spre care-un flutur aripile-și sună.
Ce mînă omenească, din ce lavă
te-a rotunjit ca stelele, suavă ?

SETE

Văpăi de ocru, flăcări răsucite
în țarmii galbeni plopilor ard nespus :
Trofee de-aur din adîncuri scite,
gavotă-a lunii pe oglinzi ce nu-s.

Umane trunchiuri ei ar vrea să prindă
într-o-nclăștare Dunărea,-ntr-un jar.
Dar ea trecînd, continuă oglindă,
le fură trupul, mistuindu-l iar.

PRESURA

Întunecată coardă
întinsă peste un instrument care niciodată nu cîntă —
o sîrmă tăia orizontul deasupra trifoiului
cînd presura amar s-a izbit...

Ochi mari a deschis copilul din mine,
ochi de căință și lacrimi, ochi de neliniște,
și cu mâini pline de fluturi și raze
pasărea muribundă-am cules-o.

Din ciocul ei tot picurau rubine.
Cineva plîngea neputincios în mine.

SĂRUTUL

Ciudată harfă-i sufletul ales,
atîtea tonuri sunetul i-l Țes ;
se-nfoaie, rîde, murmură apoi
ca unda lunii lunecînd prin foi ;
cascadă-i : tunet, în căldări de stînci ;
sau sună-n ramuri, picuri moi, prelungi.
Doar cînd sărutul tainic l-împresoară,
luceafăr arde-n ceruri către seară.

MÎNDRIE

Suavă cupă de lumină
înalță către stele crinul.
Și cast, cu floarea lui alpină
sporește nopților seninul.

O viespe din nămol ivită
mătasea cărnii îi străpunge.
Din carnea crinului rănită
nu cade nici un strop de sînge.

ÎNȚIUL SURIS

Cu o mantie de cer înfășurat
copilul meu sub arbori-nalți visează.
O frunză ca o stea i-a tremurat
peste privire auria-i rază.

Sub mîngîierea tainicei lumini
păpușa vie tresări o clipă :
în colțul gurii, încrustată fin,
raza-și lăsase frageda-i aripă.

PROFIL PIERDUT

Te depărtezi prin ceruri și vii de sub pămînt
cu trup de stea ce cade și-nvie-apoi rîzînd.
Au nu te-ntrebi tu oare, din cîți te cunoscără
cine-a iubit de moarte fugara ta făptură ?

ARBORE ÎN TOAMNA

Filtrînd prin coaja-mi aspră solarul tău contur
vuiesc în mine codri și harpe de azur.
Și te privesc și nu ești. Și ești jur împrejur
luceafăr. Iris. Ciută. Tăcere și murmur.

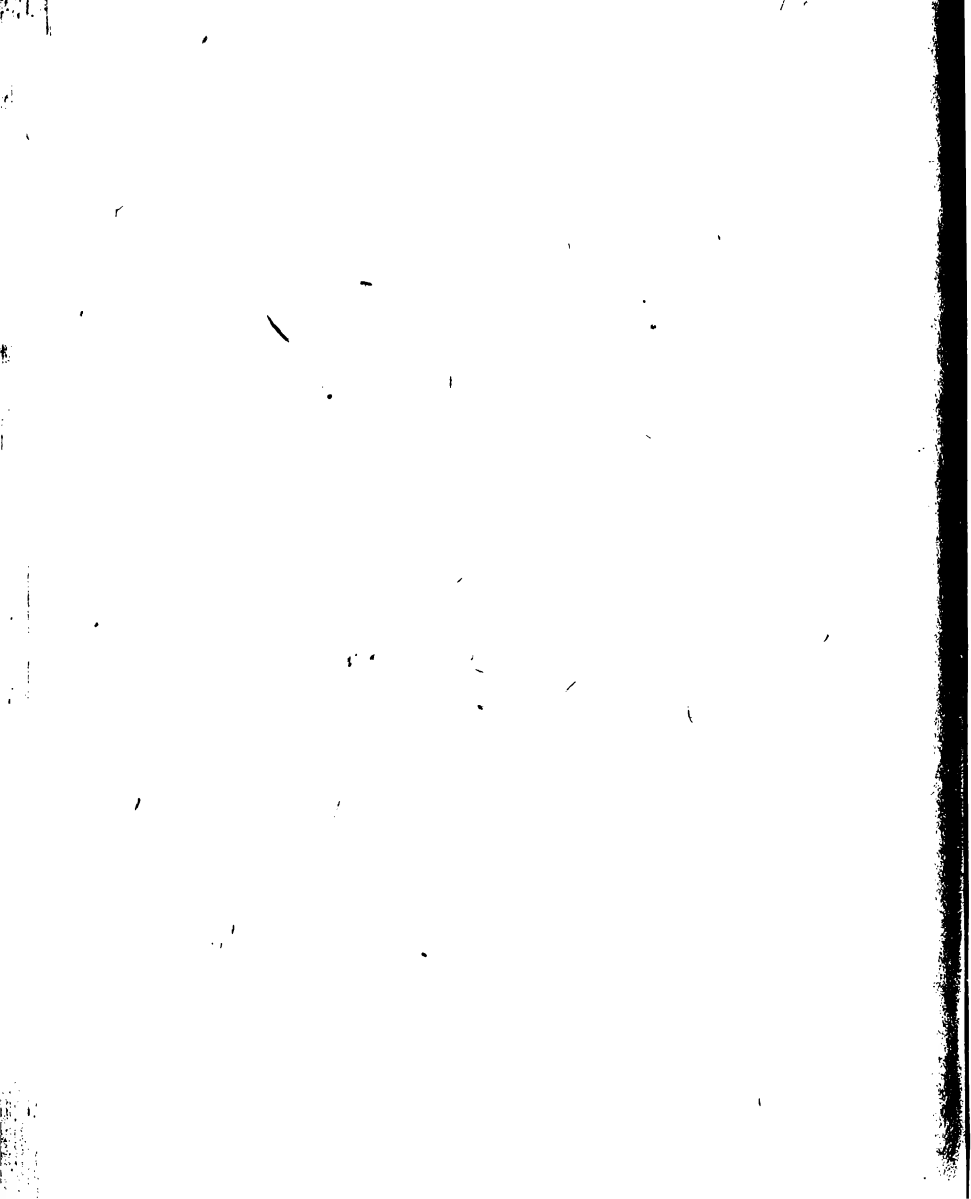
ELEGIE UITATA

Drumuri inutil încrucișate, fără speranță,
erau drumurile începutului. Fîntînă întunecată
era inima. Fără apă și stea.

Printre silabele vîntului
drumurile noastre se-atinseră îndurerate,
dar tu lunecai mai departe, mereu mai departe,
în pădurea de ceață-a orașului, unde
cornul tristeții abia-l mai auzi.

Doar din spațiul dintre inimile noastre
ca un luminiș al speranței,
ca o presimțire a ceasului acesta
cînd, amforă cu apă înstelată,
tu stai între visele mele,
orele dansau
iluminate.

PARABOLA FOCULUI

IMN SOARELUI

Înainte de-a răsări, o, Soare,
mă sufocasem la gîndul
că te-ai fi putut stinge pe veci.
Și asta numai fiindcă toată noaptea-am visat
în halucînante exoduri
negre cîrțițe
pornind să te-nghită,
horcâitoare, sumbre,
măști de guzganî zburători
cu gheare încleștate de nori ca de plute,
cu ochii spinzurați de zdrențele tale și roind de
lumină,

termite suind către tine
ce-mi smulseră ochii, și gura, și mîinile
cu care să-ți sfișie chipul,
îmi luară mantia ușoară a viselor,
surîsul care îmi luminează uneori tristețea,
vioara crăpată de timp

și-odată cu inima

linia dintre da și nu,

dintre iubire și moarte,

groapa cu trandafiri a sărutului
pe care să-ți îngroape în negrele-ți flăcări,
înainte de a muri, o, Soare
firește

neștiind
că melodia ta
cu trâmbițe de foc
va zgîlții
ca pe-un copil,
Pămîntul !

MOZART

Ramură de timp înflorit, tu, voce a soarelui
din inima mărilor răsărind. Dulce lumină
a începutului de zi, sfîntă înmugurire a pădurilor,
muzică a sufletelor noastre care se caută
rupînd orizonturi și ceruri înalte, și gînduri
pornite în halucinante atacuri...

Cine ești tu de mă chemi cu sunete albe, cu
sunete moi ca petalele trandafirilor abia înfloriți,
cu sunete de stalactite lovite în inima munților
de capul meu aiurind după Evridiké ?

Cine ești tu de mă chemi prin inelul lunii să zbor
dincolo de mine, deasupra și sub mine,
în oceanul ce n-are încă un nume ? Iată-mă

ca o fericită statuie menuetul acesta de vis, pașii
pe elipsele sunetului tău risipind fluturi, mîinile
culegînd răsărituri de stele, comete ce încă nu
lumi neștiute, lumi fără lacrimi !
Cînd eram copil prindeam presuri cu piept auriu

dansînd
mei
mele
s-au născut,

scobind în zăpezi colivii.

O, Bucurie !
O, Bucurie a aripilor libere, Bucurie a zvîcnetului
lor uriaș,
cînd le dam drumul în sus ! Sunet de libere aripi,
sunet de soare tîpî în roțile mari ale anilor mei.
Dați drumul păsărilor, strigam, dați-le drumul
și ardeți coliviile, coloratele, înșelătoarele colivii !

Ramură de timp înflorit, tu, voce a soarelui !

OCHII

După feriga moartă a somnului,
după tunchiul căzut al copacului,
după clipa iubirii cînd moare,
după mîna retrasă din palma rece-a iubitei,
după noaptea de dragoste, după noaptea de ură,
după schimonositele chipuri ale norilor în furtună
după sărbătoare și hohot,
după săgeți care pleacă și spintecă piepturi de
păsări ciudate,
de după noapte, de după zi,
de după pietre și moarte,
de sub pleoapa pustiului, de sub coiful zăpezii,
de sub riul mort al uitării, de sub remușcare,
de după pești cînd atacă, de după stînci delirînd,
de după bucuria care nu vine,
de după jalea care nu pleacă,
de după rîsul violet al soarelui înfipt între
mlăștini,
de după amurguri cu aur pe chip, de după zori
cu neguri pe față,
de după cuiburi cu puii uciși,

după pietre căzute din vîrfuri de stîncă,
după curcubeie și floarea-soarelui,
după ninsori violete, și după fluturi,
după ochii blajini, și după ochi care rup
frunzișul de ceață al timpului,
de după fîntîna speranței, de după lumină
privind.

ÎN INIMA UNUI ARBORE...

Grota era în inima unui arbore nevăzut,
un arbore în carnea căruia vîntul sculptase măști
de îngeri înfrinți,
coarne retezate de cerbi, pești
descărnați,

grota era în inima unui arbore ca un Guliver
adormit în picioare,
cu ape de furnici traversîndu-i grumazul,
cu stelë marine pe degetele-i butucănoase,
c-un zîmbet împietrit în colțul gurii.

Și-n grota împînzită de sunete de greieri,
un cavaler cu mișcări repezite și totuși teribil de grave,
cu mișcări de Pinocchio prost reparat
îmi smulse, într-o glumă, inima,
și arătînd-o lucrurilor, spuse :

Priviți, ce jucărie !

Trăsură de unire între cristal și gheață,
fără abur, fără lumină,
fără umbră, fără vermină ;
ghem de corzi înghețate,
ghem de lună nebună,
loviți și auziți cum sună
exangua minune !

Și de rușine, probabil, sau cine știe de ce,
inima, sârmana mea inimă
se înroși atît de tare
încît păru o clipă cometă-arzătoare,
fulger flămînd
rotindu-se prin grotă,
grotă sfărîmînd,
spre cer împrôșcînd-o,
spre stele,
și-n finalul acesta de vis
ori de cîte ori sînt trist
m-aș cufunda !

EXCELSIOR

Căutăm în tiparele pure
raza cercului lumilor,
cu sentimentul de care exultă arborii
în miezul furtunilor.

Căutăm în năvoadele rupte-ale viselor
cheia mereu ultimei uși,
arcuindu-se asemeni cerului peste minuni,
mușcați de tăgadă, niciodată răpuși.

Căutăm, căutăm, căutăm
ascunsă de timp protoplasmă
a stelelor, guri arzătoare ale nopții,
incandescente limite.

Căutăm în peșteri boltite pe suflet,
elasticul salt al bizonilor,
săgeata rupînd retina Destinului,
pulberea sfîntă-a eroilor.

Căutăm, căutăm, căutăm,
cu lentilele oceanelor căutăm,
pînă cînd inima pămîntului se va umple
de sîngele tuturor stelelor.

MAI SPUNE...

Mai spune o vorbă, două, focului înainte
de moarte,
ia urna trandafirului din vid și umple-o cu rouă
și plimb-o apoi în jurul mormîntului pe care-l sapi
în arbori, în apă, în piatră, în stele.

Mai spune o vorbă, două, coloanei cerului de care
se sprijină
ca-n podul unei case de țară săgețile
strămoșilor tăi,
și capul de lup prin gura căruia
vîjîie vîntul și noaptea,
cu hohote nedeslușite de rîs sau de plîns.

Mai spune o vorbă, două, vetrei nestinse,
cenușii curate
în care visează oseminte de zei sau de păsări
să rodească întunecatele mări fără somn,
cîmpia cu greieri și marile spații din ochii
lui Cronos.

Mai spune o vorbă, două, acestor sunete stranii,
bătînd ca mazăricea în timpanele visului,
acestor sunete
germinînd pe limba pustiului și-n lingura
copilului care adoarme cu capul pe masa plină
de daruri.

Mai spune o vorbă, două, focului înainte
să mistuie lucrurile pînă devin ele însele.

de moarte

RUG

Ca să mai văd atîtea necruțătoare, sălbatice

jertfe,

atîția răstigniți
pe crucea neantului, pe stîncă abisului,
atîția spînzurați în preziua adevărului,
atîția arși pe rug,
atîția trași pe roată,
atîția biciuiți la stîlpul infamiei,
atîția arși în crematorii,
atîta sîrmă ghimpată, atîtea gloanțe,
atîta moarte,
m-aș răstigni de unul singur
pe crucea neantului, pe stîncă abisului,
m-aș spînzura în ziua adevărului,
aș arde pe rug,
m-aș stinge pe roată,
m-aș biciui la stîlpul infamiei,
mi-aș spulbera cenușa-n crematorii,
mi-aș încinge fruntea cu sîrmă ghimpată,
aș lăsa plutoanele de execuție să facă exerciții în
ținta pieptului meu,
aș încerca toate acestea
pe propria mea piele
împlîntîndu-mă
ca un cuțit
în moarte.

UNICORNUL

I

Ah, unicornul cum înota,
soarele-n mări scăpăta,
vîntul pe mări vîjîia,
ploaia ca plumbul bătea,
noaptea urlînd se surpa.
Și unicornul cînd înota,
gura-i în val singera,
inima-i, clopot, bătea,
clopot ce-n val se spărgea,
ochiul de mări se-albăstrea,
trupul de spumă se-albea,
coama de nori se-nnegrea.
Ah, unicornul cum înota,
plută de carne plutea,
plută-a făpturii era.

II

Marea creștea cît pămîntul,
crîncenă-n brațe cu vîntul,
lumii să-i fie mormîntul ;
marea suia peste lume
rîpi și noiane de spume
gheare de nori, s-o sugrume.
Doar unicornul,
doar unicornul,
printre talaze
săltîndu-și cornul,
tare ca piatra,
tare ca dornul,

înfip-te-n spate ducea ciorchine
mute, scălimbe, zeci de jivine
din semințiile toate
cîte-au rămas neluate
în sacra corabie
cu trupul de vrabie,
în corabia sacră
cu trupul de lacră
zburînd peste ape,
prin mugetul mării
sămînța s-o scape
de valul pierzării.
Și unicornul cînd înota
gura-i în val sîngera,
inima-i clopot, bătea,
clopot ce-n val se spărga,
ochiul de mări se-albăstrea,
trupul de spume se-albea,
coama de nori se-nnegrea.
Ah, unicornul cum înota,
plută de carne plutea,
plută-a făpturii era
sub greaua-i povară
de trupuri, amară,
munte de inimi ducînd,
inimi de spaimă bătînd,
inima-i blîndă-mpietrînd.

LII

Dar unicornul,
dar unicornul,
nu s-a-necat,
și-n cealaltă lume
își scoate cornul.

Și-ntr-un palat
de-argint strecurat
stă vrăjitorul,
clarvăzătorul
lingă-o femeie
blînd eteree,
bindu-i irisul,
dorul și visul,
scrutîndu-i destinul,
păcatul și chinul,
el, vrăjitorul,
clarvăzătorul.

CIMITIR LA SAPINȚA

Morții rîd, ascultați-i : unii ies din morminte
cu viermii pe buze, dar rîzînd, rîzînd.
Ies în cumpăna nopții jucîndu-se fiecare cu ce poate :
cu-o frînghie de spînzurătoare, c-un hîrb de șoricioaică,
c-un cuțit scaldat în rachiu, cu un glonte,
cu cîte un trăznet cei mai fuduli, cu roata unei
mașini, cu un cal nărvaș ;
alții sar urlînd din nevăzute tranșee sau urcă
victorioși
pe turle și ziduri,
sau se îmbrîncesc cu moartea cea bună,
cu moartea în carne și oase
cîntînd și rîzînd în bătaia veșniciei,
strecurînd printre dinți întunericul.
Și rîsul lor, ca o cicatrice rămîne
în carnea albastră a acestor cruci.

Doar cîțiva, sub un pîlc de pruni scuturați,
se joacă-n palmă cu viermele care le-a ros creierul
și uită să se mai întoarcă-n morminte
rămînînd pe prundul surpat al uitării
asemenea lui Hamlet, buni și triști.

DESTINUL UNEI ALGE

Ursine de mare, guri de rechini, scoici vuitoare,
pene de pescăruși fulgerați, rîuri de sepie,
solzi de pești colorați, confetti ale adîncurilor,
sîngele scurs din pumnalul vampirilor,
molateca focă holbîndu-se la noapte,
cununa desfăcută-a plutitoarei Ofelii,
spaima iepurelui încolțit de copoiii destinului,
fluvii de alge înaintînd fără țintă
printre munții de spumă ai valurilor,
printre actinii și nuferi.

Ca s-o nască pe Aphrodita
marea s-a înecat în lucruri.

RÎNDUNICA

*Visată în marmoră neagră
de un sculptor necunoscut*

Întîia pasăre-a lumii, Pasăre-Gînel,
din stele arse de dragoste căzînd întunecată,
săgeată prin munții de aer ai visului
în neclintire suavă zburînd.

Zăpadă rostogolită-n Infern și-ntoarsă mai castă
decît iluminările crinilor,
gînd împietrit, liturghie în știnca uraganului,
ciob de-ntuneric în oglinda fîntînilor.

Luntre neagră-a iubirii într-un rămuriș înstelat.

CU-O LINIE NEAGRA

Încă un sărut. Și încă unul.

Norii mușcă sălbatec din coamele brazilor.

Pietrele se **evaporă** calme.

Mai dă-mi un sărut pentru steaua rășărind ca o lacrimă.

Încă un sărut. Și încă unul.

Cerurile înghit pribegile stele.

Mai dă-mi un sărut pentru iarbă și vînt,
pentru marea cu valuri rebele.

Încă un sărut. Și încă unul.

Inima bate între crengi amorțite.

Cu-o linie neagră ora îi desenează bățile.

Mai dă-mi un sărut pentru pămîntul acesta care

ne-nghite.

CU NUMELE TĂU...

Cu pielea hydrei din Lerna pe șold am să vin,
sărind peste noapte și zi, peste virfuri de munți,
de umbra pămîntului prins ca de-o întunecată

cometă prin spații,

desfigurat de lună, biciuit de zăpezile ei,
acoperind genunea cu numele tău.

AUDITIV

Moară a timpului, greier,
fierăstrău înfipt în labele;
nevăzuților sfincși,
șampanie zuruind
în cupa destinului,
rîu întorcîndu-se în gura izvorului,
cocoș de tablă răsucit de viscol în țeasta pădurii,
scrișnet de Saturn hămesit,
cheiță neagră a Muzicii,
moară a timpului
în deșertul uitării.

Nimicul există, vai,
de vreme ce cînti
neîntrerupt.

CLIPA

Trist beduin
în fața deșertului alb al hîrtiei,
de cîte ori am așteptat inutil explozia nevăzută a unui
poem,
smochin fără veste înflorit,
inel de răcoare !
Și de ce totuși
alteori,
de atîtea ori,
pe schiurile pierdute ale copilăriei aflîndu-mă,

la fereastra aburită a atîtor trenuri,
pe scările pe care urc și cobor în fiecare zi,
în valurile muzicii și ale mării,
străbătînd anotimpuri și vîrste,
mă cheamă cu vocea-i lunară, s-o serbez,
Poezia ?

PÎINEA ȘI CUTITUL UNUI POET

Ciudad corăbier,
cu sîngele răvășit de furtuni, albatros muribund,
lipit de ceața amurgului ca de-un zid,
eu tai și spînzur himere.

Ciudad zburător,
după ce fac înconjurul pămîntului de cîteva ori pe zi
cu trupul pe jumătate rămas în cer
eu tai și spînzur himere.

Ciudad scafandru,
după ce scot așchii de corăbii învinse,
cu trupul pe jumătate rămas în mîlul de sînge
eu tai și spînzur himere. al mării,

Și nu dintr-o simplă superstiție fac toate acestea :
după fiecare trudă lucrurile devin mai sensibile
și toată noaptea cu silabe de iarbă, cu silabe de piatră,
cu silabe de foc îmi vorbesc !

REPETIȚIE

Cît de simplu chema oboiul
pădurea în mijlocul sălii.
Scaunele s-au retras în întuneric, instrumentele
o porniră și ele îmbulzindu-se
peste sferele fugitive ale muzicii.
La început au venit ecourile :
intrînd pe-o aripă și lovind zăpăcite pereții.
Veniră apoi cucul și mierla. Apoi foșnetele,
trosniturile toamnei, clocotul ploii, furtuna,
tăcerile sticloase ale iernii, urletul lupilor
surpînd troienele.

Doar copacii întîrziiau, întîrziiau
la margini de timp și cuvînt.

SFERĂ

Ce zi e azi ? întreabă soarele
Ce noapte e asta ? întreabă luna.
Ce apă e asta ? întreabă fluviul.
Ce foc e ăsta ? întreabă vulcanii.
Ce inimă e asta ? întreabă poetul.

HOMO

Brăzdînd talaze-amare de spaime și durere
sub scutul demnității de moarte ciuruit,
explozii neștiute-n cereștile artere,
tăceri cu limba prinsă sub lespezi de granit.

Atâtea ruguri stinse de fulgere-nviate,
corole mari de flăcări mi-au ars sub trupul gol
și-atâtea gropi comune, halucinant căscate
ca mituri ale groazei, pe-un straniu, mōrt atol,

mi-au rīs līngă o tīmplă și-au plīns līngă cealaltă,
și-n irișii mei limpezi sădiră mārăcini.
Ca stīncile-n cutremur pe creasta zării-naltă
m-~~am~~ sfărīmat din creștet și pīnă-n rădăcini.

Cortegii de-anotimpuri și-au strecurat cocelea
în viscerele mele arzīnd fosforescent
și-atītea măști imunde hrănindu-mi īndoiala
m-au vrut un stīrv sub cerul prunciei și absent.

Și din cenuși de astre și steiuri carpatine,
din susurul de aur al lunii-n grohotiș,
dintr-un avīnt de păsări īnnourīnd coline
și dintr-un joc de iele și-un zvon de urdiniș,

am renăscut ca frunza de viță, tremurată,
pe-aceeași coardă coaptă rīzīndu-și de securi.
Nālucile fug toate și bezna-i sfīșiată
de-aceste mīini curate, ucise în torturi,

de-aceste mīini, corzi aspre, din ziduri răsărite
vibrīnd prin mări de steaguari cu pocnete în vīnt,
de-aceste mīini de bronzuri fierbīnd neliniștite
conturul aurorii să-nvie pe pāmīnt.

Măr căzut din crengi de vise
zugrăvit de curcubee,
rupt din bucla Berenicei,
prăfuit de căi lactee.

Măr, ceasornic care bate
spini de gheață-n carnea mea,
în ciudata lor armură
să alerg din stea în stea...

CĂPRIOARE LA PUTNA

Părelnice dansuri de flăcări
țîșnesc din elipse argintii.
În ochii lor limpezi ca lacrima cerului
cînguri de stele pălesc.

Se uită la ele nălucile brazilor, parcă-s străbunii.
Dar ciutele cunosc această blajină privire
și trec ocrotite prin cercuri de ape.
O sete cumplită mereu le atinge făptura,
spre iezeri de aur ca visul le mîină...
Doar picioarele lor tremurînde
tulbură apele lunii.

NOCTURNA

Crini transfigurați,
înebuniți de distanțe,
stelele
toată noaptea
ți-au căutat
ochii.

CÎNTEC DE BRUMA

Zăceau pe tava de argint a brumii
imense astre, candizi meteori,
tulpini de flăcări, sori multicolori
în dimineața ultimă a lumii.

Comete rupte-n margini de genune,
rănite dalii, pîlcuri de comori
arzînd pe-o vatră rece, de fosfor.
Lucide flăcări, zîne fără nume !

IN MEMORIAM

Era bărbatul care între furtuni petrece
călare stînd pe fulger, suind pe stîncă rece
a timpului lumina mai albă ca un flutur
ce-și pîlpie zăpada albastră peste scuturi.

Și-n alba vijelie a stelelor prea pure
un vuiet era vocea-i de orgă și pădure,
și dincolo de stele ciudatul cosmonaut
umplea neantul rece, mozartian, c-un flaut.

Prin mări ca Poseidon zvîrlind tridentu-n unde
punea în aer stavili sticloase, spumegînde
și stelele căzute-n adîncuri din vecii
gigantici crini crescură din' albele-i făclii.

Era bărbatul care printre furnici visează
periplul lor de taină privindu-l ca pe-o rază,
răzînd printre țestoase, cocoși pitici și presuri,
peruși culeși din ceruri rostind extatic versuri.

Sub nalbele ca sorii căzînd peste pămînt
trecea zburînd sălbatec cu coama albă-n vînt
răsrînt pe glaja bolții călare, furtunos,
strivind dragonul verde, cu capul hîd, solzos.

Era bărbatul care între ai săi așează
ușoare punți de raze și peste frunți o rază.
Coloanele-ntrupate în marmoră și vise
ca Amphion din stîncă și inimi le urnise.

O ramură de soare-ncrustîndu-le apoi
să freamăte în valuri lumina peste noi
și stelele rotite în lumile celeste
să-și treacă armonia în zidurile-aceste.

CÎNTEC DE LUNA

Cerul sună, frunza sună,
unde-i dragostea nebună
cînd zvîrleam cuțite-n lună
și tot dam morții arvună ?
Stele lunecînd pe sus,
unde, dorul, mi l-ați dus ?
Stele albe, jucării,
dorul va mai rămuri ?
Cetera prin nopți suspină :
unde ești, blîndă lumină ?
Cetera prin vînt susură :
unde ești, frumoasă gură ?
Iau pădurea toată-n suflet,
și mă-mpleticesc în umblet,
pasărea ei fără nume
inima în spini mi-o pune,

și alerg prin ploi și vînturi,
mă rotesc cît cinci pămînturi,
după-o dragoste pustie
care cîntă-n vijelie,
după-o dragoste nebună
care-mi rîde în furtună,
după-o umbră care aleargă
cerurile să le-ntreacă,
visele-n alai pornite,
ciutele zburînd rănite,
care-aleargă fără nume
lacrimă și stea prin lume...

CÎNTEC DE COLIBRI

În țevi de păpădie, hai, distilează-mi slova
și-ntr-o alună-nchide-mi catargul-nalt și prova ;
suișurile-alpestre tu fă-le derdeluș
și căile-mi lactee îneacă-le-n albuș ;
peretele pe care mă cațăr din vecii
încet sulimenește-l cu dulci chinezorii
și unde ploi de stele-mi preschimbă codrii-n jar
cozi de păun mi-așează și zmalțuri de bazar ;
de simți apocalipsa și munții-n vijelii
agață-o veche stampă cu nuferi și făclii,
ca Amphion cînd lespezi urnesc și sînt zidar,
tu, pagode cît. nuca așază-mi în chenar ;
nălucile-mi ursuze ce ard peste fruntarii
sirene de bomboană să-ți pară-n mici acvarii ;
și unde cai de flăcări rup ceruri de sidef
să vezi doar mînji cît musca dormind pe un
gherghef.

În moile-ți retorte și-o inimă de jar
e-un colibri de vată născut în insectar !

ANTIC

Pentru adevăr Oedip a ucis himera Destinului
smulgîndu-și semenii din ghearele ciurii ;
dar pentru adevăr a mai trebuit să-și smulgă
și ochii,
să stingă și soarele.

PIAN DEZACORDAT

Rîsul părului tău revărsat pe gura vulcanilor,
rîsul degetelor tale pe fildeșul cerului,
rîsul ochilor tăi în vârtejuri de astre,
crin sălbatic în jurul amiezii,
rîs pîlpîind ca o muzică în jurul ființei iubite,
rîs depărtîndu-se, scară tăiată, trup spînzurat,
rîs de alcooluri arzînd, de tristețe,
rîsul tău de zăpadă pămîntu-nnegrind...

TRANSFIGURARE

Cerul din ziua șaptea
deasupra noastră s-a deschis.
Mai transparent decît aerul,
străbatem guri de paradis.
Sufletul tău, magic vitraliu,
arde cu flăcări de vis.

La Sainte-Chapelle

LA BELLE ET LE CLOCHARD

I

Nufăr spînzurat de-aureolele sfinților,
ochi al pustiului,
trupul ei lunecînd prin vise făcea să vibreze.
frînghiile clopotelor de la Notre-Dame,
himerele să fugă în gîtlejul nopții,
și-un soare orbitor ca o muzică
să bată-n uriașele, rotundele vitralii
efigia cerească a dragostei.

II

Treceau prin bura lui decembre
două umbre îndesîndu-se una într-alta,
luminînd, pentru o singură umbră,
trăind, pentru o singură moarte,
plutind prin pîcla albicioasă a Parisului,
furișîndu-se pe sub Pont Saint-Michel,
pe cheiurile umede ale Senei,
la Belle et le Clochard.

III

Mai înfometați de cer decît de pîine,
dar flămînzi,
flămînzi,
flămînzi,
pentru că toți se sărutau,
pentru că toți se iubeau,
se sărutau și se iubeau și ei
bolnavi de dragoste,
la fel cu ceilalți,

subt arcadele afumate ale metroului,
în gura și-n stomacul metroului,
pe scări rulante și pe străzi,
la Porte Dorée și Etoile,
în Place du Tertre și Rue des Martyres,
la Sacré Coeur, deasupra Parisului,
pe osul frunții catedralei Notre-Dame,
lângă turnul sfântului Jacques,
se sărutau flămânzi,

se sărutau visînd,
mușcînd din vise ca din pîine,
se iubeau ascunzîndu-se în craterele

lunii,
sub părul Berenicei,
pe Betelgeuse și-n Aldebaran,
lîngă „Cabaretul Neantului“ și
„Doamna cu lycornul“,
se iubeau la fel cu ceilalți,
deși ei

s-ar fi iubit oricum
și-nainte de dragoste
și chiar după moarte,
celulele cărnii lor visătoare s-ar fi căutat mereu
prin piatra Parisului,
ca-ntr-un tărîm în care
singurele semne ale dragostei lor sînt clopotele
nebune ale orgii,
bubuitoarele, bezmeticele, dezlănțuitele clopote
rostogolindu-se pe povîrnișul cerului,

ca-ntr-un tărîm în care
singurele semne ale trupului Ei
sînt aceste zăpezi care întîrzie să vină
și care se rotesc mereu în jurul nevăzuților

îngeri.

GHITARE LA „CONTRESCARPE“

Cîte ți-am spus, cîte ți-am spus,
cuvinte adevărate ori false, ce importanță
mai are !

Dacă ar fi avut trup aș fi zidit cu ele un nou
univers,

cu cele șapte minuni,
cuvinte necesare ca pîinea și aerul,
cuvinte adevărate ori false, ce importanță
mai are !

Toate se nășteau încă o dată și încă o dată
în jurul ochilor tăi, în jurul glasului tău,
și te purtau pe aripa lor sîngerîndă,
în hamacul lor de mătase, ca pe o veveriță, ca pe o
pasăre care învață să zboare.

Cîte ți-am spus, cîte ți-am spus,
cuvinte-ghitare ațipite,
cuvinte-pahare sparte de pumnul tristeții,
cuvinte pe jumătate rostite, cuvinte obscure,
cuvinte-răspîntii,
cuvinte clare ca apa de munte, ca trilurile
privighetorii,

cuvinte mistuindu-și zăpada tîrzie-n văzduh,
agitîndu-mi mereu mîinile și lucrurile dimprejur,
agitînd spațiul pînă la țipătul soarelui, pînă
la furtună,
numai chipul adevărat să-mi ascund, numai
inima
alergînd pe-o elipsă nebună !

JARDIN DES TUILERIES

Cineva plimbă semințe prin suflet,
roiuri de aur semințele cîntă,
cineva muguri aprinde,
mugurii ceru-nveșmîntă,
cineva ridică fîntînile prin aer,
așază iarba în fața soarelui
și soarele la rădăcina lucrurilor.

NYMPHEAS

Ceremonii de astre, prohoduri florale
rotesc făcliile prin cerescul albastru al mării ;
glasul meu înstelează bolțile goale,
pasul tău trece peste moarte apusul și zorii.

Hesperide cu părul de aur, nymphale,
lumini sfișiate pe gura de rai a sărutului ;
glasul meu așează-ntre stele portale,
pasul tău țese vitralii ca-n ziua-nceputului.

Musée de l'Orangerie.

GIACOMETTI

Ce sori magnetici ne atrag
atît de strașnic trupurile-n sus,
subțîindu-le pînă-n tărîmul cellalt,
șu cerul sfărîmat, cu cîntecul dus ?

Ce sori mirifici ne smulg
din scrînciobul mut al pămîntului,
surpîndu-ne carnea lunară-n văzduh
și-n lacrimă, taina — lumina cuvîntului ?

Sau guri nevăzute ne-nșfacă de umeri,
ori gheare de flăcări, cumplite,
cînd orele-frîngîii cu noduri de piatră
ne spînzură-n gol, stalagmite ?

COASTA DE AZUR

Deschizînd cartea cu poze colorate
și lipind-o de fereastra expresului
copilul striga fericit :
„Priviți și voi lumea, dragii mei, minunați-vă !“,
Și fluturii, iepurii, pisica și cîinele,
mingea și scara, găletușa, penele colorate,
porniră în zbor peste lămîișul în floare,
peste mimozele aurind cerul, peste priveliștea
cu stînci de porfir,
peste azuriile trepte ale mării.
Și toți călătorii,
uitîndu-ne unii la alții,
făcurăm
mai mult, sau mai puțin,
același lucru.

MASCA MUZICII

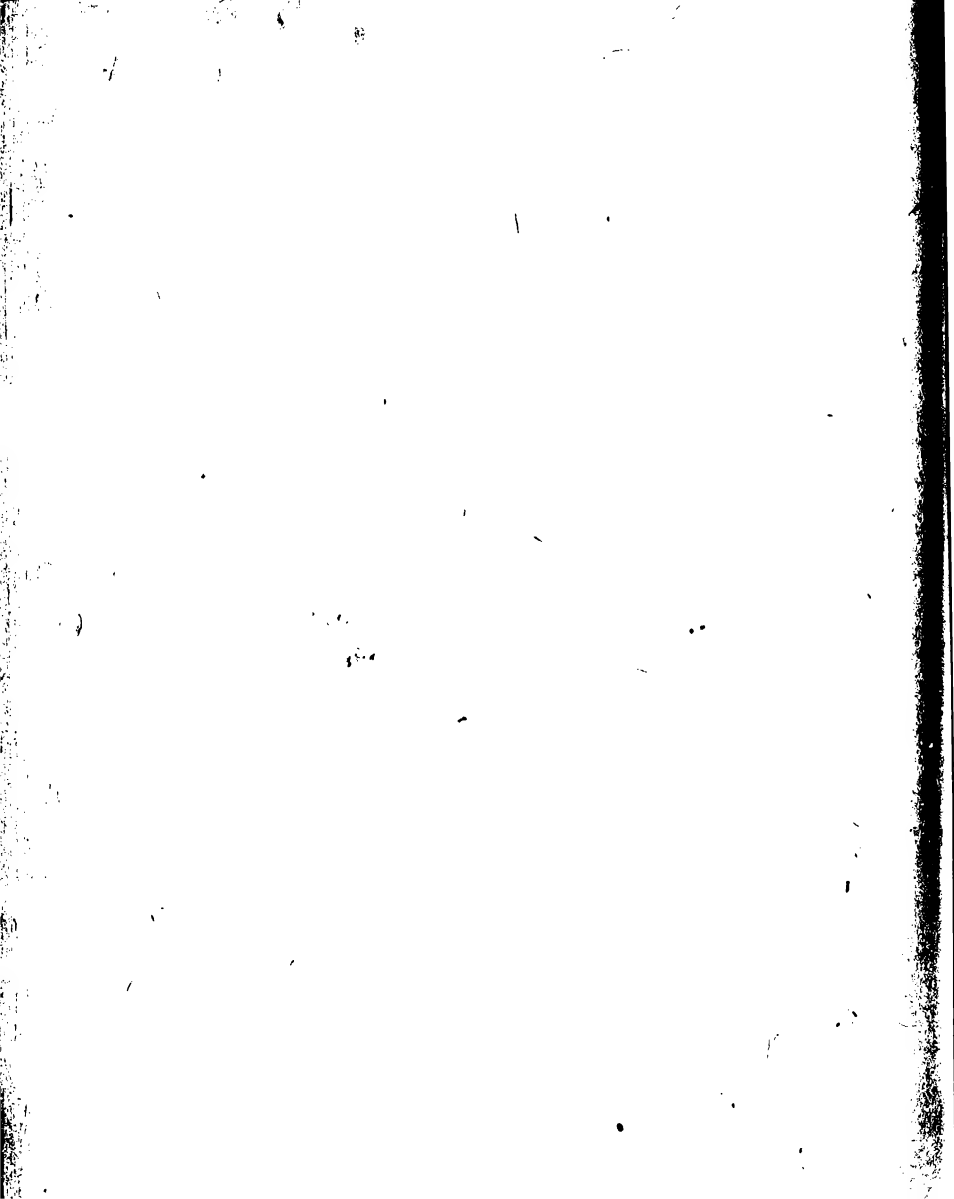
Un astru poate stins demult
sau altul nenăscut
îi mistuie-adîncul,
ceara ursuză-a durerii
topind-o pe chipul
nevăzutului zeu.

Tace
cu buzele strînse
pe lama de foc
a destinului.

Peste urnele cu cenușe de astre-ale ochilor
retina cerului de-apoi.

Părul,
zăpadă întoarsă de viscol
în creștetul stîncii,
coamă-a pădurii
la care se uită
ciclonul,
tufiș pentru delirul
privighetorii,
pentru dulcele
syrinx.

CLOPOTUL NINS

COSMOS

Și dacă n-am să mă mai pot întoarce —
dacă n-am să mai pot găsi unghiul acela de fulger,
tăcerea aceea de moarte,
asurzitoarea liniște care ne readuce în noi înșine,
pe galbena orbită dintre vise,
cînd stelele-s în transă, și iarba se agită,
pierdut prin dezacordatele spații... ?

CAMAȘA LUI NESSUS

Cînd marea nu te mai privește în ochi și umbra
vorbind cu tine se uită-n altă parte
și șoapta se întoarce în țipăt,
zăpada în noroiul aburind
și zorii-n faldul de cenușă-al nopții,
cînd fluturii negri ai stelelor roiesc în jurul unui
cadavru știut doar de tine,
la capătul drumului, ca o ispășire,
semnul focului te așteaptă,
ca o tainică și răsturnată țintă,

întoarcerea în tine însuși, remușcarea,
tărîm de piatră
și uitare,
neodihnitul duh al focului
să te zidească de viu,
să te zidească-n cămașa-i de aer,
să te zdrobească-ncet, cu necruțare,
să te adulmece, să te cearnă,
să ridă cu silabe de scînteii pe buzele tale
înșelător să te-adoarmă,
în oastea lui de sulii nevăzute să te-arunce
și să te zbați hipnotizat de flăcări,
arzînd precum un turn de carne,
prins în năvodul viu de flăcări,
acolo pe Oeta,
cu brațele de fum
înmugurînd.

OBSESIA DE GALBEN

Ceremonie de galben, ochi
ai austrului, stratificați
pe crengile visului,
eșarfă la glezna condorului
deasupra abisului.

Surîs al Sfinxului, galben,
culoare-a zăvoarelor
rămase în carne,
soboruri de frunze-amurgînd
peste lucarne.

Ceremonie de galben, gitară
trist zumzăind la Yucatan,
zălog pe trupul celui împuşcat
prin fumul galben pogorînd
fără păcat.

Ceremonie de galben, vârtej
de păsări tropicale,
aer rănit de tumele zeilor
trecînd cu fulgere-n mîini
sub porţi triumfale.

Ceremonie de galben, culoare
a spaimei cînd îţi bate moartea
în toiul nopţii să-i deschizi,
arpegiu de graur sub bolţile nucilor,
măşti de Atrizi.

Culoare galbenă a zămislirii
neînduplecată ca sabia
şi judecata de apoi,
sorii lui Van Gogh dinspre moarte
arzînd către noi.

Ceremonie de galben ca soarele,
ca mierea şi grîul şi ceara,
ca miezul sacrului ou,
ca homeomeriile, scînteietoarele
ascunse-n ecou.

GLAS

Ești dincolo de lucruri precum umbra
cuvîntului rostit de altă gură ;
ești dincolo de tine și de sumbra
lumină ce te-nvăluie, armură ;

ești ca tăcerea-n muzică răsfrintă,
părelnic foc ce-n spuză se îneacă,
cenușă-a umbrei care înspălmîntă,
ești umbra umbrei care nu mai pleacă.

ASCUNSUL RITM

Ascunsul ritm mă arde în fiecare secundă.
Iau totul de la capăt : pun undă lingă undă
Și pacea în furtună și hohotu-n senin
Și risul între lacrimi cu dulcele-i venin.

Dar cheia bolții mele îți zace-adînc sub ușă
Și-n amfora cea veche cu buze de cenușă
Veciile mă-nclină spre nordul cimerin
Și ard precum năluca, de ceară-a unui crin.

ECOU FLORENTIN

Era un timp cu îngeri de aer.
La poarta paradisiului te-așteptam rătăcit :
vino să ne facem lumină !
Pe-aceste pietre nu se poate călca.

Era un timp fără țărni, fără val.
Pe rugul asfințitului fără glas te strigam.
Cu un sărut îți opream respirația
aurul lui Dumnezeu să rămână pe ram.

PARABOLA FOCULUI

Puterea mea e că mă mistui, iluzie de aur,
iluzie a tot ce-ar fi putut să fie,
iluzie a tot ce nu va fi, deșert al somnului,
invazie de spini și remușcare,
puterea mea e că lăsându-mi fragila crisalidă a nădejzii
s-o poarte cei veșnic înfrinți,
eu năzuiesc cu aripile mute spre un cer
mai tainic decât taina.

CEAS GRAV

Să-ngrop în tine unda de mine sfărîmată ?
Și noaptea fără margini ce-n mine s-a răsfrint ?
Și flacăra ce-mi taie, cu-o limbă-ntunecată
Craniu-mi trist, cunună să-ți pun peste mormînt ?

Grădini să-ngrop în tine de viscole și brumă ?
Și golul fără nume asediu alb de spini
Cu spectrele ascunse în somnul ce sugrumă ?
Dormi ! Stelele ard umed ca ochii de rechini.

STRĂMUTA VISUL

Pe landul visului, ca alcyonii,
călcăm lumina fără de mormînt,
chiar dacă-n urmă crînceni scorpionii
destramă taină, murmur și cuvînt.

Strămută visul tot ce-a fost să piară
în carnea noastră-n palidul iris,
păstrînd pe buze-nfiptă ca o gheară
cenușa-albastră a altui paradis.

CU CHIPURI DE CEARĂ

Fugim prin oglinzi, chenare ale tainei,
în care ne cufundăm încă o dată,
ca stinsele stele în ochii lui, celui ascuns
căzînd în noi înșine, fără pată.

Licurici în cavoul zorilor
fugim prin capul unui zeu fără nume,
pe-o mare galbenă, cu chipuri de ceară
călcăm, clătinîndu-ne, surpatele spume.

INTERLUDIU

Extazul gurii tale peceti de plumb mi-a pus,
Sigilii mari de piatră pe zori și pe apus,
Pe tainicul rozariu al bolților de vis
Pe turnul îndoielii-nclinat către abis.

Și rîsul tău cu triluri de albe cavatine
E-un circ de gheață-n juru-mi, cu buzele alpine,
Cu ferigi împietrite ca semne de-ntrebare
Purtate de-avalanșe zadarnic pînă-n mare.

NEVĂZUT

Hrănit cu tine însuși ca flacăra și vîntul
Trădat de tine însuși ca-n hăuri un ecou,
Ți-ai prins de lucruri cerul și urma și cuvîntul
Vibrînd precum o rază prelinsă-ntr-un cavou.

Hrănit cu tine însuși pe culmi ca Zoroastru,
Fîntînă ție însuși, cu tine îmbătat,
Ești marea-n care urlă căzînd întîiul astru,
Rupîndu-se de sine, arzînd întunecat.

SCHERZO

Din nori veneam în joacă încet unul spre altul :
eu orb cu plete sure și hainele de fum,
tu tainica zăpadă ce-o scutură înaltul
cînd zorii-s încă fragezi și șovăie pe drum ;

eu beat smulgînd cămașa-mi de flăcări și de carne,
tu miezul de lumină ivit pe-un ram de măr,
eu nor de-apocalipsă cu tunete și goarne,
tu spuma ce destramă și nopțile pe mări.

FÎNTÎNA

Cocoșii strigă pe rotunjimea pămîntului
silabe de dincolo de moarte.
Prin cercul de foc al cuvîntului
lei din poveste duc luna de toarte.

Iarba pîlpîie oarbă în ceara țărîinii.
Din alte țărîmuri cad mere cu sunetul blînd,
Greierii încrețesc apa din fundul fîntîinii
părelnic chipul tău cutremurînd.

HOTAR

Stau ghemuiți ca ziua și noaptea
unul într-altul, morții să-i reziste,
ca două limbi de clopot ațipite
într-un tărîm de zori nespuse de triste.

Stau ghemuiți ca ziua și ca noaptea
la margini de pămînturi despărțite,
îmbrățișati cu brațe nenăscute,
ca două pietre calde și sfințite.

CEL CARE TULBURĂ...

El cîntă și valurile se preschimbă în văluri,
lămîii înfloresc fără veste și caprele-vedenii
pe buza prăpastiei joacă.

Dar zeul vrăjmaș nevăzut îl ascultă.

El cîntă și marea cu clopote de alge salută
soarele care se-ntoarce blînd din asfințit ;
Flaut,
ficțiune de aur, prelungire a soarelui
pe buzele visului.

Dar zeul vrăjmaș îl ascultă.

El cîntă improvizînd măsura lucrurilor,
rădăcina și ritmul,
extazul și zborul în doi, pribeaga moarte
ce ne dă tîrcoale.

Dar zeul vrăjmaș nevăzut îl ascultă.

El cîntă întetîind lumina și-ntețînd
albul vîrtej din miezul pămîntului,
din mielul de jertfă, din carnea
fără singe-a copacilor,

Dar zeul vrăjmaș nevăzut îl ascultă.

El cîntă și rugul de taină sporește
și flăcările albe vin ca munții
și păsările ard în aer, el cîntă-ntr-una.

Dar zeul vrăjmaș nevăzut îl privește.

ALB SFÎȘIAT

E-atita depărtare-ntre noi. Parcă o mare
se cască goală-n spații surpîndu-le-n fărîme,
cu ibiși fără vîrstă și capete de fiare,
cu țărni de sarcofage și putrede parîme.

E-atîta depărtare-ntre noi ! Transfigurată
numai zăpada pune uşoare punţi de spumă
paşilor tăi de aer prin zarea zbuciumată
cînd clipa se strecoară prin seară ca o pumă.

E-atîta depărare-ntre noi ! De-ar fi să ardă
un viscol toată zarea, un viscol să ne piardă !

CERUL DE TAGADA

Tot mai străine cerul şi gura ta şi ochii,
tot mai srăină alba cochilie de vis
în care nuntă sacră serbarăm lîngă sorii
veniţi în lungi alaiuri din guri de paradis.

Tot mai străină seara cu trena ei suavă
cu foşnetul veciei prin frunze scăpărînd,
sub cerul de tăgadă, cu margini de otravă,
tot mai străini, cînd ceaţa ne-nghite rînd pe rînd...

ELEGIE FLORENTINA

I

Tu ce mi-ai spus că nimeni nu poate să-ndure
îngrozitoarele spaţii
deşi trupul meu în fiecare noapte rătăcea
departe de tine
în carul fără de triumf al umbrei,
tu ce mi-ai spus că nimeni nu poate să-ndure
îngrozitoarele spaţii,

culoarele reci ale somnului,
nimicul care se cascadează în inima lucrurilor,
asurzitoarea tăcere
ce macină firul de iarbă și umerii stîncilor,
iată-ne acum de o parte și de alta a rîului
ce ne desparte.

Apele s-au retras din cetate, dar golul,
sălbaticul timp

mai necruțător dă năvală spre coloanele vii,
cu mult mai sus se înalță acum
de semnul prăpădului
și rupe din frumusețea nespusă.

Orele smulg Primăverii
vălu-i de aburi de îngeri,
taina-i de nufăr.

Lăstarul crud de pe buzele ei înfricoșător
se tîrăște acum ca o rîmă,

ochii ei se întorc în paianjen și noapte.

Înfruntă o clipă talazul nevăzut

doar tamburina copiilor,

parăzile din Piazza della Signoria, surîsul tău
și masca soarelui din asfințit.

Restul e doar o muzică de stele revărsate,
de oști înfrînte, de lănci sfărîmate,
de lucruri care se întorc mereu în sine,
de spaime care bat la uși ciudate,
de cupe ce s-aprind în mînă, de sfeșnice
cu flăcări negre.

ELEGIE FLORENTINA

II

Soare tăiat,
chipul tău,
răsare iar peste Arno,
arie pură.

Bolborosind începuturi de lumi,
stelele se-mprăştie-n unde.
Sub rădăcina curcubeului
noaptea s-ascunde.

Oh, şi să te pierzi în muzica aceasta
care eşti tu,
să auzi columbele cum intră pîlpîind
în cer,

suită-abia rostită de vocale,
să te pierzi
într-o singură flăcără,
în temniţa unei flăcări,
în libertatea unei flăcări,
să te pierzi
în oastea de crini a îngerilor,
orb fără tine,
mort fără tine.

VISUL

Plutind ca ochii celor înecaţi
care veghează stelelor plînsul.
Orchidee-a oceanului, visul
supravieţuieşte ca moartea.

TORNADĂ, I

Mereu cu tine însuți,
pînă cînd ultima stea pierzîndu-și
echilibrul
va țiu înaintea furtunii,
tu fugi mereu,
dar numai în tine,
tu uragan fără veste,
dar numai în tine,
nuntă sfișiată de fulgere,
cină a fiarelor,
tu, brațul celui care se îneacă
întins după eșarfa iluziei,
care te-nalți prăbușindu-te
asemenea muzicii
printre cuvinte,
și Vasului Fantomă
printre cețuri,
tu care plîngi și rîzi
născînd mărgăritare,
tu care te zbuciumi
numai în tine
mereu așteptîndu-l pe cel fără glorie,
pe mîndrul, pe-nfrîntul, războinicul
Xerxes,
care niciodată nu vine...

GENEZA

La sfârșitul fiecărui cuvânt
începe marea tăcere,
turnul timpului se înclină,
inima lucrurilor nu se mai aude,
începe marea tăcere,
deșertul fără umbre,
nisipul plictiselii
prin care foșgăie
scorponii uitării,
începe abisul,
spaima și golul dintre lucruri.
Unde ești, tu,
să-mi pîrguiești smochinii,
cu funda curcubeului să-nnozi
tainele lumii ?

PLUTA

Hipocampul răstoarnă corabia.
Orele spînzură moarte.
Stelele cad la picioarele noastre,
zaruri deșarte.

Tu plîngi. Și taifunii
cîntă din frunza oceanului.
Stăm pe buza furtunii
În ziua din urmă a anului.

Veșted e cerul. Lumina
scapătă-n lucruri, se-ascunde.
Jos în neunde-i grădina
ce-n țărmul iubirii răspunde.

LUNII

Ești ceea ce sînt :
Uimire și cînt,
golul care mă surpă
fără cuvînt,
scrumul de îngeri
fără mormînt,
cenușă lunară,
cină-a cenușilor
cu ușile-nchise,
carne-a poezilor

arsă de vîșe.

UNIVERSALII

Cei drepți se boceau :
    am făcut numai rele !
Cei răi se văitau :
    milostivi am fost, Doamne !
Sus, pe-o movilă cu oase de bufnițe
    și blînde gheare de paianjeni,
cei buni și cei răi de-o ființă
    se jleau laolaltă :
atîtea rele-am făcut și-am fost atît de miloși !
Dar sus, deasupra lor, auzindu-i,
    îngerul rău și cel bun
    înfricoșați au scos spadele
deasupra gropii comune începînd să
    se lupte,

cutremur de stele,
în gura lui Dumnezeu,
fără de răni
scăpătînd.

FUGA

Fuge luna, beată luntre
între stele-mi pune punte.

Fug și stelele în hore,
ca himerice Pandore.

Casiopeea, Vărsătorul,
Peștele, Săgetătorul,

Leul, Cîinele hai-hui
prin oglinda cerului.

Fuge vîntul, fuge luna,
dacă mor îmi e totuna.

Din pămîntul rece sloi,
ca un fum mă-ntorc la voi

strecurînd, prelungi, sub ușă
mîini albastre de cenușă,

risipind ca un dezastru
părul meu de fum albastru,

susurînd prin robinete
lacrimile-mi să vă-mbete.

IARBA

Negru descîntec, iarbă-a cuvîntului,
sufletul meu prin vîpaia ta transparentă,
tandru înoată.

Negru descîntec, iarbă nebună,
rugă-nverzită, iarbă cuminte,
sufletul meu morișcă-a furtunii,
iarbă, iarbă bolnavă de dragoste
țîșnind prin cupole de aer,
năvălind ca sămînța fierbinte-a vulcanului,
iarbă foșnind în pahare, în gîtlejul speranței,
arzînd prin acvarii și-n miezul tăcerii,
ninsoare verde-a pămîntului,
iarbă...

OBÎRȘII

Cîntecul vine de sus dintre neguri stelare.
Eu, din mîluri amare de mare —
Cîntecul vine de sus dintre aripi
de îngeri nebuni,
Eu, din golul mușcat de furtuni.

Cîntecul vine din murmurul greu al pămîntului
Eu, din vara-nstelată și fluierul vîntului —
Cîntecul vine din nori care-și strigă asaltul,
Eu, din glasul ce ține înaltul.

A PIERDE

Fiecare cuvînt,
orgoliu al cerului,
șoaptă nenuntită a morții,
limbă a soarelui
zbătîndu-se purpurie
în clopotul negru al universului,
jertfă a soarelui,
doliu al cărnii absente,
trup fără trup pe care
l-am răstignit între tîlhari
și-aștept în țărînă.

Dar nu mai învie.

HYPNOS

Însămîntat cu fluturi în neștire
pămîntul meu se tulbură din fire :
de-atîtea aripi amurgind zăpada
cad stele peste zadă cu grămada
cînd ciuruit de focul lor albastru
se stinge-n noapte palid ca un astru.

RUE DE LA GAÎTE

Veselă bură,
veselă noapte
de cianură
și de păcate,

veselă ceață,
vesele spasme,
veselă greață,
roi de fantasme,

vesele vise,
stridii amare,
stele ucise
printre pahare,

vesel absintul
verde al fierii,
ca labirintul,
groapa durerii,

veselă umbră,
veselă moarte,
tainică, sumbră
o să mă poarte,

veselă jale,
rîuri de lacrimi,
albe portale,
ceruri de patimi,

clopote ninse
blînd o să-mi sune
vesele, stinse,
tainice rune,

veselă stradă,
doliu al lunii,
pură arcadă,
ceas al minunii.

INVENȚIUNE PENTRU ONDIOLINA

Ca orbul,
bărbosul Tiresias,
mi-am dibuit soarele,
marginea umbrei, golul, hotarele
și-n jurul unui foc nestins
îmi leagăn picioarele
în podul cu paingul
dresat parcă-ntr-adins,
împins printre lucarne,
în rărunchi de abis
de vesele-anure
cu tichiile pure
unde prenumăr
căzut într-un umăr
carcase de molii și gîze,
meduze lehuze,
vidre și hidre
cu sînii de chitre,
toată omida
lăsată zestre de Semiramida ;
lăcuste-mpăiate și dropii de jad
din veșnicie deasupra-mi cad
și pirostriile zeilor încă o dată călite
în abur de zmei și ispite,
evanescență hiperaustrală
într-un claustru, pe o roasă dală.

DE FUM...

Dospește-n frunzele căzute
bolnavul fluture al ceții.
E o mustire ne-nteruptă.
Ca pietrele cresc goi, bureții.

Și lupul, mădular de stîncă
e orb ca piatra-n priveghere.
Ceasornice de fum doar melcii
trec lipicioși spre alte ere.

DANS

Dansăm pe lumina ce moare,
pe trena de umbră-a tristeții,
pe frunza căzută din ceruri
prin cearcănul straniu al ceții.

Dansăm pe asfaltul ce fuge,
pe iarba cu torțele-i pure.
Licorni de argint ne-mpresoară
și cai violeți prin pădure.

Dansăm printre nunți viitoare
plutind cu paharele-n mînă,
Faruri de flăcări ne taie,
biciul secundeii ne mînă.

Dansăm printre clopote mute,
în pacea din miezul furtunii,
dansăm peste inima noastră
sub lacrima rece a lunii.

Călare pe triburi
de taină și stele
săgeată nebună
răsare pe lună
Buffalo Bill.

Călare pe umbră,
călare pe moarte,
pe-o magică dună
zboară pe lună
Buffalo Bill.

Călare pe-un fulger
perpetuu de soare
el pare-o furtună
de raze pe lună
Buffalo Bill.

Călare pe focul
cu flăcări de gheață,
vibrînd ca o strună
calcă pe lună
Buffalo Bill.

Călare pe spaime
și nori de ghitare
cu clipa-mpreună
rîde pe lună
Buffalo Bill.

Călare pe triburi
de taine și stele
pe-o magică dună
răsare pe lună
Buffalo Bill.

ELEGIE LA PRĂBUȘIREA UNUI ARBORE

O, rîuri, virgule ale pămîntului,
existînd doar atît
cît să respire materia între două idei,
între două vîrste ale aceleiași clipe,
între două vecii.
O, rîuri : însingurate,
îndurerate, înfricoșate,
tipare ale altui chip ce va să vină,
o, rîuri în delir, prorocînd
o curgere mai blindă,
o curgere mai lină...

SECȚIUNEA DE AUR

Chiar dacă îți seacă
toate fîntînile
și se-neacă, se surpă
cărările, lumile,

chiar dacă îți fumegă
la ospățul nebunilor
albe, în brațe,
torțele crinilor,

chiar dacă cenușa
ninge prin casă
și scapătă ziua
și noaptea se-ndeașă

și pîlpîie luna
și ultima stea
și corbul pe umăr
vine să-ți stea

cînd totul se-aprinde
în fum și pucioasă
și moartea îți rîde
călare pe coasă

Tu încă păstrează
proporția pură
desenul iubirii
a raiului gură.

REMEMBER

Să ardem, torțe pure, și-n ultimul acord !
Eu vin de pretutindenî spre tine, răzlețit,
cu-o mască de zăpadă pe chip și poate orb,
zdrobit de avalanșe celeste și-amuțit
să-ți sun din corn de aur cînd intră în fiord
fantomele lui Solveig și Peer, prin asfințit.

INTOARCEREA LUI CAIN

I

Omul neom
plînge sub pom.
Pomul s-aprinde
focu-l cuprinde.
Ca un blestem
il face ghem.
Omul neom
orb, fără somn,
caută drum.
Drumul e scrum.
Frunza lehuza
neagră-i ca spuza.
Cerul își strînge
ochiul de sînge,
șerpîi-n răscruce
urme-s năuce.
Schiaună lupii,
lupuie vîntul,
vîjîie stupii,
muge pămîntul ;
neguri la pîndă
sfîșie luna,
cer de osîndă
cheamă furtuna.
Soarele-n hăuri
iaduri deschise.
Fulgeră nouri
smulși din abise ;
clopotul lumii
limba își sfarmă,
oasele humii
uită să doarmă.

II

Stranie pace
macină codrii
Pasărea tace
parcă trec lotri.
Pe la izvoare
umbre de îngeri
înșelătoare
duhuri de singeri.
Rar câte-o ciută
ca o părere
blînd nevăzută-
-n bungete pierе.
Tremură cerbii
cu ochi de brînduși ;
flamura ierbii
arde-n scoruși.

Stranie pace
bîntuie-acum.
Pasărea tace.
Ora-i de fum.

MAI

Lună de-o singură ființă, de-o singură umbră,
lună a lunii, teatru de fluturi,
lună de mări înstelate,
lună de da, lună de tine,
hohot de luceferi răsărind,
lună a rîsului tău de izvoare nebune,
lună a cutremurelor care nasc oceane și munți.
lună a stelelor duble,
lună a veșniciei.

ELEGIE PIERDUTA

Voci îngropate în piatră de-aş trezi,
armuri străvechi de-aş învia, stelele stinse,
munţi de-aş putea să răstorn şi aş soarbe vulcanii
dacă aş face să bată toate clopotele-odată
deasupra pământului

şi sub pământ,
dacă aş face portretul focului în faţa gheţarului,
şi-aş prevesti soarele doar c-un suris ;
dacă aş înfrunzi toate ornicele şi timpul ar foşni
printre noi
ca mătasea pierdută-n oglinzi nesfîrşite,
orice minune s-ar întîmpla, orice aş face,

tu nu eşti cu mine.

La Rochelle

LIED

Să cînte fluturii ! îmi spui.
Dar fluturii s-au dus hai-hui.
Să cînte fluturii ! îmi ceri.
Dar fluturii nu-s nicăieri.

Să cînte florile ! mă rogi.
Dar florile-mi sînt inorogi.
Să cînte iarba ! îmi mai ceri.
Dar iarba s-a mutat în cer.

Să cînte pasul tău, acum !
Dar pasul meu este de fum.
Să cînte fumul şi cenuşa !
Dar noaptea îmi închide uşa.

CONTRAPUNCT

(fragment)

...tîrzie toamnă cu ninsori, prevestire
a cumpătului cînd tînjeam după ceasul
de pace și înmugurire ;

dar oceanul care mă pîndea pretutindeni
cu obsesia, cu muzica lui de arbori
se năpusti peste mine ;

asediu de fulgere și umbre de fiare,
mă năpădisese oceanul
cu ierburi surde, nesunătoare ;

goneam prin noianul de frunze, în naufragiul
și sfîșierea pescărușilor delirînd
după corabia cu ancorele rupte ;

și m-am trezit lîngă-o fîntînă-nviind ca o rană,
exilat într-un destin de oglinzi, într-un fluviu
orbitor care se mistuie dincolo de el,

mușcînd din cer, înviind ca o rană
pe care s-au imprimat nervurile astrelor,
fumul cometelor de dineolo de cer,

cînd mîini apăsau pe clanța misterelor,
în ritmul ascuns al naturii, în pacea
ninsorii care pogora lîngă munți.

CÎNTEC

Împuşcă-mă-ntre aripi, soare,
cînd geana ta spre mări apucă,
femeia-pasăre să-mi zboare
din inimă ca o nălucă ;

luaţi-mă în joc, voi, fluturi,
gheţari, purtaţi-mă pe frunte,
femeia-pasăre prin ciuturi
să cearnă astrele mărunte ;

zdrobeşte-mă tu, stîncă,-n vaier,
îneacă-mă tu, val, în spume,
femeia-pasăre de aer
e-o roză moartă, ca de scrum e.

· SECȚIUNEA DE AUR

ORFEU ÎNGENUNCHEAT

Îngenuncheat în sunet ca pe-o stîncă,
îngenuncheat în vis ca-n adevăr,
îngenuncheat ca-n unghiul lui, pămîntul
cînd ține aștrii, negurile,-n păr ;

îngenuncheat în flacără ca vîntul
și-nfășurat în frunzele uitării,
îngenuncheat ca timpul în secundă
cînd seacă valuri în pustiul mării ;

îngenuncheat în rana sîngerîndă
în cicatricea aerului unde
însămînțară vulturii tăria
c-un semn de aripi tremurînde ;

îngenuncheat meteorit în hăul
nemărginit al umbrei siderale,
în veșnicul cutremur ce frămîntă
atîtea pulberi despicîndu-și cale ;

îngenuncheat precum o piramidă
de păsări albe prorocînd în zori,
cu focul magic versul se aprinde
coloană vie-n pragul tuturor.

METEMPSIHOZA

Cînd puls nu va mai fi, nici rană
ci doar o tainică membrană,

un iris plutitor în ceață,
fără amurg sau dimineață ;

cînd din matricea tremurîndă
a visului, o stea plăpîndă

subit va pogori pe masă
ca o nălucă de mătasă

voi călări testoasa lunii
jos în cămara verde-a lumii

și trist, învălmășit cu umbra
prin marea curgere lividă

eu voi țîșni ca o nălucă
sus în albastra crisalidă.

CÎNTEC

Cînd zeul se irită în somnu-i greu și cînd
păianjenul durerii te sfișie cu ace,
cînd fumegă lumina prin aștrii pogorînd
răsare unicornul la mîna ta și blînd
cu liniști moi azurul în carnea-ți se întoarce.

Tu calci pe-un pod de fluturi în mine suspendat
că roua-n firul ierbii răsfrînt peste o groapă.
Matrice-ale zăpezii și-al zorilor sabat
stau fluturii cu scutul spre noapte îndreptat
cînd greierul în piatră chip nevăzut îmi sapă.

TESTAMENTUL UNUI FLUTURE

De ce v-am iubit ?
Fiindcă purtați în iriși
fumul de jertfă-al aripilor mele
cândoarea — lacrimă-a zăpezii
și imnul alb al ultimelor stele.

De ce v-am iubit ?
Fiindcă voi sînteți taină,
ocean de-aripi înșămîntînd pămîntul
și la noroiul cel din urmă
zălog lăsați numai veșmîntul !

BIRUINȚA

Rug fumegînd mi-e chipul lăuntric, bîntuital.
O crustă ca de piatră poroasă mi-l îmbracă
și-n miezul orb se înmulțesc doar ochii,
suită de ovale în carnea lui opacă.

Și văd pe dinăuntru ca-ntr-un acvariu tragic
văpăi rodind mari păsări ce zac dezaripate
sub clopote de alge și rîuri de dorade
zbătîndu-se ca noaptea cu stelele în spate.

Dar tu răsari fluidă ca osul căprioarei
cînd lunecă prin sihle părelnic și se miră,
și chipul meu ia chipul luceafărului tainic
și inima mea zboară ca-n vis pasărea-liră.

MUZICĂ ȘI CEAȚA DE NOIEMBRIE

Ce s-a-ntîmplat ? se zbate frunza
Ce s-a-ntîmplat ? întreabă sturzul
Ce s-a-ntîmplat ? pîndește buza
Cu șoapte-nourînd auzul.

Ce s-a-ntîmplat ? întreabă marea.
Ce s-a-ntîmplat ? mă-ntreabă vîntul.
Și surd repetă întrebarea
Cu mii de clopote pămîntul.

MISTUIRI

Mîna păianjenului rece
c-un fir de noapte mă petrece ;

mîna oracolului tristă
mă sfarmă ca pe-o ametistă,

mîna cu degete de fum
destramă-un tîlc ce-i trist oricum

și se aprind de-atîta pîndă
vulcanii inimii-n osîndă.

Somnambul
Don Quijote
cutreieră
munții,
munții de suflet.

Singur,
cu capul gol,
fără lance,
fără scutier,
cutreieră munții,
pustiul munților
de lângă cer.
Oprește-te-o clipă !
îl strigă
o ferigă.
Vino, hai vino !
îl strigă din cer
o jivină
cu ochiul de platină
și de lumină.

El merge-nainte
plutind
cu trupul profilat
pe cer
între crucea Caraimanului
și Virful cu Dor.

TU TRECI

Lin prin puzderia de greieri
tu treci și noaptea mi-o cutreieri.
Nostalgic iarba se-mpreună
la glezna ta într-o cunună.
Piatra scînteie ca prin unde
cînd raza lunii o pătrunde.
Tu treci stîrnind privighetoarea
și zorile, tulburătoarea
lumină care mi te fură
cu ultimul sărut pe gură.

TIMP

Privește
ceasornicul feeric
al lunii
peste care
mîinile-mi oarbe
se plimbă
rotund
dîpă cerul
din tine.

NĂLUCA

Cînd noaptea nu e noapte și ziua-abia se-arată,
cînd umbra se desface, se-nlănțuie, se-amină,
cînd roua se întoarce în cer transfigurată
și luna se îneacă-nchiricită ca o mînă,

cînd soarele-i departe și totuși se presimte
cutremurul și spasmul, incizia luminii
tu pleci nălucă-n zorii,-n velurul lor fierbinte
și-o noapte grea îmi stinge, carbonizîndu-mi crinii.

ATICA

Ultimul tren a lunecat spre nori,
la un manej de stele-oprit,
precum o pană de cocor
zbătîndu-se în infinit.

Ultimul tren s-a scufundat în mări
cînd mări în mare s-au urnit
și-n ale-adîncului cămări
ursinele l-au răstignit.

Ultimul tren porni spre-un țărm de vis
și-n vis s-a fost înzăpezit
cînd orb tu drumul ți-ai deschis
c-un vechi toiag ce-a înfrunzit...

PANTEISM

Numărătoarea inversă ne-așteaptă
cînd nestatornici, fără bivuac
vom pribegi în timp ca-ntr-o oglindă,
ca pe un disc nemărginit, un ac.

Vom pribegi într-o sămînță poate
sau într-o proră sîngerînd spre zare,
în asfințitul care trist se surpă
peste-un sfîrșit de sărbătoare.

Vom pribegi în iarba care țipă
cu gărgărițele pe limbă,
în prundul peste care-un fulger cîntă
și-n galben flutur te preschimbă.

Vom pribegi-n rododendronul slăvii
sub nori rătăcitori și sub talaze.
Mireasma timpului pe-un trunchi de brad ciclop
va sîngera cu lacrimi de topaze.

LA O ANIVERSARE

Prin fumul cu pirați și dezastre
extazul celor patruzeci de lumînări
și cîna cu scaune goale
și schelete de astre.

ZBOR ÎN VIS

Patru aripi
între o singură pasăre
plutind înecată
în norul de rouă
al visului ;

zbor între o singură aripă
deasupra abisului.

GUAȘA

Măduvă-a timpului, amară
ascunsă-n clopotul furtunii,
rozariu tainic de inele,
graur zburdînd într-o ghitară
iubirea ta e unduire,
adînc cutremurat de stele,
iezer în marginea genunii
arzînd zăpezile din vară —
mătasea cărnii tale cîntă,
altar sărutului și haină,
pleoapă de fulger ațipită
rîs de izvor care descîntă,
iederă-a visului și taină
albind sub aripa mea frîntă.

SECUNDA

Pe sub noi șueră trenuri albastre.
Se duc în piatră. Se duc în noapte.
Peste noi trec rotitoarele astre
cu explozii rostite în șoapte.

Pe sub noi trec dezgropate cuvinte
rîzînd ca bufonii cu fața de cretă.
Peste noi clatină umbra-i fierbinte
noaptea de iunie, albă egretă.

Pe sub noi trec puhoaietele negre în clocot
Se duc în Erebo. Se duc în uitare.
Peste noi străveziul, gigantul clopot
al cerului sună ca luna în mare.

MIMUL

Retras în lacrimi mimul se amuză
și-aprinde-o stea ca ochiul de meduză.
Acoperă o flacără cu-o mînă,
cu alta scoate nouri din fintînă.

Sculptată-n fum apare-o Colombină
cu pași absenți de înger și felină.
O prinde-n brațe dar năluca nu e
decît o ușă răstignită-n cuie.

Ar vrea să tacă și ar vrea să spună
dar i-au scăpat toți fluturii în lună.
Își pune mîinile pe cap și parcă
e dus de-un Charon somnambul în barcă.

Privește-n fundul sălii și se scoală.
Sala e goală. Scaunele-s goale.
De spaimă cade verde peste masă.
Și-i giulgiu alb cortina de mătăasă.

NOPTILE ALBIONULUI

STRATFORD-UPON-AVON

M-am molipsit de visul și nesomnul ierbii,
de seminția ei de taină,
de puntea și de fumul, de lancea și stiletul ei,
de jalea, spasmul și sărutul ei,
de ciuma, râsul și păcatul ei,
de călușei și de tamburina ei ;
m-am molipsit de turnurile, de cătușa, de grinzile ei,
de greerii cîntînd în osuariul și în cenușa ei,
de corturile și de coifurile-i sfărîmate,
de caii înspumați și fornăind de groază,
de sîngele-i pe care roua îl fură în pămînt,
de roua ei în care scorușii se răsfrîng ;
m-am molipsit de liniștea și de extazul ierbii,
de judecata ei din urmă,
de tristețe-i silabe: to-be-or-not-to-be.

MORUS

Orb printre lucruri și să vezi,
mut printre duhuri și să rîzi.
Prin orbitoarele amiezi
fantome doar de palizi gîzi.

Orb printre cețuri și să simți
cortina cerului arzînd,
fierbinți mîntuitorii zimți
ai soarelui trecînd prin gînd.

Orb printre lucruri și să strîngi
atîta adevăr încît
rîzînd să nu mai poți să plîngi
cu hohotele ștreang de gît.

Touwer Hill, Londra

CANTERBURY

Cînd piatra nu va sta pe piatră,
cînd tot se va fi stins de mult
și nimb nu va mai fi, nici vatră
de fulger, sunet și tumult ;

cînd ultimul, de fum, rozariu
în fundul mării va fi dus,
masca lui Beckett din vitraliu
va sîngera ca un apus.

TURNER

Legat sînt de catarg precum Ulise.
Tritoni, delfini mă sfîșie pe rînd.
Dar ochii mei văd dincolo de vise
lumina din lumină pogorînd.

Sînt ciuruit de-alicele zăpezii ;
de pieptul meu morți albatroși se sparg.
Cînd ochii-mi triști țin cumpăna amiezii
par stîlp de gheață, sîngeriu catarg.

Nisipul soarelui îmi arde chipul
și-s ca o torță-ntr-un tunel de nori.
Jocul cu fulgerul, cumplitul,
îmi schimb marea-n ruguri de culori.

Și ardem laolaltă prin furtună
legat de un catarg precum Ulise.
Năluci de soare ochii mei adună,
lumina grea de dincolo de vise.

ELEGIE

Clipa-i mută, cenușie,
curg pădurile-n sîerie.

Ora-i ca o tigvă-n aer,
Clipa se preschimbă-n vaier.

Lupii suri îmi dau tîrcoale,
turnul serii se prăvale.

Triști cocori ar vrea să vină,
Ceața-i gîtuie haină.

Luna și-a pierdut eșarfa,
Cetina își sfarmă harfa.

Că oboiu-n vijelie,
Inima mea se sfîșie.

PE LESPEDEA LUI T. S. ELIOT
DIN WESTMINSTER ABBEY

Trei leoparzi albi sug oasele timpului
cînd degetele orgii se crispează
în gîtul Mortîii.
Turn de flaute,
oboi fumegînd
pe cerul asfinţitului
cîntecul sturzului
urneşte catedrala-n valuri.

De-atîta muzică
se umflă marea.

IMPRESII DE CALĂTORIE

Eram neştiutor şi blînd, lebăda cu limbă de şarpe
nu-mi despicase încă visul.
Eram aproape tînăr şi frumos pe Oxford Street la
amiază,
mă gîndeam la chipul turbionar al luminii lui Turner
(şi el trebuie să fi trecut pe aici, îmi spuneam,
de unde să fi luat atîta aer să-l pună pe pînză ?) ;
apoi vream să descopăr casa unde visase Blake
Zicalele Infernului şi-apoi să dau de Speaker's Corner
unde încălecat pe-o piatră să-mi pironesc privirea
în ochii violeti ai unei fete fără nume
dar eu căutam în fond pe-o stradă-alăturată
Wallace Collection unde *micii olandezi*
rîdeau cu toată gura
şi chiar de tinereţea mea.

ORB LA TATE

Cicloanele atirnavu vii pe pereți, dimineața cu monstrul
marin, o
ce grozăvie, fierbea în abur de pucioasă ; ochiul lunii
mirosind a catran privea spre oastea somnambulă a lui
Hannibal
spre desagii cu amare provizii ; o muzică de culoarea
sulfului
cutremura fantomele cailor.

Și bijbiind cu aripile prin lumină
orb
m-am așezat plîngînd
pe un fulg de zăpadă.

ELEGIILE MARINE

MARINA

I

O, mare,
tu nu ești viermănoasă, tu știi să te cutremuri,
tu carne a liniștii punînd întrebări,
tu care știi să te reverse în tine și nu-nșeli
nicio dată,
tu indigo pe care scriu delfinii
cuartete pentru Judecata de Apoi,
imensitate fără pietre de hotar ca și visele mele,
o, mare,
de-aceea mă înec în mine contemplîndu-te,
în mine însumi înecîndu-mă,
mare vicleană, mare opacă,
bătută de bice la stîlpul neantului,
ciuruită de grindina mea
chinuită de gîndurile mele,
de ura și de dragostea mea urnită în cumplite talaze,
în tine mă cufund,
în temnița ta cu ușile deschise,
cu catedrale plutind într-o orgie de suferi,
cu munți răsturnați și vulcani plutitori,
în tine mă cufund cînd zahărul iluziei se topește
și devii mai amară,
mare atroce,
mare flămîndă,
pămînt schimonosit de ceruri, dizolvat în umbră,

cavou și leagăn, scrînciob al zeilor
— și morții tăi, nebuni cavaleri se bucură strigînd :
O, Eli, Eli, lama sabactani —
placentă-a monștrilor ce încă n-au venit pe lume, —
trîmbiță-a Ierihonului năruindu-mi ziduri și clopote,
corn de vînătoare hăituindu-mă prin codrii de meduze,
ochi al pămîntului,
inima mea,
ochi al cerului,
inima mea,
pe limba fulgerelor tale mă sui să te contem plu,
să mîngîi catargele tale, zenitul
tîrît de pescăruși
în valuri amare.

MARINĂ

II

Cu lanțuri ferecată și cătușe
Tu către hău tot mai deschizi o ușe
Și zeii tăi printre corali și turle
Tot mai găsesc tăria ca să urle.
Tu matcă-a răzvrătirii care doare,
Pustiu de-oglinzi sfărmat de-un pumn de soare,
Drum de banchize către altă lume,
Cîmp de catarge răsărind din spume
Pe trupul meu tu arzi ca o tinctură
Și bezna ta pe gura mea-i o gură
Ce muribundă totuși îmi dă aer
Cînd iar respir sub clopote de vaer.

MARINA

III

Se-ntunecă de ziuă și parcă-n mii de harpe
Izbește coada-i neagră cumplitul mării șarpe
Și țărături de-ntunerice se-aruncă și se sfarmă
De negrele talaze, cu țipete de-alarmă.
Manej de zei și vulturi dezaripați de fugă
Marea pe chip își trage vînăta nopții plugă.
Și dacă mîine trupu-mi cu brațele-ostenite
Din ceață-o să te strige cu crabii în orbite ?

CA MAREA...

Pe dîra de cenușă lăsată dinadins
Vei ninge iar cu fluturi așa cum ai mai nins.
Jerbe de aer iarăși vor înflori și-acum
Pe zări pipernicite, cu munți pitici, de scrum.
Cu-o margine de suflet căzută în osîndă
Ca marea voi culege lin cernerea ta blîndă.

MAREA

Între pereți de ceață și fără de sfîrșit
ca-ntr-un cavou e-nchisă, surpată în tăcere,
Prin inima-i trec umbre, cohorte de himere
din turnurile vremii ce-n gol s-au prăbușit.

Doar pletele-i de valuri în vînturi se respiră
și-aruncă pescărușii cei fără somn în slavă ;
cu buze nevăzute sărută-un cer de lavă
cînd stele-abia născute în ochii ei respiră.

MARINĂ

Stejari răsturnați dintr-un camion și stivuiți în
dezordine deasupra țărmlui,
stejari cu frunzele vii, cu foșnet de păduri dezlănțuite
privind în sîngele meu care îngheață de tristețe,
marea și stejarii foșnind...

INVIZIBILUL SUFLET

Ai crede că vine cutremurul sau se năpustesc hergheliile
solzoase ale norilor,
cavalcadele vîntului și-ale nopții ; ai crede că se
surpă turnuri
și poduri, campanile de gheață și trenuri care o iau razna
pe lingă stînci, sau că un meteorit a aprins pădurea,
și fiarele părăsindu-și vizuinele aleargă speriate în
toate părțile.

Furtuna desenează cu fulgere
invizibilul suflet al mării.

FRUCȚELE MELE

Nimic nu mă mai poate smulge
bucuriei de-a sta cu buzele-n iarbă,
electrocutat de cine știe ce meteori
cînd laptele-cucului începe să fiarbă.

Nimic nu mă mai poate smulge
bucuriei de-a sta cu ochii-n furtună,
zgîlțit, răsturnat, măturat odată cu frunzele
țărmlui, lîngă-o mare nebună.

DEZLÂNȚUIRE

Iată marea : urcă pe munte, nebună.
cu talaze și alge pe buze.
Cătargele ei scurmă, răstoarnă
picioroăngele pinilor în guri de meduze.

Se cutremură muntele-scafandru-n osîndă.
Scoici uriașe spintecă piatra de viscole oarbă.
Cu hergheliile ei ucigaș de albastre
calcă-n picioare ultimul țipăt de iarbă.

ÎN PARADISUL MĂRII

Te-am căutat în țărmul cu scoici în priveghere
și nu erai și nu ești nici cît o adiere.

Te-am căutat în visul cometelor și-n brize,
în vuietul de valuri și-n creste de banchize.

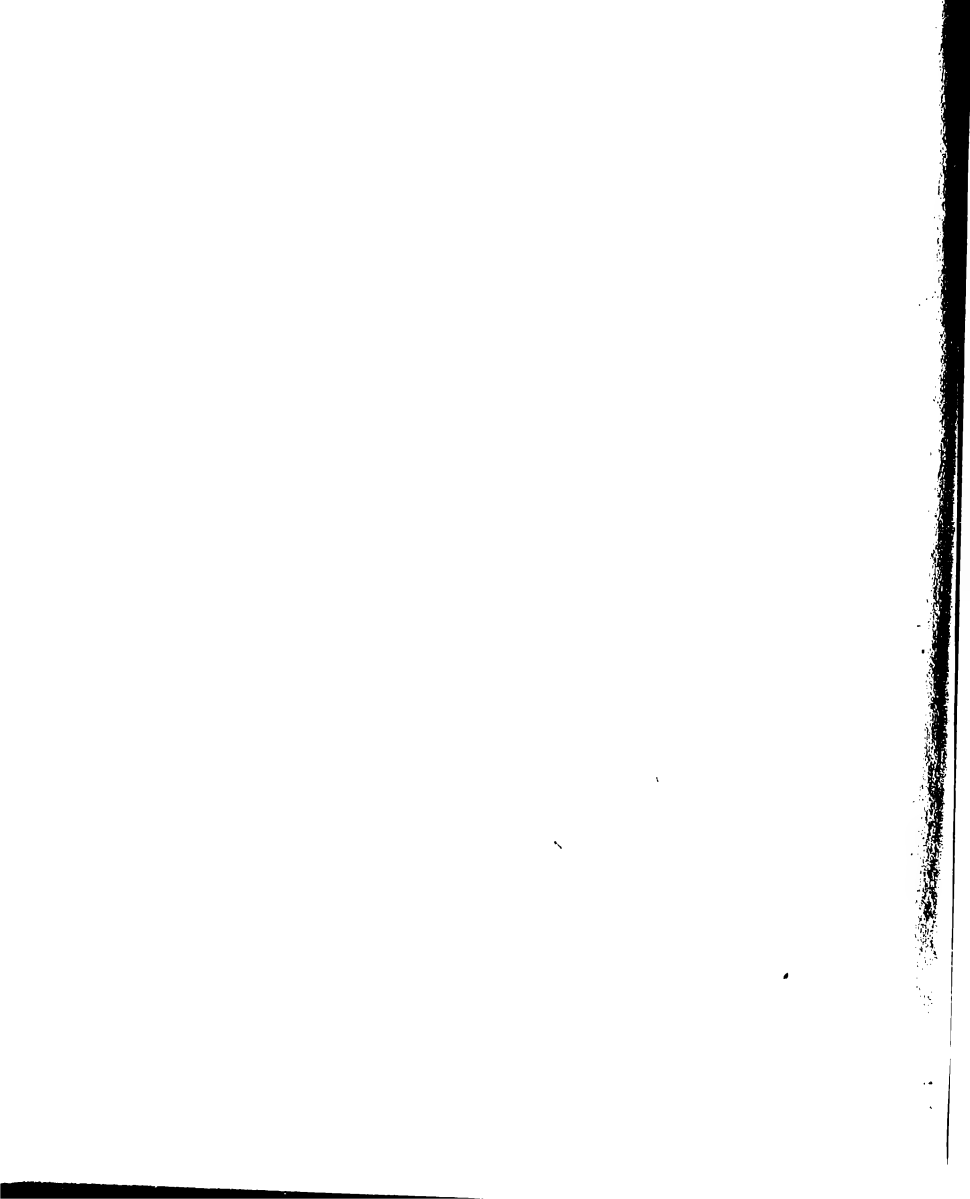
Te-am căutat în zidul care-ți păstrează-ovală
pierduta formă albă, curbura-i muzicală.

Te-am căutat în dansul pe care-l scriu delfinii
ca pe-un sărut pe geana marină a luminii.

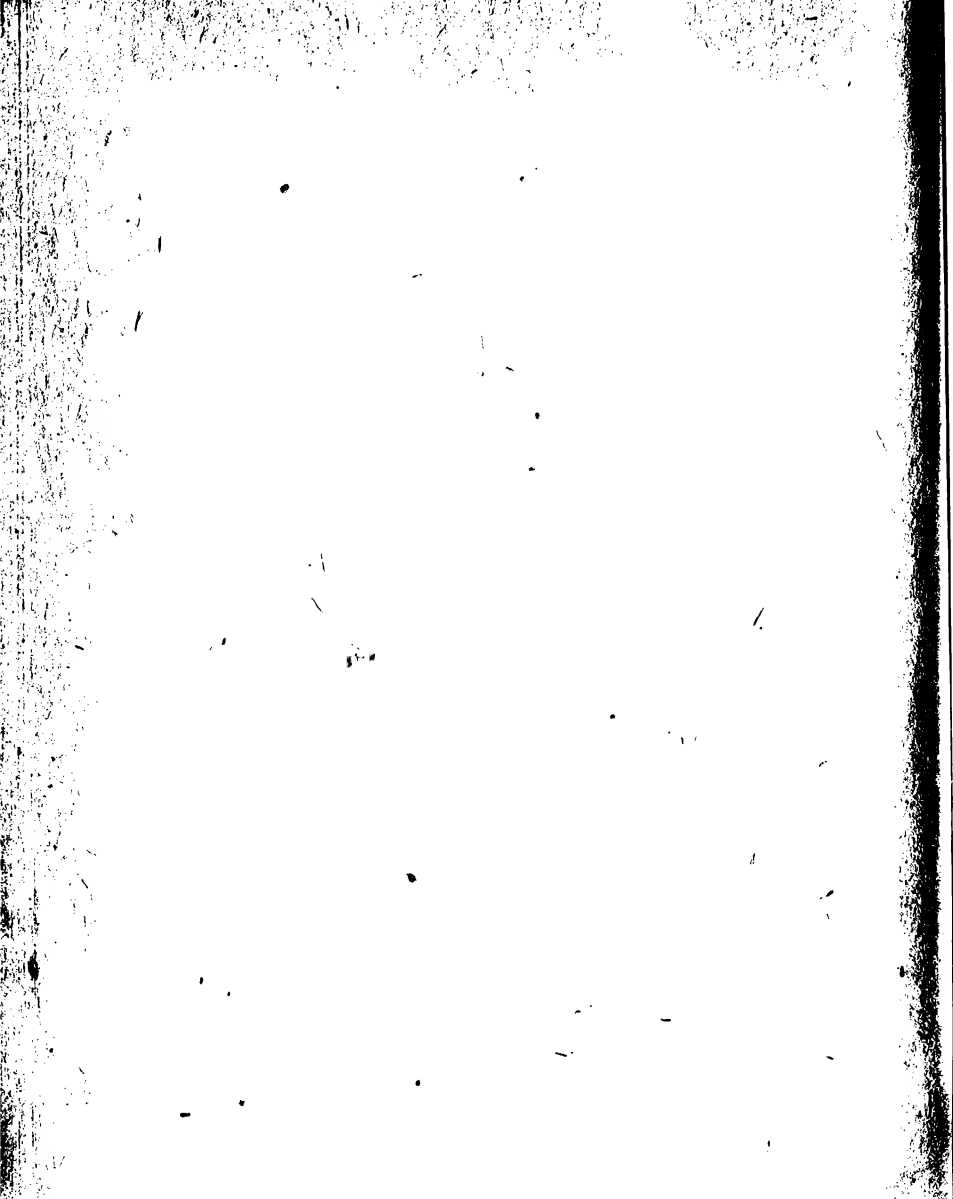
Sub clopote de alge te-am căutat și-n ceață
în miez de zi și-n seara prelinsă-n dimineată.

În paradisul mării te-am căutat, sub mare
Și singură-asfințitul cu semne de-ntrebare.

TRANSFIGURARE

NUMELE PATRIEI

Îți scriu prin aer fluturii cuvîntul
cel mai frumos ce l-a purtat pămîntul.

Ți-l flutură catarge prin talaze
numele tău de spice și de raze.

Și aripi de-aluminiu cînd ți-l poartă
prin zarea lumii e surîs și poartă.

Brîndușele cu genele albastre
ți-l prind de stînci, de ceruri și de astre.

Doar inima-mi ți-l strigă din pruncie,
îl murmură și-l leagănă-n vecie.

ORIUNDE

Într-o nevăzută sferă de aur plutea
— năluca de lumină-a unei balerine —
îngerul cu-o trîmbiță de lună subțire.
Oriunde mă-ntorceam, oriunde mergeam
el se rotea după mine.

Suna apocalipsa ? Gēneza ? Nu mai știi.
Aur topit era trîmbița lui.
Sunetul ei prăbușea munții de aer
și-n alba fugă deveneam statui.

PASĂREA ALBASTRĂ

În sfîrșit iat-o : albastră și pură,
cu penele ca genele unei ondine.
Umbră de trandafir și răsură,
Fagure tainic brodat de albine.

Rîde ca zorii printre mii de potire,
Rîde ca zahărul printre cleștare.
Nirvană albastră plutind în neștire...
Clopoțeele stelelor sună pe mare.

În sfîrșit iat-o : șlefuită de vise,
Bate cu-o aripă-n cer și tresaltă
Pe dinăuntru cu pleoape deschise.
Cu-o aripă bate în lumea cealaltă.

PUNE OGLINZI

Pune oglinzi, mai pune, ca florile în casă,
unde profunde cercuri se simt la ele-acasă,
pune oglinzi în care paharele și crinii
să joace ca în valuri meduzele, delfinii.

Pune oglinzi, ca ochii de iazuri, mai subțiri,
în care să tresară făclii de trandafiri.
Rîzînd, cu mii de brațe să vrei să mă cuprinzi,
pune oglinzi în praguri, ferestre, pînă-n grinzi.

CÎNTEC DE PRIMĂVARA

Toate vor crește mai presus de fire
în vechile, străbunele potire,
vor crește-n ploi și-n zbaterea din frunze,
și în surîsul răsărînd pe buze,
în liliac și-n aerul din case,
vor crește-n dor și-n zorii de mătase,
în rădăcini și în speranță-n vise,
în lotușii cu pleoapele deschise
spre cerul tău, cel mai senin din toate,
tu doină-albastră, cer de libertate.

PE NIMB DE VULTURI

Jurăm pe-un astru fără asfințit
pe sîngele rămas nedespărțit,
pe gloria izvorului în zori,
pe nimb de vulturi răzvrățiți în nori,
pe blîndul echinocțiu de argint
și sabia cu vîrf de mărgărint,
jurăm pe-albaștrii, tutelarii zei,
pe ziua-aceasta arcuind scînteii,
pe stîncă neclintită de furtuni,
pe înfrunzirea sacrilor goruni,
pe guri de iarbă, șoapte de eroi,

pe tot ce dăinuie mai pur în noi,
și pe sămînța vie din pămînt,
jurăm cu toți, pe toate cîte sînt,
să stăm de veghe-acestui jurămînt !

PĂMÎNT CA O VALE DE AUR, PODENI

Pămînt ca o vale de aur,
cu lanuri tălăzuind între harpele brazilor
și ăgrișii din sud,
care-i numele tău ?

Pămînt cu zăpezi de cireși, cu zăpezi de caiși,
cu gutui
rupte din vîrtejul de aur al stelelor,
cu prune de culoarea amurgului și-a sidefului,
cu struguri ca lacrimile pure-ale zeilor,
care-i numele tău ?

Țărîna ta scînteiază în visele mele,
pămînt ca o vale de aur !

PODENI

Ca-ntr-o fîntînă o piatră
lustruită de undele atîtor vise,
de pașii ielelor,
de-aripi de rîndunici,
de ninsori fără moarte,
vuieste,

căzînd retezat
de paloşul anilor,
în inima mea,
cumplitul,
dumnezeiescul tău cap.

TARÎM

Patrie, aripa mea
stîncă pe care steaua se culcă,
inefabilă nea.

Verb' nesfîrşit : a fi, a vedea,
arcuindu-se ca văzduhul
spre-ntîia şi ultima stea.

Patrie, aripa mea.

CHIP

Cu preţul de-a rămîne doar cenuşă
steaua se-nclină-n rădăcina ierbii,
umilă în lumina jucăuşă
ce-o sfarmă-n rouă ciutele şi cerbii.

Cu preţul de-a rămîne cerc de aer
clopotul bate-nnebunit în slavă
şi leagă piscuri, le cunună-n vaier
sub alba lunii, somnoroasă lavă.

Cu prețul de-a rămîne doar uitare,
vitraliu stins în ochi de rîndunică,
eu țin în brațe-același roșu soare,
scripet și fulger care mă ridică

deasupra mea, cu aripi tremurate
într-o severă, grea identitate.

INTOARCEREA

Mireasmă a pămîntului meu dulce
mă urmărești ca umbra, ca lumina.
Tu cîmp magnetic al iubirii
brăzdîndu-mi cu minuni grădina.

Tu neuitare-n foșnete-nflorind
ca pe-o pădure în adînc mă scuturi
îmbrățișînd străvechile-oseminte,
sîngele scurs, cumplitele săruturi.

Tu cuib și chivot de argint al zilei,
tu nimb al grîului albind pămîntul,
mă-ntorc în măreția reculeasă
a trestiei ce taie vîntul.

Tu rocă a Virfului cu Dor și vulturi,
voi străvezimi cu pleoape de brîndeșe,
mă-ntorc în mușchiul veșniciei voastre
ca iezerii-n pietroasele culcușe.

Deșert de cețuri, valuri las în urmă.
Sufletul meu se-ntoarce dintre nori,
virtėj de frunze-n poarta amintirii,
iureș de fluturi peste-un cîmp de flori !

TRANSFIGURARE

Cu stele-nălțătoare am să-ți scriu
destinu-n bolți de purpură și ora
cînd mistuit în sîngele tău viu
am renăscut să-ți apăr aurora.

Cu stele-nălțătoare am să-ți scriu
destinul, sus, împresurat de stele,
ca un izvor cu sînge argintiu
sunînd prin spații să te-ncing cu ele.

Cu stele-nălțătoare eu îți scriu
destinu-n slăvi cînd zorii mă îmbată,
și dacă-n vis voi împietri, pustiu,
mîna va scie-n lut transfigurată !

VIZIUNE LA MĂRĂȘEȘTI

Curg aștri-n cupa zărilor ; se-ntoarnă
din cer ca o cometă vechea goarnă.

Și oasele vrăjmașe se cufundă
de groază-n bezna lăptului, afundă.

Doar oasele străbune dau în floare :
par aripi de salcîmi, scînteietoare.

BRAZDĂ ALBASTRĂ

De-atâtea ori într-o secundă
mă-ntorn spre tine tulburat :
ești vatră, prund și cer și undă,
munte de păsări, luminat.

De mii de ori într-o secundă
spre tine cîntecul mi-ntorn,
și în iubirea ta afundă
brazdă albastră mă răstorn.

PE FRIZA CERULUI

Pe friza cerului, mai sus,
în neclintire de cocori
fetele-astre în apus
duc amforele către zori.

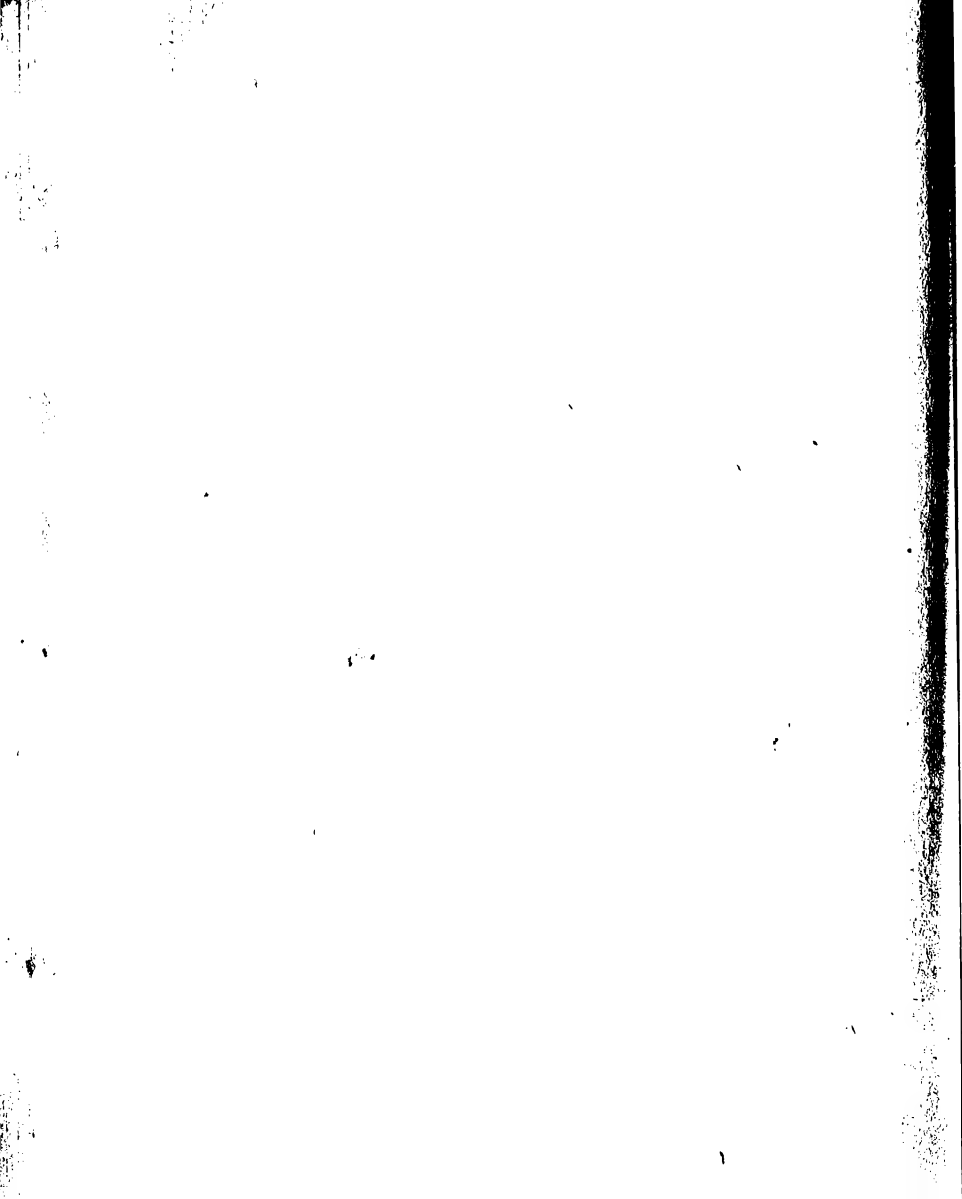
Pe friza brazilor, mai jos
cortegii proaspete de sori
încearcă fluierul de os
la un izvor hohotitor

și dansul pur din necuprins
blînd rădăcinile-a cuprins.

CEAS DE BALADĂ

Tu ceas de jertfă, lună și baladă,
Tu vijelie, tunet și tornadă,
Atît de tînăr și frumos și tandru
Multiplicat în florile de leandru.

Tu adiere aurind în frunze
Tu ceas-cutremur înflorind pe buze,
Fîntînă albă-ntr-o oglindă-albastră,
Tu zbor de aur, anotimp fereastră.

LUMEA DIAFANĂ

MASA TĂCERII

Giganții au plecat ; am rămas noi.
Străbunii au plecat ; am rămas noi.
Vitejii au plecat ; am rămas noi.
Și-auzindu-i cum lunecă din cer în cer,
auzindu-i cum lunecă din vis în vis,
auzind cum lunecă veșnicia prin foi,
cu respirația tăiată ne-am trezit în tăcere : eroi.

SOARELE

El vede puiul ciutei cînd tresare
și scoica rotunjindu-și perla,
firida cîrțiței în zid de mare
și frunza-n care cîntă mierla.

El vede merele cînd dau să cadă,
mîna pictînd catapetesme,
și arlechini cu trupul de zăpadă
și plutitoarele miresme.

El vede licuriciul care plînge,
scafandrul de sub stînci marine
și-n scorburi, exilate-n singe,
păsări ucise de jivine.

El vede curcubeie și petunii
și-al serii transparent perete
și-ngenunchind spre hăurile lunii
deșerturi delirînd de sete.

El vede pene smulse de furtună,
copii ca discuri aurite,
războinici înșelați de-o stea nebună
și-nfometatele termite.

El vede cîrdul de cocori cînd pleacă
și veșnicia dintre clipe,
semințele fierbînd în piatră seacă
viață vrînd să înfiripe.

Visînd el doar în adevăr privește
și-n adevăr mereu se scaldă.
Minunea firii blînd o rotunjește
cu o privire nesfîrșit de caldă.

Dar cînd se-ntoarce-n sine și scrutează
cumplita, apriga-i lumină
el nu mai vede-atunci nici cît o rază
și orb se prăbușește-n tină.

NOAPTE

Amfiteatru al rădăcinilor, noapte,
giulgiu al melcilor, cămașă aburind a hazardului,
lotcă rupîndu-se în mijlocul apei,
somm strangulat, trup asudînd de-ntuneric,
clopot sîngerînd în orbitele beznei,
foi umede în picioarele nopții,
liane putrede în părul nopții
și cineva fără chip în spatele nostru,
în stînga și în dreapta noastră,
deasupra și sub noi,
tunel părăsind muntele și căutîndu-ne cu gura,
încolăcîndu-ne umbrele,
noapte.

SCAFANDRU

Scafandru-n gura ! vulcanului înșelător de somnolent,
sorbit și azvîrlit afară și iarăși sorbit
fără mască de gaze,
fără epidermă de azbest
orbecăind, zbătîndu-mă,
ca un arcuș de flăcări
cu pletele electrizate de-ntuneric,
cu memoria stelelor în vîrful fiecărui deget.
În noaptea convulsivă a cenușii,
în pîlnia nopții,
în gura fumegîndă a nopții,
căutînd orhideea, frageda urmă
a zorilor dintîi,
palida scoică-a luminii,
Cuvîntul.

LUMEA DIAFANA

E diafană nenăscuta floare
sub cerul alburind de funigei,
cînd libelula-nchină eleșteul
și beți, arinii scutură cercei.

E diafană linia tăiată
în gura crinului ce vrea să spună
tot ce-i șoptise cerul într-o noapte
și ursele-nainte să apună.

E diafană boarea care șterge
conturul rece-al stîncii de bazalt
și jocul bănuir al rîndunicii
cînd crenelează aerul înalt.

E diafană trena primăverii
cînd mielul alb împrăstie lumini
și-n rana de cristal a dimineții
ard mugurii năvalnicei grădini.

E diafan arcușul care lasă
privighetori de aer în auz
și cornul dulce amestînd pădurea
și cîntecul sălbatecului sturz.

E diafană cernerea zăpezii
și curcubeul răsărind în vis,
și nesfîrșită curgerea cîmpiei
cătrec albastre guri de paradis.

E diafan pămîntul ce dospește
și arlechinul care-a rîs plîngînd.
E diafan poemul care scurmă
și-ngîină ritmul lumii gînd cu gînd.

PASĂREA DE AUR

Înainte de a tăia marmora galbenă,
cucernică, mîna a tăiat aerul.

Țiteri de greieri prin iasomii desenară
fuzeea de aur a zborului, vaerul.

Mai ușoară ca sunetele
pasărea plutea peste fire :
lumină suspendată, ceruză
cernută din lunare potire.

Mai ușoară decît gleznele visului,
mai ușoară ca vîntul
cu triluri nemaiauzite
pasărea ținea în cîntec pămîntul.

NINSOARE TÎRZIE

Tîrzie ninsoare,
ciaconă a timpului,
cine aude sunetul tău
cristal inefabil
prin corzile vîntului ?

Catedrală de pene de îngeri
în cer răsturnată.

În țipătul mugurilor,
în ziua ce crește
atît de mari sînt fulgii
încît lumina mea
privindu-i
amurgește.

SĂRUTUL

Ce trăsnet i-a-mpietrit pe dinăuntru ?
Ce fulger i-a scăldat pe dinafară ?
• Buzele lor sînt scrijelate de stelele
care-au plouat peste-o noapte de vară.

Piatră poroasă ca de tuf lunar
cu rădăcinile topite-n spume
de rozmarin, magnolii și migdali
în cimitirul mării fără nume.

Piatră de sunet la hotarul
care-ntrupează două veșnicii
sub vaietul, sub lacrima, sub ceasul
aceleiași sălbatice pruncii.

Piatră ca visul cu furtuni de fluturi,
umăr de înger zgribulit în ger ;
din sfărîmăturile scoicii lui Venus
stea dublă răsărind în cer.

PASĂRARUL

Scînteii de sunet duc în suflet vara :
presuri și cintezi, vrăbii, pițigoi,
privighetori cu flaute albastre
și grauri beți prin rîuri de trifoi ;

Duc lebede, omături plutitoare
și rîndunele ca suveici de fum
și pitpalaci bătînd tam-tam-ul lunii
cînd Carul Mare se oprește-n drum.

Duc ciocîrlîi cu sfredele de aer
și sturzi și cucii, și pupeze, sitari,
și-un soi de papagali imitînd cerul
și-un fel de aripi dureros de mari.

DUPĂ MIEZUL NOPTII

Inima bate tot mai rar și doare...
Marea mi-ajunge beată la picioare.

Inima bate tot mai rar, sihastră.
Marea îmi urcă neagră la fereastră

Inima bate ca și cînd s-ar stinge,
Marea mă-ncinge pînă la meninge.

Inima bate iarăși ca o toacă ;
Marea mă rupe, sfișie și toacă.

Inima bate cu bătăi de șoapte.
Marea cu mine se retrage-n noapte.

DIMINETII

Mi-ai tulburat lumina din cuvinte.
Toate își ies din matca lor fierbinte.
În pragul zilei tremurînd, fantasmă,
pămîntul pare-o cupă de mireasmă.
Prin aerul de moar pe care-l lasă,
albina stoarce-un fagure pe masă.

Blind iepurele-și scoate ca o gaică
urechea dintre frunze de drăgaică.
Sub plopul beat de-a păsărilor zarvă,
un prunc de flutur iese dintr-o larvă.
Doar visul meu cu fulgerele-i aspre
cade-n adânc sub lacăte de astre.

PARCĂ...

Parcă te stingi, parcă-nviezi
în golul galbenei amiezi.

Parcă te scoli, parcă te-afunzi
în ochii iazului, profunzi:

Parcă te-avînți, parcă te pierzi
în zările cu aburi verzi.

Parcă te-aduni, parcă te rupi
ca matca între cei doi stupi.

Parcă te duci, parcă te-ntorci
cu zarea într-un fir te torci.

Parcă rămii, parcă te duci
pe-un drum făcut doar din răscruci.

ULTIMA NINSOARE

Ca-ntr-o oglindă-a cărei ramă
mîini de lumină o destramă
lăsăm și ora și veșmîntul.

Manej de fluturi e pămîntul.

E o rotire nevăzută.
Planeta în alt cer se mută.

SMULGERE

Din cûirasa ceții curînd ai să te smulgi
ca vulturul din fulger cu-nsîngerății fulgi.
Tu n-ai purtat vreodată și n-ai putea să porți
cununa de hîrtie trasă rîzînd la sorți.

Oștiri de orbi ți-noadă cuvintele în git.
Ar vrea să spună totul, pe loc, numaidecît.
Dar tu le-aștepți la ceasul de taină al minunii
în albul cîmp de fluturi din inima furtunii.

VOCEA

Dă-mi gura leului să strig
în deșertul din tine.
Mi-e umbră, mi-e noapte, mi-e frig
în somnul ce vine.
Dă-mi urletul întunecatei mări
să mă aproprii de mine.

AVATAR

Pot să-mi închipui orice : pulsul cutremurelor,
toate cele şapte, sau cîte minuni mai sînt, ale lumii,
zborul zarului care aduce noroc,
traectoria glontelui care nu prevesteşte
nici o bucurie.

Dacă vreau pot să-mi închipui sunetele cînd se nasc —
poate fi vreo minune mai mare ? — şi cum se iveşte
contrapunctul mai mult decît necesitatea,
înainte ca toate să intre
în agonia tăcerii.

Pot să-mi închipui orice : reîncarnările
succesive ale lucrurilor ;
pot să-mi închipui orice : cum te urmează herminele
şi cum căluşei persani ies din cadru şi fug
în cavalcadă mai iuţi decît valurile ;
pot să-mi închipui orice dar nu pot să-mi
închipui aceste avataruri
care taie respiraţia lucrurilor, nervii, iluzia
de-a fi,
aceste bruşte treceri
de la zi la noapte,
de la noapte la moarte
cînd toate rămîn mai departe
aşa cum sînt : cutremurele cutremure,
minunile — minuni,
zarul — zar iar glonte tot glonte.

DĂINUIRE

Prizonier fiecare-ntr-o mare,
În cîte o mare-notăm fiecare.
Doar cînd înecul vrea să ne soarbă
din valuri ne smulgem cu-o zbatere oarbă.
Și duși de vîrtejul iubirii departe
trecem de valuri, trecem de moarte.

GOANA

În goana trenului
nici o stare de grație,
totul aleargă
înapoi,
totul se întoarce
în sine,
ca o cădere,
ca o rupere,
ca o izgonire
din rai.
Doar traversele rămîn neclintite,
coaste-ale pămîntului
mîncat de veșnicie.

DEMITIZARE

Mă-ntrebi de care lege-a cuvîntului ascult,
E-un dincolo de lucruri cu nimbul lui ocult ?
E-o vrajă care ține cuvintele-n balanță
cu-abisuri paralele pictate-ntr-o nuanță ?

Și cine-i zîna lunii cea sprintenă la glezne
pătînd cu albe muzici guri de vulcani și bezne ?
Eu îți răspund că luna nu-i nici măcar o glumă,
nu-i nici cît o paiață făcută-n joc din humă.
Chiar limba poeziei adesea este scrisă
de-un funigel ce trece peste un ram de tisă.

CINTEC DE TOAMNĂ

Ca ochii pruncilor zeești
strugurii de chihlimbar
îmi spun tot timpul povești,
mă umplu de har.

Ca lacrimile asfințitului
ori ambrozia sacră ;
rîd pe lama cuțitului
și pe-a frunzelor lacră.

Cîntă cu picioarele retezate, soarele
însîngerează grădinile.
Aprindeți stelele, veghetoarele !
Aprindeți luminile !

O CLIPA

Întrerupe, mi-a spus șarpele,
ascultă veșnicia;
lasă harpele
și nebunia !

Întrerupe, mi-a spus moartea,
ascultă căderea
stelelor dinspre partea
unde-i durerea !

Întrerupe, mi-a spus cerbul,
ascultă zada
sunîndu-și herbul,
rîzînd ca zăpada...

Întrerup !

CA O FELINĂ, SEARA...

E prea devreme ? Nu port nici o vină,
dacă-mi pogoară seara în grădină.
E zi și totuși, fumegîndă, seara
ca o felină își întinde gheara.
Dar pasăre de noapte, pururi trează,
inima mea se leagănă pe-o rază.

PROMETEU

Pîlpîitoare rotunjime
Înmărmurită-n ramul cel de sus.
Lacrimă-a cărui zeu ești, spune ?
Cine și cînd te-a fost adus ?

O grindină de stele sau ciclonul
De pene îngerești al spumii ?
Dulce vocală a zăpezii
La marginea de gînd a lumii !

INCEPUTUL LUMII

Mirabila lumină înveșmîntă
întîia oară lacrima ei sfîntă.
Miezul pămîntului privește-n stele
și stelele de țărână parcă-s grele.
Și-n armonia perlei care doare
viața-i umilă, tainică dogoare.

GRAVITAȚIE

E-atît de mică dar planeta Pluto ?
Cine și cînd cu moarte a umplut-o ?
Zăpezi de fier o bat necruțătoare
Și-o noapte grea o-ncinge cu uitare.

Ea, moartă, totuși merge după soare.

METEORIȚI

Atîți meteoriți ne perforează
măduvă, oase, epidermă, creier,
și ne pătrund, fără să știm, ca moartea,
alice oarbe-n dureros cutreier.

Valpurgică serbare siderală ?
Din care stea s-a rupt ori nebuloasă ?
Din ce răscruci de ceruri vreo rafală
pînă și-n carnea lor pătrunse nemiloasă ?

POEM

Poezia respiră în toate
cîte sînt și vor fi :
în groaznica noapte,
în tainica zi.

Poezia respiră în toate :
în ochi și-n topaze,
în rîsul de Narcis al curcubeului,
în furtuna de raze.

Toată poezia e-o dramă,
ca roua pe scutul de-aramă.
Dar mai mult decît toate
Poezia-i veșnică rană.

DACA ȘI CAII

Tatălui meu

Dacă și caii ar fi vrut să zboare ?
Îngenuncheați, îngenuncheați vulturi
lîngă leșurile lor trecătoare.
Îngenuncheați vulturi !
Gloanțe ori otrăvite seringi
i-au ucis.
Dacă și caii ar fi vrut să zboare ?
Rupeți din trupul lor o fărîmă de carne
s-o risipiți în cerul interzis !

FRUNZE

Tragică asfixie de fluturi
într-un somn de zăpadă
sub magnetul de aer al cerului
chinuitele, tremurătoarele frunze
uită să cadă.

De-atîta tremur
nu le mai atinge nici vîntul.
Și cum tremură, tremură
peste-al vremii cutremur !

OCEANUL ȘI NOAPTEA

NOCTURNA

O coamă grea de spume încinge polipi, alge.
Crispate mâini, corali întind printre dorade.
Mă bîntuie oceanul, de țărături cînd se sparge
cu ochi în care crabii devoră-absenți cicade.

Un cîine de-ntuneric îmi schiaună-n perete
mușcat ca de piranha într-un vârtej de apă.
Cuțitul meu de jertfă l-arunc în prag cu sete.
Dar umbra scurmă zidul și zidul tot se crapă.

Lima

CHACLACAYO

Monstru marin oceanul livid mă urmărește.
Nu-l văd și totuși gura i-o simt în ceafă-nfiptă
și drumul mi-l înșfacă, mi-l strînge crunt în clește
cînd zarea mă zidește de viu, ca într-o criptă.

În cumpăna amiezii, în hăuri mari de cretă
soarele orb și-ngroapă în pîcla grea atomii.
E-o liniște de greieri striviți ce se repetă.
Dacă ar bate-un clopot s-ar prăbuși toți pomii.

Lima

ESCALĂ LA SAN-JUAN

Un abator de stele și stridii ațipit
m-adoarme cu-o duhoare de ierbi și clemantine.
Plutesc ca o sămînță-n primordialul Chit
cînd aspre fierăstraie rechinii-ntind spre mine.

Fantome de meduze prin aer se preling.
Banane lungi de neon scot coarne moi în ceață.
Horcăitoare marea e un gigantic ring
și nu știu dacă-i noapte, amurg sau dimineață.

Puerto-Rico

TEOTIHUACAN

Trecură-naripații din alte lumi ? Vor trece
cohortele de vulturi cu șerpi de foc în gheare ?
O lună ca papaia pe buze-mi lasă-o rece
lumină australă și-o grea cutremurare.

Cu ochii-ntorși în vise, cu gene lungi de iarbă
ca un gigant de piatră sorb zările toride.
Vecia răscolită îmi ruginește-n barbă
și-n joacă, tai cu dreapta severe piramide.

Ciudad de Mexico

PLOAIE ECUATORIALA

Plouă august și plouă năvalnic, ca de moarte,
plouă mărunț și plouă cu trîmbe mari de fum.
Pîlcul de bambuși pare un monument de oase,
ciorchinii de cacao picură boabe-n drum.

Parcă înot sub mare dar marea nu m-apasă.
Un munte mă strivește fluid, nepămîntesc.
Și spînzurat o clipă de frînghiile ploii
de-atîta umezeală încep să înfrunzesc.

San-José

MĂSLINUL

Prin picla-i de miresme, cutreierat de-albine,
măslinul se întoarce, neîntrerupt, în sine.

Priviri de zei în coama-i străveche scăpărară
și timpul fierbe încă sub coaja lui amară.

Duh verde ce visează sub vâl de promoroacă
măslinul cu vecia și soarele se-mbracă.

OCEANUL

Cîți sateliți își leagă sferile,
sub crengi de stele, tot mai mulți
peste toate oceanele
peste piscuri de munți,

cîte mai văd ele și aud în eter :
aștri schimbîndu-și orbita,
pulsari ce palpită prin volburi de ceață,
comete urmîndu-și ursita,

mesteceni, talaze rostogolindu-se,
cîte-un gaucho smintit într-o pampa,
submarine-amețite de pîndă,
zîne drogate care-și sfarmă lampa,

vulcani pregătîndu-ne osînda,
poligoane pregătîndu-ne nunta,
gigantici boua-ncolăciți prin temple
cînd geme de mistere jungla,

diluvii, arșiți, deturnări și stress-uri,
izbind gingaș-amara conștiință,
clovni ridicați în nori de uragane,
sinucigași urniți în neființă,

cîte mai văd și aud în eter,
cîte mai văd și aud pe pămînt
dar în oceanul acesta profund
al inimii noastre nicidecum nu pătrund.

Intermitent, singur, capcană sieși, vizuină, singur

mereu,
 cu sicriul scăpat din macaraua obosită a vaporului
 în ochiul rînced al oceanului, cu plămîinii storși
 în respirația fetidă a portului, cu urechile vîjiind
 ca-ntr-un gol de aer deasupra Anzilor Cordilieri;
 în etuva asfințitului, singur,
 rupt, sfișiat de remușcări, zdrențuit de speranțe,
 tirșit, mototolit, adunat pe fărăș odată cu resturile,
 aruncat între fălcile malaxorului care mătură strada,
 privit prin gaura cheii, măsurat cu periscopul virît sub
 parchet,
 cobai telepatic, cobai într-o mie de privințe,
 cu telefonul legat de leprozeria măgarilor lubrici,
 transformat în biscuiți, în pieptene, în tac de biliard
 și în chibrituri,

în mînerul sacoșei care poartă felii de
 papaia și fudulii conservate de porc,
 alegorie a disperării
 sufletul se catără, cu ultimele puteri, ca King Kong,
 deasupra lui Empire State Building
 și rămîne acolo în alchimia impură a cerului,
 mitraliat de focuri de-artificii,
 în pălăria de smog a dezastrului,
 ca un avertisment, ca o prevestire, ca un strigăt,
 ca o minune !

PE ACROPOLE

Modulînd vise, privirile sosesc fără
înrerupere de pretutîndeni,
ca păsările și pulberea nevăzută a cerului,
ca norii nestatornici, ca semințele și spori,
sosesc și se sfarmă imperceptibil,

în timp ce coloanele privesc mai departe...

TEMPLUL LUI POSEIDON

Memoriei lui Menelaos Ludemis

Dintr-un vârtej de perle și înpumați aici
în drumul către stele el s-a oprit aici.
Mister fără prihană, corzi dorece vibrînd
din unda grea de sunet se întrupează blînd.

Vertebre de zăpadă înmărmurind sub frize
le șlefuieste marea cu degete de brize.
Vreau alt auz, vreau alte urechi, de scoici marine !
E-atît de aproape cerul că mă înec în mine !

Sunion, ianuarie 1977

Deasupra Oceanului, noaptea
doi pasageri, eu și un copil adormit
cu violoncelul în brațe. Îmi aud inima
alergînd în maratonul cu norii și fulgerele,
o, Doamne, fă să tacă odată greerii aceștia
țîrînd asurzitor în ureche
și-oprește grindina aceasta ca o bătaie de tobe,
oprește ghețarii aceștia care înaintează
din toate părțile spre mine !

PE INSURGENTES LA ETAJUL 10

După miezul nopții,
singur, în arena pustie a nopții,
agonizînd ca o pasăre rău împușcată,
deasupra orașului care țipă în somn.

Mexico-City

CAPRICII

BUFNIȚA

Bufon și rege-ascuns în patrafire —
mă pironeste oarbă în neștire.
Ca o paiată veselă și cruntă
sprîncenele-i de virgule încruntă.

Pe vîscul negru și-n lumina crudă
e deopotrivă stea și paparudă.
Uimindu-se de-a lumilor pruncie
e-un înger plictisit de veșnicie.

RISUL

La poarta unui circ ce nu se vede
un clovn pitic și rătăcit de trupă,
cu striurile hainei ca deșertul
printre cutremure ce-au vrut să-l rupă.

Un somnambul trezindu-se pe sîrmă
cînd fac trapezul hămesite fiare ?
Colți de panteră îi mijesc în gură.
Din labe muguri îi răsar, de gheare,

Din feriga bătută de-ntuneric
sare pe-o creangă tână jivină.
Cu mierea otrăvită a privirii
miroase cerul ca pe-o vizuină.

STRUȚUL

O pasăre-mpăiată cu rumeguș de lună,
Aleargă stînd și șade zburînd ca o furtună.

E-o navă îngerească fugind pe picioroange.
În ciocul ei, ascunsă, amenință o cange.

Parcă-a sorbit din macii somnului fără leac.
E ca un nor de fluturi lipit de-un prepeleac.

Zboară prin țara-n care nu bate nici un vînt
cînd un lasso de ață o pune la pămînt.

CAMILA

În vîrf de palmieri ca steaua plutește.
Urechile-i pe dinăuntru tresar iepurește.

Constelație albă prin dune-apunînd
e ca umbra părerii înainte de gînd...

Dogoarea fără nume n-o-nspăimîntă.
Rîzînd s-ar lua cu soarele la trîntă.

Sirenă-a pustiului înotînd printre vise
l-ar amăgi cu-o șoaptă pe Ulysse.

Cu nări infernale simte primejdii, furtuni
În țara mirajelor e ultimul dintre nebuni.

Ca o floare de lotus dusă de unde
atinge nisipul care s-ascunde.

O dragoste mare ori moartea o-așteaptă.
Deșertul e-nțîia și ultima treaptă.

CANGURUL

Proptit în coada-i groasă el stă într-o balanță.
Cu labelle-i din față parc-ar atinge-o clanță.

Se dă și huța, rîde sau face chiar pe cruntul.
E ca o traistă plină ce-o ține-n gură vîntul.

Urechile-i uriașe de-atîta auz asudă.
Ascultă plînsul scoicii, ascultă iarba crudă.

Nici un secret lumina nu poate să i-l sfarme :
pînă și puii-și poartă a doua oară-n carne.

JAGUARUL

Cu inima-i străpunsă foarte
de-un dulce trăsnet răsărit din moarte
cu alba lună-n gură, de laba-i sfișiată
el scurmă-n duna caldă o groapă fără pată.

Ascuns după o frunză de sterp eucalipt
șacalul vede scena și ochiul lui s-a-nfipt
ca un harpon de flăcări în hoiturile triste.
Pustiul îi îngroapă pe toți în ametiste.

PESCARUȘUL

Stă pe val, pe valul ce colindă,
duh de lemn țîșnind dintr-o oglindă ;
stă ca norul de argint pe-o salcă
pasărea ce peste hăuri calcă.

Un penel cu fum i-a tras conture
ca de floare-n vîrfuri de pădure.
Neclintită-n fierberea de spume
ea plutește dincolo de lume.

CAPRA NEAGRA

Cu fum de meteori în nară
cerești artere-i umplu visul.
Sfidează cu un salt abisul
mistreților ce-o sfișiară.

Sub ale stîncilor portale
privește lumile de aer.
Tăcerea ei e ca un vaier
de Caraiman ce se prăvale.

CÎNTECE FLAMANDE

BÉGUINAGE

Din iarba rotindu-se galben, rotindu-se verde
cresc arbori de jad pînă la cer ;
trece un cortegiu de lebede
sub zidul — mucegai de tăceri.

Smochinul sălbatec își cîrne stămînele.
Fiacrele plimbă luna prin seară.
Melisande mă strigă din toate fîntînile
și strigătu-i mă rupe ca o gheară.

INTEMNIȚATUL DE CEARA

Cine să știe : cît și cum ?
Cine să știe : cît și cînd ?
Sînt temnicerul meu acum
și-ntemnițatul cel mai blînd.

În galaxii de nervi proscris
ca-ntr-un întunecat chenar
lunec c-un ochi către abis,
cu altul către-un cer amar.

Cînd am murit ? Cînd am surpat
timpul cu secole-napoi ?
Și ce a fost adevărat
că mie mi-am rămas strigoi ?

Noaptea prin sînge mi-a trecut
cu lama unui aprig foc.
Ziua se mistuie-n trecut.
Nu mai e timp. Nu mai e loc.

CLOPOTELE DIN BRUGES

Ceața sugrumă copacii. Burează.
Noaptea atîrnă negrele-i steaguri de case.
Doar ornicul cu dangăte de culoarea stelelor
anunță răsăritul deasupra, de mătase.

Ceața îngroapă creneluri, canale.
Noaptea se uită în ochii statuielor moarte.
Doar ornicul cu harpoanele lui de cristale
ține pămîntul de toarte.

NOAPTEA

Un cîine uriaș de piatră
din toate părțile mă latră.

TYLL BUH-OGLIÎDA

*Et quand il a fui — tel qu'un écureuil
Son rire tremble à chaque feuille.*

RIMBAUD

El a fugit în moarte ? Nu se ştie.
El a fugit în valuri ? Cum să ştim ?
El a fugit călare pe-o scrumbie
cu-o halbă-n mînă drept în ţintirim.

În mori de vînt s-a strecurat zănatec.
Pe-aripa lor s-a strecurat în cer
şi stele bînd, în cer suind ostatec,
presară jar în noţile cu ger.

Veselul Tyll, tiptil mergînd pe-o dună,
copil cu moartea faţă-n faţă stînd,
îi pune morţii-n palmă-un ciob de lună,
ogлиндă-n care moartea moare-arzînd.

Şi risul lui răsună prin ecluze,
în gulere de bere, revărsat,
în nunţi de violete şi pe buze,
în vechiul sat, în Damme, ştrengarul sat.

FLAUT DE DOR

Să simţi Vasul-Fantomă-n fereastră
vrînd să-ţi ia cu asalt nacela de cristal a visului,
să simţi dulăii sărînd din afişe,
luna ca o iguană umblîndu-ţi prin pat,

norii compresînd arborii care-și scot de durere
unghii de țurțuri,
să simți în epidermă, ace de-ntuneric, țîntării
și ceața, dantelă cenușie-acoperind
canalele, vertebre de umbre, lichide,
să simți ca un ecorșeu tristețea
de-a nu auzi strigătul soarelui
cînd trezește Carpații...

VECHI PEISAJ OLANDEZ

Ce mai contează acum zveltele crose, mișcările sprintene
ale jucătorilor pe gheață,
veselia aceasta puțin caraghioasă a bărbaților,
— saltimbanci cu guri de cenușă —
copiii care fac tumbe, cîinii stînd în două picioare,
calul trăgînd pe deșălate o sanie cu mușterii
cînd pe dedesubt
somonii
fulgeră
cu moartea
în gură.

FEMEIE CARE CÎNTĂREȘTE PERLE

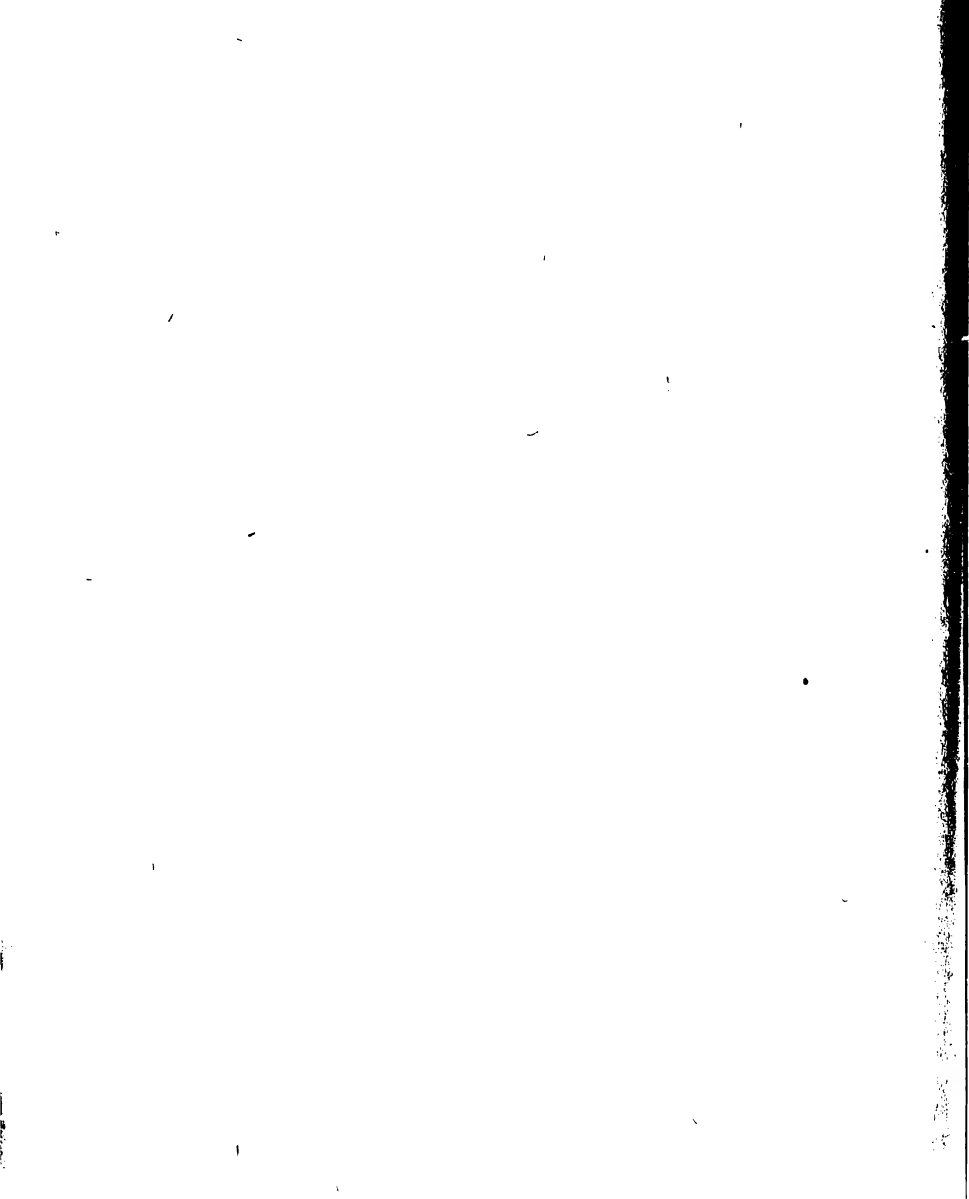
Cine știe, poate va naște în curînd sau va muri,
o va striga meduza sub nisip și-i va rupe firul viselor,
poate fiul ei va țipa sperînd pescărușii din Scheweningen
sau va întoarce din furtună pescuitorii de somoni
dar pînă atunci, într-o rugăciune a balanțelor
ea cîntărește semnul,

ea cîntărește adierea unei mîini rămase printre nori
după ce vîntul a dus corabia,
ea cîntărește două gene care s-au amestecat din joacă
în palma destinului.

ÎNTÎLNIRE ÎN OGLINDĂ

•

SEISME

PREMONIȚIE

Îmbătat de rouă ca un trandafir
într-o dimineață
am să atîrn peste gard privind
în lumea cealaltă.

VINE O VREME

Vine o vreme cînd nu știi ce te doare mai mult :
faptul că ești o margine de rîu, o margine de floare
și nu știi ce se întîmplă în inima lucrurilor
sau dimpotrivă că inima ta
e inima rîului, e inima florii.

EXPANSIUNE

Ciudată expansiune au lucrurile în închipuirea
noastră
și cum își schimbă ele mereu însușirile,
proporția, numărul, calitatea,

cum puiul de ienupăr crește din cenușa
scoicii marine în creștetul stîncii
și inima mea umple mîrgăritarul unei stele
care abia se va naște.

SEISME

N-avusese halucinații cu cărți,
nu își închipuise cum vor arăta oamenii-cărți.
Pentru el cărțile erau pîinea și sarea, cuibul rîndunicii,
aerul din osul de pasăre, gravitația umbrei, regatul
speranței,
bucuria de a trăi și tîlcul
unei mai mari bucurii de a fi, de a trece cu șoimul
pe umăr
printre hotarele mișcătoare ale nepăsării sau urii,
de a rămîne înfipt ca un țărș de oțel în miezul
certitudinilor.

Dar după cutremur,
rupt pe dinăuntru, cutreierat și hăituit de spaime,
savantul și-a vîndut cărțile :
De imitatio Christi, Utopia lui Morus,
pe Duns Scott și nominaliștii arabi,
eseurile lui Montaigne,
Divanul lui Canemir
și multe altele.
Într-o noapte însă,
bîntuit de muzica unei idei,
întinse mîna în raft după o carte.
Atunci golul
s-a prăbușit peste el ca un zid urias
izbit de moarte.

PRIN ÎNTUNERIC

Cît de aproape sînt lucrurile prin întuneric,
pot să le ating cu-o închipuire mai crudă decît certitudinea ;
sînt lucruri chiar vrăjmaşe care ne-nlănţuie,
ne mîngîie şi nu ne sfidează niciodată,
lucruri depărtate în timp care ne năpădesc
mohorîtele gînduri ;
prin întuneric pot să pipăi inaccesibilul, să
înlocuiesc fotografia soarelui
lipită de buzele unei flori
cu soarele însuşi,
pot să pipăi fantomele munţilor, puii de vultur
abia ieşiţi cu ciocul spre fulgere,
chipul fetei care aude conul uscat de brad căzînd
în prăpastie şi se simte uşoară şi necesară
hăului asemenea lui,
arborii care ne privesc în tăcere,
chipurile celor morţi care se uită spre noi
şi abia ne desluşesc umbrele care îi caută
prin întuneric...

DIMENSIUNI

Un glonte mai mic decît păstaia de fasole
decît spicul de grîu şi sîmburele de curmală,
un glonte cît un vîrf de creion,
cît un greiere,
cît o jumătate de vierme
dar mai lung decît moartea...

PIETRE ÎN TOAMNA

Șlefuite de risul morților, de puhoaietele zilelor,
pietrele se însufleteșc și ascultă
smintitele arpegii ale păsărilor întorcându-se
în tapiseria pădurii,
geamătul trandafirului prelins în mări
de insomnii,
bubuitul mugurilor care se deschid și înșeală
lințoliul brumei,
pasul de păianjen al timpului între două
bandaje,
zborul ciocîrliilor urzind al nouălea cer.

CÎNTEC ÎNTRERUPT

Privesc o litografie în sepia — o libarcă
strivită de furia guzganilor sau un păianjen
mărit de lupa coșmarului
o litografie spînzurată deasupra patului meu
pe unde a trecut nepăsătoare
unda de forfecare a cutremurului,
privesc apoi insidioasa, insolenta crăpătură a
peretelui
de care încep să atîrn, fără să mă vadă
cineva, colivii,
colivii cu păsări nemaivăzute, păsări care
cu mugurul de aer al gurii...

OMUL-ORCHESTRA

Copac ce umblă pe trotuar el ține
Coșuri de greieri, țitere divine.

Pe-o creangă poartă parcă o celestă,
Un corn englez îi spînzură de vestă.

Pe unde merg el îmi aține drumul,
Omul ce duce muzici cu duiumul.

Lunec pe-o scară, cad trăznit pe-o parte,
El mă ridică blînd de lîngă moarte.

Cînd noaptea lașă vrea să mă sugrume,
Greieri nebuni revarsă peste lume.

FRĂGEZIMI

O frăgezime fără seamăn
înlănțuie bradul :
muguri zdrobiți de păstrăvi
pe prunduri extatice,
iarbă
strivită de buzele cerului.

Sub ochiul de sulf al soarelui,
pe trunchiul bradului
aerul e o ventuză
care nu se mai satură.

CĂPRIOARA TRAVERSIND NOAPTEA

Ochii ei sînt sub frunzele absente
ca două răni de inger transparente.

Merge plutind și-ascultă cum din nouri
ca fierea vin vînătorești ecouri.

Mistreți cu colții scormonind porumbe
în urma ei fac tumbă după tumbă.

În dreapta-n stînga și-nainte-i urlă
scroafe de fum, dulăii de la tîrlă.

Cu ochi mai limpezi ca un iezer vede
gunoiul lumii scurs în patrupeze,

păduri de rîturi năclăite-n sînge.
Și pleopa-i arsă pe vecie-și strînge.

TREMURATOARE

Asemenea cămășii izvorului
și bobului de rouă cînd trece o umbră de pasăre,
asemenea brîndușei
și nării antilopei,
asemenea ochiului de apă în care se îneacă un fluture
și respirației păstrăvului,
asemenea mînzului care se ridică pentru prima oară
și frunzei care a uitat să cadă, de la pămînt

asemenea cobaiului prin care trece un curent de mică
tensiune,
și nervilor de aer ai flautului,
asemenea ușii înainte de a te întoarce,
și toporașilor lângă care paște-un vițel,
asemenea curcubeului înainte de a se fixa la marginea
ploii...

DESAVÎRȘIRE

Da capo ! strigă maestrul
la jumătatea primei fraze a Simfoniei 40.
Încă o dată, încă o dată, vă rog !
Și orchestra reia totul cu un suflet în plus.
Opriti ! Da capo ! Atenție fagoții, atenție flauții !
Și vârtejul pornește iarăși și iarăși
vocea maestrului întrerupe : flauții, flauții,
domnilor !
Așa ! Acum e bine, din ce în ce mai bine.
Mai tare celesta !
Și totul se-ncheagă dumnezeiește.

Dacă și Dumnezeu ar fi oprit din când în când
Creațiunea...

PRESIMȚIRE DE IARNĂ

Cine a bătut cu degete de tăgadă în geamul
amurgului ? —
era o umbră, apoi alta, apoi vîntul
oglanda sfărîmată în mii de cioburi
a privirilor

aruncate peste umăr de frunzele care se duc
în regatul rîmelor, între oasele păsărilor
care se îndeasă unele în altele
pînă se face totul alb, foarte alb, zăpadă
suflată sub uşă
cînd nu mai e nimeni în casă.

PSALM PENTRU UN ARBORE DEFUNCT

Temelie verticală de aer, presimţire a păsărilor
ţinea ca un catarg corabia deasupra tangajelor.
Şi lemnul lui de os de vultur
creştea din duşumea pînă la clanţă, pînă la privirea
de sus a perdelei, pînă la tocul uşii, pînă mai sus,
creştea într-o zi cît în zece, creştea ameninţind
cu frunzele lui nesăbuite şi mari
sertarele cu iluzii,
tavanul,
creştea ameninţind şi cerul
şi spaţiul de dincolo de cer
pînă într-o zi
cînd prin uşa uitată deschisă
l-a ademenit gerul
şi l-a sorbit
cu frunze cu tot.

CARAIMAN

Prin ochelarii ceţii pietrele văd mai bine ca oamenii
şi-şi amintesc lucruri nemaipomenite, îşi amintesc cum
a coborît încet o stea către ziuă naufragiind
în carnea pămîntului.

În bătaia lunii
răzvrătitele oase cerești
se văd și acum.

FLASH-BACK

Fulgerul memoriei surpă mortarul dintre cărămizi
și-ndeamnă cariul
să intre-n temelii și căpriori, păianjenii să-și
înceapă lucrarea
și vîntul, să muște cu dinți mărunți, mărunți
tulpina șovăielnică a bucuriei.

TOAMNA

Înnebunind de-atîta rugină arborii nu știu niciodată ce
se întîmplă
și-ntind unii spre alții crengile îndurerate de așteptare.
Jefuind curcubeiele rîurile se retrag în sine
și inima — alergător de cursă lungă — repetă înaintea
frunzelor.
Doar toamna seamănă blînd nemurirea în lucruri.

RUGĂ DE CRIN

Nu mă provocați, mîinile mele nevăzute nu pot să
sugrume,
nu mă provocați, mîinile mele abia dacă știu să atingă
o frunză ;

nu mă provocați, abia dacă înțeleg formele lucrurilor.
Mai nebune decât coarnele melcilor, ele orbesc de
durere.

TIMP

Timp peste timp,
peste extazul și timpul ornicelor,
timpul meu în care intră și ies
pagode albe măștile timpului.

CLOPOT

I

M-am prins de șunetul tău, clopot neauzit,
imperceptibil sfărîmat de zămislire-a-atîtor neclintite
spirală a fulgerului biciuind o oglindă, raiuri,
urlet al uraganului în scoica memoriei,
mugur de armonii altădată, scorbura a răgetelor de
metal acum,
suvoi de sunete smuls odată cu brațul din umăr,
clipocit al bronzului care fierbe în vilvătăile soarelui,
clopot năzdrăvan, clopot asurzind visele ciocîrliei,
abstracție a singelui care bubuie-n inimă,
înger răpus de-nălțimea zborului meu,
fiară de aur, prunc somnambul,
clopot !

pumn bătînd pe-nfundate,
clopot,
ivit din moarte, ivit din viață,
    în ele prelungindu-te deodată,
tot mai stins, tot mai puternic,
tot mai încet, tot mai sălbatec,
tot mai lent, tot mai năvalnic,
tot mai rar, tot mai năpraznic,
clopot !

SUSPENS

În scutece purtat, de mult, într-o noapte
cu rădăcina căpcăună,
printre fugitive troiene
mișcate absurd de furtună,

prin urletul fiarelor plesnind zăpada
și aburul gurii lor crescînd ca un nor
eu mi-am ascuns palidul suflet
de colții ca un șiș neiertător...

PETRECERI

După ce ascult primele patru sau cinci măsuri
    ale tocatei bătrînului cantor
    pe care lumînările l-au văzut compunînd
        cîu ochii în lacrimi,
după ce aud acele explozii ale materiei care cîntă
și-nțeleg nașterea lumilor, chiar și unele detalii ale
Facerii,

visele focului, ale apei și ale aerului
sau ce-a fost înainte de aceste elemente,
zborul înclinat al atomilor,
marșul nupțial al fluturilor înaintînd
cu aripile foarte ridicate
pe crengile putrezind în riul care privește în cer,
pescărușul rătăcind
în ochiul de apă al muntelui,
deșertăciunea uraganului
sfișiindu-și chipul,
curcubeul odihnindu-se
între două săruturi
odată cu puzderia misterioasă a formelor
care caută mereu alte forme,
după toate acestea,
eliberat de pionii cuvintelor
cultiv rouă.

INTÎLNIRE ÎN OGLINDĂ

De cînd nu te-am mai văzut,
Doamne, cît de mult te-ai schimbat,
ai pașii mărunți ca nisipul, ochii —
vîrteje de ierburi uscate de mare,
ai cearcăne de corb spînzurat de umbra muntelui,
părul tău e-o bucată alburie de nor
în care dorm visele îngîndurate
cu mîinile deasupra capului.

NOCTURNĂ

Cum țîrîie greierii în timpanele verzi ale nopții
și luna uită să răsară ; ai spune
că în cochilia timpului,
în neliniștea care crește
nu e decît țîtera lor.

TABLOURI DINTR-O EXPOZIȚIE

I

Păzit de ochii cailor morți
cîmpul nechează la stele.

*

Homari ieșind din tablou
și mistuind casa.

*

Mare neputincioasă
măturînd pe furiș
castelele de nisip.

*

O vrabie se sinucide
privind șarpele.

*

Călușei învîrtindu-se
singuri, după miezul nopții.

*

Țîmpul se prelinge din orologiu
ca limba roșie a unui animal hăituit
de arcași nevăzuți.

*

Poezia — amprentă a sufletului
ușor voalată.

*

Niciodată atît de aproape
ca-n noaptea
cu crengile rupte.

*

De nu s-ar stîrni un vînt —
înr-atît sînt hotăriți să rămînă
castanii cu florile-n brațe.

*

Despre puterea întunericului
licuricii ar putea să știe mai mult
decît noi.

*

Simțindu-se disprețuiți, războinicii purceseră la un
și cu prețul multor sacrificii trecuseră pe țărmul
unde — deziluzie — nu era decît cerul înalt.
ultim asalt
celălalt

*

Animalele de jad ale visului
ezită să treacă marea.

QUASI UNA FANTASIA

QUASI UNA FANTASIA

Odată cocoșul n-a mai cîntat
și soarele a uitat să răsară.
Strașnică veselie a mai cuprins elementele
în visul de dinaintea zilei de vară.

Apa dansa prin pahare cu glezne de aur.
Focul fugea pe stradă în haine de cleștar.
Rîșii călcău pe claviatura pianelor.
Girafele scoteau capul dintr-al lunii chenar.

Pămîntul își lăsase cămașa de munți și izvoare
pregătindu-se să urce în cer pe o scară.
În palmele lui țopăiau însă vulcanii
și cerul și-a lăsat cortina uitîndu-l afară.

ȘTAFETA

Cad îngerii din slavă cu pieliți ca de draci,
pe brînci, cu șale rupte, de-a valma în araci.

Unii mai rîd cînd moartea gura de țepi își cască.
Alții privesc dezastrul cu ochii ca de broască.

Fac fețe-fețe unii prin vămile cu grindeni,
alții înșfacă zorii să-i mîntuie de lindenii.

Căzînd le crește barba cu mîzgă și cu șoareci.
Se rad pe creier veseli și glugi își fac din cioareci.

Țapi logodiți cu moartea, cu burți ca de cimpoaie
țin lileci în coarne, tălăngi de acioaie.

Pe o tejghea cu bufniți pun capul de borhot,
urechea clăpăugă și rinjetul netot.

Într-o ogradă neagră printre godaci și curci
Satan rizînd i-așteaptă să le împartă furci.

IARMAROC

Sicofanți cu scufe și ilice,
seminție-ocultă de zarafi,
pe-o tejghea de sticlă vînd arșice,
lupe, scule de cristalografi.

Pupăzoi cu-agrișele în gușă
stau lipiți parcă ar fi cocleți ;
cînd vorbesc pe limba de cenușă
joacă oul albei dimineți.

Într-un cufăr înzăuat de piele,
cătărăți pe-al îndoielii turn,
vînd o stea și-un cer pe trei lulele
și pe-un ban inelul lui Saturn.

Vînd oglinzi care dilată acul
și îl fac mai crîncen ca aracul,
degetare care par hîrdaie
clipocind sub streășină pe ploaie.

Strigă marfa-n pîlnii, stau, se scoală,
Dar tejgheaua de cînd lumea-i goală.

HUMORESCA

Într-o vale a rîsului candizi se joacă
nebunul și caii din „șahul” lui Ernst.
Mari și năstrușnici, nimeni nu poate să-i mute
de la nord către sud, de la vest către est.

Turniruri nătînge-ncropesc pe sub mese
și sar deodată cîte patru coloane.
Cu biciclete de apă pionii se joacă,
regina-i ascunde rîzînd în volane.

Cu capete de chihlimbar se holbează la mine
și mă mută încoace și-ncolo piesele hîde.
Zănateci bat cerul și m-aleargă prin casă.
Nebunul îmi face cu ochiul și rîde.

PE UN MOTIV IRLANDEZ

Mărunți pitici de ceară, guzgani, hîrciogi ținură
sobor într-o cîrpită și veche geamandură.

Tirani ei se scălimbă și se-ndoiesc de toate,
deșartă viermuială de măști, de bărbi și coate.

Vor tronurile mării, paftalele-i de alge,
orașe scufundate, cadavre și catarge.

Vor amfore cu smirnă, brățări cartagineze,
tingiri ligure, pipe de fildeș, titireze,

Vor ochii și centura, bretelele și dinții
corsarilor de faimă, sertarele și-arginții.

Sprinteni dresori de lene, dansînd ca saltimbancii,
vor din trapezul jalnic să prindă-n gură francii.

Călări pe monocicle și c-un ciorap pe față,
cu verb de gumilastic și virgule de ață,

pociți, cu glasul rînced par scurși din călimară,
roși, spîni pe dinăuntru, hirsuți pe dinafară.

Setoși de nemurire vor marea s-o usuce
și-n crengile veciei să-i prindă-n rîs o cruce.

Dar marea iritată, cu-o singură rafală,
plesnește geamandura și țărmiile goi își spală.

LUP

Poartă un rău din vremi de piatră
și colți de cremene în gură.
Flămînd, cu unghiile latră
în pîcla viziunii, sură.

E-un asasin fără simbrie,
pe-al morții rotitor perete.
Ar ține stelele-n sicrie,
le-ar pune paznic un erete.

Cu gîtul țeapăn parcă trage
un jug de nevăzute bube
pe-un cîmp de brazde sarcofage
sub nori, însîngerate hrube.

DACĂ AȘ FI FOST LEBADA

Dacă aș fi fost lebadă
poate n-ar mai fi fost nevoie
să cobor la rădăcina lucrurilor,
să înot bolnav printre ele.

Dacă aș fi fost lebadă
aș fi contrazis prin forța imaculării mele
gîfiiitul și zbaterea,
impulsul rîmei și al șarpelui,
reptila nopții,

dacă aș fi fost lebadă...

CER DE PĂSĂRI

CHIVOT LA ARGES

Răsfrîntă-n aer cu tulpini de foc
îmi port nemărginirea în ghioc.
Port strai de limpezimi și sînt
fîntîna lacrimii de sub pămînt.

BLÎND METEOR

Abur de stea ce s-a ivit,
guler de tainic mărgărit,
pasăre-clopot la zenit,
fulger în prag de labirint.

Sacre cenuși ce-au împietrit
într-o tulpină de apus.
Ești ultimul luminii rit.
Furtuni de raze te-au adus.

La margini de ocean amar,
eon zburînd, trist nenufar.
în carnea-mi ruptă de furtuni.

Blînd meteor peste genuni,
piatră-nțeleaptă de hotar
arzînd curată-ntre minuni !

DIMINEAȚA DE IUNIE

Colind prelung al soarelui prin vise,
speranță cu ferestrele deschise,
cutremur care-mi naște verbul
și poleiește duhurilor herbul,
compasul tău de rouă îmi cuprinde
munții de cîntec și-i aprinde.

PRIN VISELE ORAȘULUI

Merg somnambul pe o rază,
o rază-frînghie.
Plutesc peste case,
prin visele orașului,
în noapte.

Spinări de soldați în ploaie
țestoase uriașe
dovlecii vorbesc între ei.

Prin fumul lujerilor de cartofi
merg pe o rază.

CULEGĂTOAREA DE FRAGI

Răvășitoarea de minuni
încaieră fluturi nebuni
și flaute de-artar îndoaie
c-un ciocănel de ghionoaie.

Un graur a rămas cu-o rază
sonoră-n gît de la amiază.
Bot-grosul stă pe-ô minătarcă
galeș sorbind tînăra Parcă.

Și campanulele își lasă
în drum scufia de mătăasă,
cînd sunătoarea intră-n zarvă
cu mii de clopoței în iarbă.

Ulciorul galben cu mirezme
arde pădurea pe la glezne.
Doar fata în lumina multă
muzica soarelui ascultă...

PASARE

Compas măsurînd
frunțile morților,
deșertul dintr-o floare
abia înflorînd,
pasărea
a rămas
nemișcată
în aer
deasupra ulmilor
unde-o leagănă
vîntul.

Dintr-un salt
iat-o-n tărîmul cellalt.
Și nimeni nu știe
cine o ține
deasupra
pe valul de aer
care-o leagă
întruna.

Vreun păpușar ceresc
sau lumina ?

VALE CU GREIERI

Elfi tragici ai ierbii
greierii țeș
văluri de sunete
fără-nțeles.

Minuscule rune
arse-n descînt
niciodată nu știu
cine, ce sînt.

Cu țitere ascunse
țeș veșnicii
și-n lutul albastru
morții sînt vii.

DUPĂ ASFINȚIT

Vine cu fragi, chisele și faguri de albine
și-mi mătură pe masă cu fluturi și sulfine ;
vine cînd bate seara și ielele se joacă,
tîrziu cînd elfii umblă cu stelele pe toacă
și susură izvorul și floarea își deschide
năluca-i de miresme, tiparele fluide.
Ea-și scoate blind cămașa de-atlaze și cununa
și intră nevăzută-ntr-o vază cît aluna.

DEODATA

Prin pieptul amiezii
sulița soarelui ținea echilibrul ciocîrliei și vîntul.
Cele mai nepăsătoare erau crengile și frunzele
dormind ca piticii în unghiul albastru al orelor.

Dar deodată

    cineva

        le stîrnește,

        le-alungă,

        le biciuie,

        le-ndoaie,

        le rupe,

        le plouă,

        le fumegă,

        le-mprăștie,

        le stinge.

și nimeni nu știe de ce se întîmplă toate astea.

SURISUL

Cu mult înainte oceanelor
trebuie să fi fost lacrimile,
nu se știe ale cui,
lacrimile.

Cu mult înainte norilor
trebuie să fi fost cerul,
nu se știe al cui,
cerul.

Cu mult înainte soarelui
trebuie să fi fost surîsul,
nu se știe al cui,
surîsul.

SALONUL OLANDEZ

CURTEA

(Pieter de Hooch)

Cine a spus că nu se poate ?

Totul este posibil.

Nici un eșec nu amenință.

Totul este posibil

dar numai în limitele acestui careu cărămiziu,

în limitele nepăsătoare ale acestei curți

din care timpul s-a retras asemenea mării

lăsînd în urmă un țărm nefiresc de curat,

între marginile acestei jumătăți de cochilii

unde bărbatul trage din pipă, femeia bea bere

iar copilul

ca un greier albastru

întors din muzică

îi privește cu mîinile încrucișate.

PIETER DE ROOVERE CONDUCÎND PESCUITUL DE SOMON
ÎN ÎMPREJURIMILE DORDRECHTULUI

(Cuyp)

Se agită mărunții pescari și trag de năvoade

de parcă ar trage marea pe țărm

sau cine știe ce astru lichid ; pînza unei corăbii

se scurge indiferentă în apă ; acoperind dunga zării
 ca o coajă de lămâie, soarele decupează
 cu mișcări lente
 silueta pescarului călare, cu pană roz la pălărie
 privind nu se știe unde,
 privind nesățios,
 privind îngîndurat — ce-o mai fi și viața
 asta care se repetă aidoma în fiecare asfințit —
 privind întrebător către un punct fix
 privind aidoma cîinelui tolănit
 lingă cei doi somoni care-au murit unul peste altul
 în formă de cruce, somoni cu ochii încercănați de frig ;
 și privind spre același punct fix...

FIUL RISIPITOR

(Hieronymus Bosch)

Fiul risipitor s-a scrîntit umblînd brambura de colo-colo,
 a bătut la uși încuiate întăritînd javre haihui,
 a domesticit șobolani prin spelunci de gunoaie
 și-a rămas, cu toate promisiunile, mereu al nimănui.
 A întrebat luceafărul de seară și primele raze-ale

despre țărnul speranței, despre deșertăciune și zilei
 glorie,
 a vorbit cu fîntinile strigîndu-și numele-n oglinzile lor
 și s-a-ntors cu ecoul pe umăr, replică peremptorie.

A auzit oameni hulindu-se căsăpindu-se-n gînd,
 cerșetori împărțind prăzile, vecini urîndu-i pe

vecini,

a văzut sinistrele ițe care-nnoadă escrocii-ntre ei,
bufnița lângă privighetoare și trandafiru-n măracini.
A petrecut liturghii somptuoase, judecăți de apoi,
chircit într-un ungher a auzit nesăbuite sentințe ;
alergînd după năluca dreptății încolțit de copoi
a dat cu tifla urii și searbădei credințe.

La apele osîndei privi un aligator murind fierbinte
într-un somn leșiat, prefăcut, zîmbitor
care cu-o căscătură șerpească înghițise pasărea-liră
trecînd neștiutoare prin curcubee de zbor.

A văzut capete de hienă cu mască de inger,
cîrpaci și șontorogi la minte, îmbuibăți și nebuni.
S-a întîlnit cu moartea în fiecare noapte
și-a vindecat prin bîlciuri flecari de gărgăuni.

A văzut cîte în lună și-n stele,
gestații ascunse ale răului, dresori de virtute,
i-a suris melancolia pe toate cărările
și încă mai visează de vrute, de nevrute.

Poartă un coș de iluzii în spate și-o cîrje.
O vacă somnoroasă îl așteaptă-n zăplaz.
Și-un ciine afurisit stîrnind tot universul
în sinea lui îi face mai mult în necaz.

HANUL

(J. H. Steen)

Mai înțelepți decît cei bătrîni
copiii țin balanța vieții :
unul dansează cu un piseu năzdrăvan,
altul cocoțat la cucurigu lansează baloane verzi de săpun
în timp ce bătrînii fac declarații de dragoste,
spun coțcării, lucruri fără perdea sau vreo noimă,
stau la taifas și se-nfruptă cu ouă și stridii
iar ciinele îi ascultă pe fiecare în parte
și pe toți laolaltă.

NUNTA DIN CANA

(Hieronymus Bosch)

Cum înaintează pe tavă lebăda cu limbi sîsiitoare
de șarpe
și cum distruge cu-o simplă apariție întregul miracol,
minunea pregătită atît de savant, detaliu cu detaliu,
mișcare cu mișcare, în sfîrșit, toată
regia subtilă a metamorfozelor !
Isus-măscăriciul s-ar prăpădi de rîs
dacă n-ar fi privirile, dacă n-ar fi tăcerea, jena,
presiunea perfidă, clevețeala,
suspiciunea,
tracul de a rîde
și mai ales strîmbătura de drac de pe laviță
care-și umflă bojocii
ca să sufle-n cimpoi.

MOARA DE APĂ

(Hobbema)

Apă cu flori sălbatece în colțurile gurii,
apă ca o evadare continuă de licurici,
apă substituindu-se cerului,
mlădiere de undine care aleargă și nu se duc nicăieri,
iaz al umbrei înecate în umbră,
alfabet al transparențelor, moliciune
de gușă de dropie,
protoplasmă a mărunților pești viorii
care fug electrizați
cămașă de cristal a dimineții,
apă fără prihană,
tulpină fără de rădăcini
înflorind.

PORTRETUL ARTISTULUI ÎN CHIP DE SFÎNTUL PAVEL

(Rembrandt)

Mi se face urît, o, Doamne
și este numai seară.
Mi se face urît.
Se-ncaieră umbrele-n cărare,
năluci de jivine.
Și-s fără tine
și fără mine.
Și este numai seară.
Printre atâtea fantome.
Sînt ca o urnă funerară
cu buzele sparte.

Doamne, cît de mult m-ai prădat !
Tu chipul mi-ai arat
cu iluzii și moarte !

RONDUL DE NOAPTE

(Rembrandt)

Cînd mă asediază tăcerea și nu mai aud
nici țîrîitul greierilor
mi-ar place să fiu unul dintre acești archebuzieri /voinici,
orgolioși, bătoși, puternici și țănoși, semeți și neînfrinți
întîlnind cu-o hărmălaie asurzitoare după mine
într-o peșteră
prin pereții căreia
să curgă fantastic,
soarele.

PORTRETUL ARTISTULUI RÎZIND

(Rembrandt)

Iată și clipa cînd după deznădejde
și înaintea deznădejdii,
după naufragiu
și înaintea naufragiului
exact la jumătatea drumului dintre două pumnale
amenințînd la cele două capete ale aceluiași culoar
exact în clipa cînd călăul își dă nădușit cagula-ntr-o
parte

și își îndeasă pe chip masca martirului,
 exact în clipa cînd zgomotele de tobă decapitează
 aluziv frunzele
 și-ți pregătesc un sfîrșit pe cînte,
 tocmai atunci
 te inundă
 rîsul,
 rîsul groparului nebun care-și descoperă fiica-n sicriu,
 rîsul soldatului într-un bivuac ospătînd cu generalii
 alături,
 rîsul suspendat al celui care vede prima oară marea,
 rîsul celui care își spune : „fie ce-o fi, nu contează !“
 și mai trage o dușcă pe gît,
 rîsul talazului îmbrăcînd țărmlul în spume,
 drojdie a oceanului, drojdie a timpului,
 rîsul celui care spune în zeflema :
 „Lasă-te domnule de șotii,
 nu vezi că nu se poate ?“

DAVID CÎNTÎND LA HARPA ÎNAINTEA LUI SAUL

(Rembrandt)

Rănile nu i se văd de sub falduri. Mai neîndurătoare
 decît orice suferință
 îl devorează însă puterea viermănoasă de-a decide
 destinul fiecărui fir de iarbă.
 Dar mai cumplită decît toate rănile, Muzica îl zgîlție,
 îl scutură de umeri, îl trage de barbă, îl ciupește de
 obraji și de virful nasului,
 îl privește cu ochi de Gorgonă, îl scuipă, îl palmuiește,
 îl îndeasă ca pe un sac de țărițe,
 îi prinde îndărătnicia între două pietre de moară și-l
 macină

pînă cînd îl eliberează de el însuși.
Și implacabilă, întrebîndu-l de toate, nu-i pune nici
o întrebare.

PEISAJ ÎN ASFINȚIT

(Rembrandt)

Atît ai fi vrut să te dizolvi pe neștiute
ca aurul tremurat al acestui soare,
să te pierzi
în spatele tuturor lucrurilor, să luminezi
cumplitul fir de iarbă,
caravanele de furnici care-și cară ouăle-n spate,
să luminezi cerul fără să-l vezi și roua care se prelinge
pe cozile cailor,
botul ciinelui credincios și albina care se-ntoarce
transfigurată la stup,
să prelungești muzica dintre lucruri, să-nvălui
cu ceață de aur formele în timp ce-și schimbă ritmul
și linia
și gîndul care te răpune, umilința, apăsarea, dezastrul,
bătaia regească a inimii tale alergînd prin noapte
ca un iepure
înaintea farurilor.

FATA CU TURBAN

(Vermeer)

Scorniri de fluturi par obrajii, gura
e ruptă din sărutul cu un măr
care-a uitat să cadă peste brumă
cînd a rostit întiiul adevăr.
O luminează năluciri de facle
ce traversează rîuri de oglinzi,
cariatidă-a unui tainic templu
care a ars sălbatec pînă-n grinzi.
Ea-ntoarce-un chip de miere-abia culeasă
prin care-adie ceruri de mătasă
și o privire ca de perle care
vor să ne spună ce-au văzut sub mare.

COLIVIA CU PAPAGAL

(J. H. Steen)

El care știe să maimuțarească totul
fără pic de complexe
și rîde aseptice de toate cîte sînt pe pămînt,
el care știe să imite flecăreala nerozilor, pe clovnii
care greșesc la jumătatea frîngheii,
pe cei care înving și pe cei care pierd la zaruri sau după
teighea,
el care știe să imite totul
chiar furia celui prădat, porunca stăpînului, copiii căzuți
în canal în timp ce se jucau,

pe hoțul căruia n-a putut să-i dea la mir când șterpelea
caseta cu bijuterii,
el care știe să reproducă nu întocmai — dar bine —
dezechilibrul, uritul, sluteția,
scrișnetul arcului, prostia, bilbiiala, taraba răsturnată,
sfiriitul fusului între degete,
plescăitul lopeților și torsul pisicii,
el care știe să fie felcer de bilci, prințisor, mîntuitor
de paradă sau simplu toboșar,
el care știe să latre, să se gudure, să miorlăie,
să se supună cuviincios și să domine ca un scelerat,
să fie mim, să trișeze, să fie psihiatrul nebunului
din tabla de șah,
el care știe să înceneze pieziș, mascarade nemaivăzute,
procese cu ușile închise,
tărăboai cu derbedei,
el care injunghie pe la spate și invidiază scara de
mătase pe care urcă
păsările cînd se abandonează
visului,
el care dă ochii peste cap și dansează singur
cu oglinda singurătății în brațe,
care cheamă piticii la ordine fără nici o reticență
și divulgă speranțe și gînduri rostite pe sfert,
cardinal de iluzii, o ramură de pene roșii
încarcerată în aer.

CEI DOI STEJARI

Ca să înduplece trăznetul
cîte povești n-or fi înșirat ei,
cîte vrăji n-or fi făcut ei norilor,
cîte păsări n-or fi lăsat să-și întemeieze cuibul
în sufletul lor,

cîte uscăciuni, cîte arşiţi or fi îndurat — sclavi ai
 neantului —
 cîte noiane de frunze n-or fi trimis ei mesageri
 în toate părţile,
 cîte ferestre or fi văzut ei aprinzîndu-se, cîte case
 scufundate în beznă,
 cîte coroane şi-au schimbat ei privind zădărnicia,
 cîţi dezertori şi pungaşi, samsari, milogi prefăcuţi,
 drumeţi fără merinde,
 orbi tîrîndu-şi saboţii,
 care s-au aciuat de grindini,
 cîţi nori, Doamne, cîţi nori au văzut sfişindu-se
 în înalt
 şi cîţi oameni au văzut sfişindu-se aici, pe pămînt,
 cît soare i-a pîrjolit şi cîtă durere,
 cîtă singurătate a lăsat să-i strivească
 şi cîte şi mai cîte au făcut
 ca să înduplece trăznetul !

VÎNĂTOAREA MISTREȚULUI

(Joos de Momper)

Cu cîtă onestitate, cu ce lipsă de şiretenie
 se năpusteşte natura asupra făpturilor ei
 şi cum avertizează cu-o mie de semnale pe cel osîndit :
 arborii tremură şi vorbesc între ei ; înfierbîntaţi
 caii încep să fornăie bătînd din copite ; cîinii
 schelălăie ca muşcaţi de şarpe în timp ce hăitaşii
 urlă cu ochii ieşiţi din orbite
 şi fără să-şi dea cineva seama
 s-au creat toate condiţiile
 ca lupta să fie de la egal la egal.

ADORAȚIA VIȚELULUI DE AUR

(Lucas de Leyda)

La urma urmei cineva tot trebuia să dea tonul,
cineva tot trebuia să-i scape de năpastă și vaier.
Țap ispășitor profetul sfarmă tablele legii
și toți dansează prinzându-se de aer.

Doar un nor vinăt amenință ca o stîncă-n văzduh
deasupra-acestui răvășit și slobod norod :
cascadă de trupuri și coșuri cu scutece
ca niște pești colorați într-al morții năvod.

CASA DE ȚARĂ

(Pieter de Hooch)

Ce mai atîta tărășenie și cu bărbații aceștia
care fără nici o noimă stau și tot stau la taifas,
ipocriți, infatuați după pescuitul somonilor
parcă au purtat crucea, într-atît se subție la glas.

Unul mai fercheș privește la vinul tristeții
în care-o femeie stoarce surizînd o lămîie.
Dacă l-ar lăsa, i-ar sorbi mai întîi mîinile
cu miros de ambră, de stridii și tămîie.

Dar el îi promite grădini cu hesperide,
omături de perle și-un soare cînd rîde,
apoi în rotocoale de vorbe coboară deasupra făpturii
care-și așteaptă, oarbă, strașnicul gîde.

STRADELA

(Vermeer)

Nici viermii, nici cariul, nici furnicile,
nici urechelnița, păianjenul, liliecii, șopîrla,
nici o coropișniță, rîmă, năvăstuică, arici
n-o să-și instaleze bivuacul aici.

Poate doar vreo gărgăriță, vreun greier sau fluture
să-și găsească azil o secundă sau două
între mîinile puștilor care-și mută cu atenție-arșicele
sub clopotul dimineții scufundate în rouă.

Poate doar vreo fișie de nor argintie
să se-ncurce-n palidul verde al viței-de-vie.

CĂMARA

(Pieter de Hooch)

Se poate deci și așa — violoncelul să tremure
ca un vitraliu răscolit de soare ;
ușile să ți se deschidă ca niște oglinzi fermecate
prin ruginia lumină de sfîntă candoare.

Se poate deci și așa : blîndețea să țină
pasărea fericirii pe umeri o veșnicie,
aurul să-și încerce mugurii în fiecă clipă
și-o carafă de miere iubirea să fie.

Se poate chiar și mai mult : copilul să-ntrebe :
„Mamă, auzi cum cîntă ulciorul, auzi ?“
și soarele să se apropie mai mult ca oricînd de pămînt,
graure cu ochii de lumină uzi !

VEDERE DIN DELFT

(Jonkind)

Limpezime de culoarea indigoului,
țipăt al dimineții
cu alizeul în brațe.

RAMURA ÎNFLORITĂ DE MIGDAL

(Van Gogh)

Miraculoasă dezordine,
suris al aerului
în complicitate cu moartea.

VEDERE DIN DELFT

(Vermeer)

Nu mai rămîne decît presimțirea
acestui soare nevăzut
îmbrățișînd norii
rămași pentru o clipă
deasupra sufletului.

Nu mai rămîne decît freamătul
inaudibil al apei
din care aștepți să pornească
plutind în neștire,
sferele argintii ale visului.

STICLETELE

(Fabritius)

Fiindcă sîntem adesea atît de trişti
şi ne-am născut pe-aceeaşi candidă stea
hai să ne tăvălim de rîs ca nebunii
pînă cînd planeta din mers o să stea.

Fiindcă sîntem atît de ciudaţi
şi tot vom pieri cînd veacul va cădea,
hai să ţopăim pe tamburul căinţelor noastre
şi-apoi să tragem cerul la rindea.

Fiindcă sîntem doi menestrelî scăpătaţi
şi din aceeaşi undă uitarea vom bea,
cu trîmbiţi de aur, hai să prăvălim Ierihonul,
noi rătăciţii, smintiţii sadea.

Fiindcă sîntem prelinşi din cine ştie ce cupă
din care a băut pe nerăsuflăte cine ştie ce piază-rea,
hai să-mpletim o colivie rotundă ca luna
şi să ne-ascundem cîntecu-n ea.

SCAUNUL CU LUMINARE

(Van Gogh)

Ca să nu te îndoieşti niciodată de umbră
am pus flacăra,
ca să nu te îndoieşti de flăcără
am pus absenţa,

ca să nu te îndoiești de puterea focului
am pus acest sceptru de ceară,
ca să nu te îndoiești de singurătate
am pus această lumină,
ca să nu te îndoiești niciodată.

TURNUL LUI BABEL

(Bruegel)

Atît de înalt crescuse turnul
încît într-o zi
norii au năvălit prin ferestre

Atît de înalt crescuse turnul
încît într-o zi
păsări nebune au început să-l cutreiere

Atît de înalt crescuse turnul
încît într-o zi
un vînt năprasnic deschise toate ușile
și totul începu să se năruie.

TURNUL LUI BABEL

(Bruegel)

Arogantă confuzie,
să amesteci totul,
să împletești totul,
să înfierbîntezi totul,

să armonizezi totul,
să încuiești totul,
să înalți totul,
    și deodată,
să te speli pe față cu norii.

SOLDATUL ȘI FATA

(Van Mieris)

De patima dragostei sînt
munciți ca o moară de vînt
cînd bate oceanul cu ploi
cu grindeni, furtuni și strigoi
și-așteaptă-o rafală de foc
să-i ardă, să-i stingă pe loc.

ALEGORIA RĂZBOIULUI

(Dali)

Întoarceți privirea de la acest craniu,
un spate de elefant să întoarceți,
    un spate enorm de munte,
întoarceți privirea de la acest craniu,
mască a deșertului, muzeu de ceară al șerpilor,
horcăit al pietrei
    sub ghitara sfărîmată a cerului.

DRUMURI ÎN CÎMPUL CU CIORI

(Van Gogh)

Drumuri spasmodice,
    drumuri fugind
    în toate părțile deodată
drumuri de oglinzi peste care-au rămas
    urme de năluci și vampiri,
drumuri de nebuni care se întorc rîzînd
    de la o înmormîntare,
drumuri în bătaia puștii destinului,
    drumuri care o iau razna
    cu viteza luminii,
drumuri șuierînd asemenea trestiiilor uscate
    peste care s-a năpustit grindina,
drumuri, brațe ale unei caracatițe
    care-a înnebunit
    la marginea oceanului cînd se revarsă
    vulcanul,
drumuri răsucite de ultima respirație
    a privirii,
drumuri alergînd în toate părțile
    și-ncercînd să se desprindă de humă,
drumuri de scaune de carusel rostogolindu-se
    spre cealaltă parte a pămîntului
drumuri năuce, drumuri care au asistat
    neputincioase la crimă,
    și fug cu fața îngropată în mîini,
drumuri peste care au valsat stelele
    înainte de a se prelinge în beznă,
drumuri cu gura plină de fluturi morți
    și spice necoapte
drumuri ca niște rîuri de pietre
    curgînd către moarte,

drumuri exorcizînd fantomele morţilor,
drumuri cu braţe răstignite,
drumuri care nu pot asista
la judecata din urmă.

JOCUL DE CĂRȚI

(Pieter de Hooch)

Cînd caii-apocalipsei trec nevăzuți prin casă
netam-nesam ei mută cărți și schimbă
cu degete de zaruri și zîmbet de mătăasă
un as de treflă cu un crai de ghindă.

Trișează cine poate, așa e veșnic Jocul
și-i pus pe șotii pînă și-un văicăreț ce plînge
cînd îmbrîncește-n pungă deodată-ntreg norocul
iar cel trișat sărmanul chimirul supt își strînge.

Cu capul dat pe spate parcă rîzînd și parcă
torcînd un fir de aur ca virginala-i Parcă
spoită cu-o lumină aproape nelumească
femeia-ascunde-o carte și-ncearcă să ghicească

un as pe care soarta nu i l-a scos în cale
cînd timpul în timpane cascade se prăvale.

PEISAJ DE IARNĂ

(Avercamp)

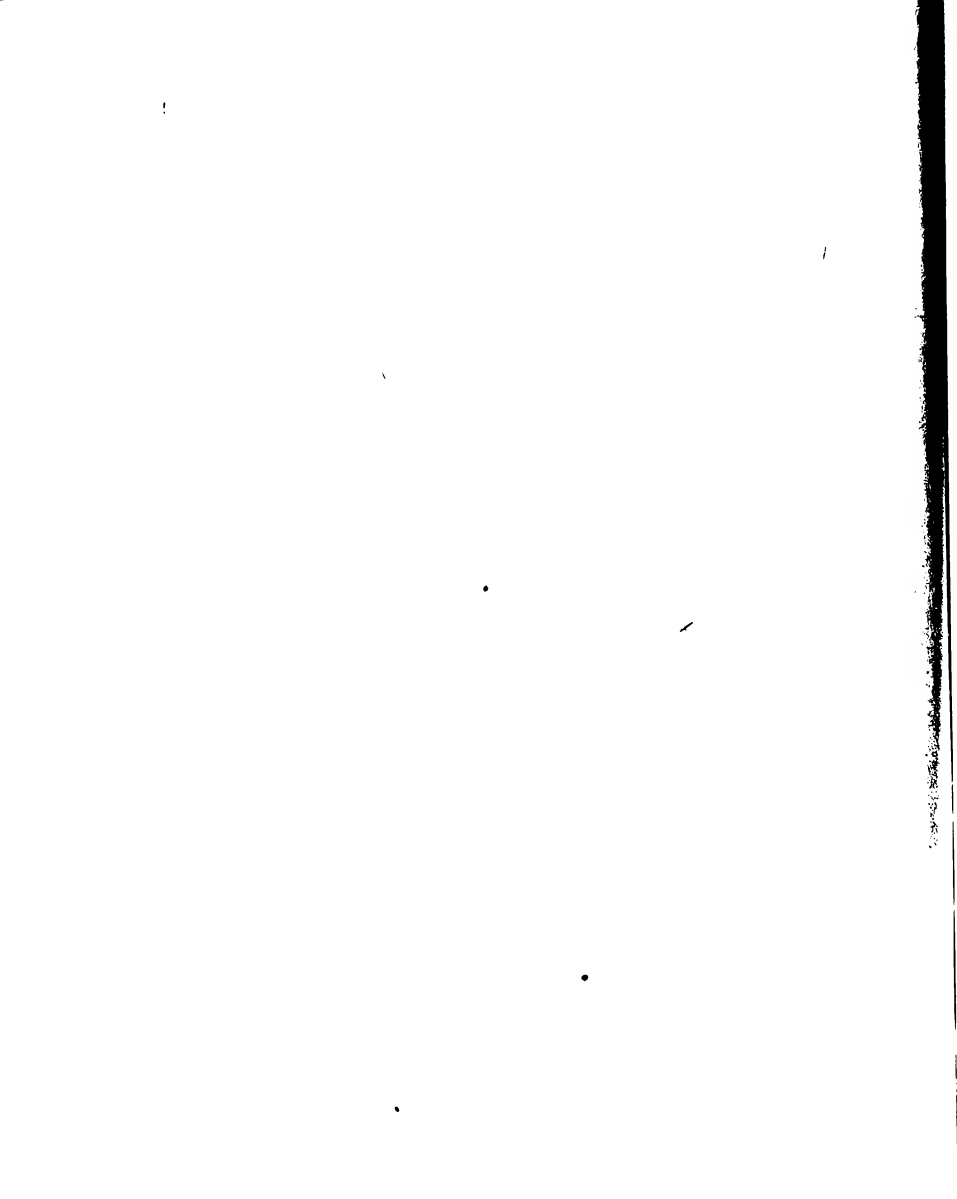
Să dansezi cu mîinile ridicate absurd ca zevzecii
prin lumina ierboasă, vătuită și surdă
printre dangătele care răstoarnă pămîntul în cer
și să te-mbeți cu-alcoóulul visului, turtă.

Și zăpada ca făina de cariu să-ți cadă
pe mâini, în păr, pe față, fără oprire,
să rizi prin bilciul deznădejdilor tale
pe scena lunecoasă și subțire.

Să nu vezi corbii tăind lumina de sus
sau cerul care-și trage norii pe față,
să nu-ți dai seama de-această pojghiță
care se topește cît ai bate din palme,
să luneci drept în noapte din paradisul de gheață.

CORABIA DE SUNETE

TACEREA ȘI FOȘNETUL

ECHILIBRU

E cazul, spune soarele, să mă uit mai adînc în
miezul elementelor,
și trece ca un tăvălug de raze prin inima
lucrurilor
ezită să facă ziuă în cuibul rîndunicii, cîntă
deasupra
unui scuar zgomotos și surîde, derutează
apoi curcubeul,
întărită musonii, rîde în fereastra vapoarelor
care se-apropie
de țărmul făgăduinței,
privește enigmatic friza Parthenonului și
nu-i vine să creadă
și cîte și mai cîte,
în timp ce trecătorul grăbit, spulberat la
răspîntii de viscol,
agil ca o panteră sau lent ca un asin, cu-o
muzicuță în buzunar,
strivit și buimăcit de-atîtea știri incredibile,
obosit de sofisme
torturat de-atîtea stereotipii mentale,
răsuțește cu mîna prin aer simbolul sferei și
trage norii
ca pe niște aripi sub brațe și cîntă
nici el nu mai știe a cîta oară, imnul soarelui.

DEPĂRTARE

Dacă vioara n-ar fi un loc atât de comun
printre instrumentele nu chiar de precizie
ale poetului
aș spune că într-o noapte am visat o vioară
adusă nu se știe de unde
(deși după toate aparențele era vioara mea)
într-o sală înțesată cu lume așteptând să se
întîmple ceva.
O priveam depărtîndu-mă puțin s-o văd mai
bine
și jocul continua depărtîndu-mă
și cînd m-am depărtat mai tare
vioara începu să cînte singură
șiroind
de toate melodiile universului,
fantasmă a sunetului care mă-ntreba :
„e rîndul tău, de ce fugi ?“

PRIVIRI

Sînt priviri care n-au nimic extraordinar în
ele și totuși
te cheamă pe neașteptate cu-o mie de flaute
vrăjite,
priviri în adîncul cărora pîlpîie duhul
răsirii-nflorind,
cuvinte nerostite, silabe hipnotice,
rîs de prichindei care se dau tumba prin apă,
eșarfă albastră ținută de două păsări în aer.

ÎNAINTE DE ASFINȚIT

El prelungea muzica ;
soarele, mirosul de fin.
Încăierare de raze sub pași, șoimi deasupra,
Într-o după-amiază, înlăuntrul poemului.

DEASUPRA ABISULUI

Adesea uitînd de noi înșine privim mișcarea
și nemișcarea lucrurilor,
nemaivăzute claruri de lună
și ochi, constelații de zîmbete cătrănite sau
de circumstanță
fiecui în formă de lei sau numai năvăstuici
și multe lucruri statornice și nestatornice
tot astfel se uită cineva la noi cu duioșie sau
tristețe,
cu mirare sau indiferență, cu părere de rău
sau nepăsare
în timp ce norii sufletului aleargă nebunește
și se izbesc, se învâlmășesc, se cuprind cu
mîini azurii sau se sfîrtecă,
furnică deasupra abisului.

CE A VĂZUT PESCARUȘUL

În primul rînd pescărușul a văzut fulgerul
intrînd fără căință în casa orbilor
înainte de trezire și de pipăitul luminii ;
a văzut boturi însîngerate de pești cu hălci
de pești în gură,

roiuri de viespi năpustindu-se-n coama unui
mînz rătăcit,
sori avortînd, inocenți epuizați de iluzii,
noroii sticlind pe cizma ucigașului,
oglinzi din care ieșeau florete cu virf otrăvit,
caravanele trufiei cutreierînd cerul, capete
învolverate de yise,
a văzut hăul
aburit
de tragice stele.

CÎNTEC DE NOAPTE

Ard chiparoși de aramă.
Bîntuie-un frig de departe.
Vizionari castanii
în ochii noștri se uită,
se uită în stele,
se uită în noapte.

APUS DE SOARE ÎN ȚARA HAȚECULUI

La răsplîntii de cer ultima cursă a soarelui
și depărtarea țesută de zei,
vâl străveziu în care
cu precizie de mistreț
la pîndă
luna pregătește
dansul Salomeii.

AH, VINTUL

Să fii adiere, aproape somnoros să mîngîi
aripile libelulei
care ezită în mireasma de miere a zorilor,
să mîngîi izvorul licărind între doi arbori
bătrîni,
să plimbi păpădia ca pe-o inefabilă jucărie-a
văzduhului,
să tai calea norului de păsări sau să fugi
alături de el,
să dibui formele norilor și să-nchipui minuni,
să porți în gură friul scinteietor al ninsorii,
să ațipești ca un sfînx nevăzut lîngă podul
cu țigani aprinzînd focuri,
cu-o tresărire să mîntui frunza care nu poate
să cadă,
să ridici zmee cu chipuri de dragoni și
fluturi,
să treci prin sufletul flautului, insinuant,
enigmatic,
să prinzi cu-o mie de mîini frînghiile
clopotelor
și să înnebunești totul.

ECOURI

Pe cine vrei, hai, spuneți, tu vîntule, tu
mare,
mi-ați cotropit pustiul și-s fără lumînare,
mi-ați rupt și curcubeul și visele și cerul,

pe urma cui voi sînteți întăritate fiare
cînd cheia e la mine și eu mi-s temnicerul ?

Cadavrul cui, prin hulă, cu stele-amestecat,
voi vreți zălog să-l puneți, luminii împărat ?

DENSUȘ

Cite metafore s-au strîns, Doamne,
melodioase catapetesme,
tăceri și veverițe supraviețuind prin rouă,

orgii de fluturi
pe toaca singurătății,

o, de n-ar trezi
pustiul din mine.

CINE AUDE...

Cine aude litania, foșnetul ierbii de mare,
dlopotele ei înșirate de gîtul celor înecați,
strigătul posesivelor alge, căderea unui fluture
avertismentul fără semne al vulcanilor,

durerea arborilor pe care îi zgâlție vîntul,
și inima lor sărind înaintea furtunii,
cine aude piatra născîndu-se fără țipăt, fără leagăn,
lîngă greierii care se înmulțesc din sunete,
Cine aude...

EXORCISM

Fugiți de la mine cuvinte pricăjite, chircite,
ponosite,
cuvinte cu cioc de papagal,
cu coadă de maimuță
și strîmbătură de leu,
cuvinte enigmatice ca apa
cuvinte-veveriță strecurîndu-se
în somnul unui arbore,
cuvinte-ornice împietrite, dincolo
de care nu mai există nici o speranță,
cuvinte rămase ca naufragații
în mijlocul furtunii,
cuvinte ale tronurilor deșertăciunii și
ale inertiței,
cuvinte ca valurile care țin echilibrul
nebunilor de sub pămînt.
Fugiți cuvinte ca mătasea broaștei,
cuvinte ale Apocalipsei și rîiei,
cu ochii peștelui tăiat de elicea
vaporului,
cuvinte horcîind în asfințit, cu beregata
ruptă de colții absurdului
cînd glasul meu încearcă să lumineze
orașul fără moarte
să-ntoarcă rîndunelele în streășina din
care picură cerul.

TABLOURI DINTR-O EXPOZIȚIE, II

Fluturile —
alb pe-o parte,
nevăzut pe alta.

*

Întemnițat
în steaua fără lumină
a dorului.

*

Desenînd
mersul tremurat
al unei păsări.

*

Oasele corbului
cerînd iertare furnicilor.

*

Înzăpezit
în lumina lunii.

*

Mai încrezător ca Mutter Courage,
în războiul de-o mie de ani.

*

Șlefuit îndărătnic
o umbră.

*

Unde-mi sînt aripile ? —
spuse cu groază
îngerul meu păzitor.

*

Te-asemui cu strigătul
din această fotografie.

PORTRET ÎN AQUA-FORTE

Cu chipul tras de veghe — parcă păzești un foc
cu-o șarjă de luceferi ce-așteaptă să răsară,
parcă desfaci geneze de frăgezimi, cînd păsări
iau cu asalt țaria zburînd înțîia oară.
Inima-ți bate calmă, o, țara mea, rămasă
stare de fluturi, aripi împrejmuid o casă,
statuie-a veghii, aspră și calm neîndurătoare.

LUI APOLLINAIRE

Prinț peste mări de rouă, tu cel mai rău iubit,
Cîntînd pe-afet de nourî, sub fulger răstignit,
Mihnit peste măsură, lovit ca nimeni altul,
Dus pe brancarda lunii sau pregătind asaltul,
Tu, lujer al tristeții și tandru și sălbatec
Rămas pe veșnicie azurului ostatec,

Tu care-n iarba vremii paști ca un mînz hai-hui
Cu gura grea de cîntec spre cerul nimănui,
Tu, blînd stăpîn de fluturi și stele talmeș-balmeș
Vameș ursuz al umbrei și al culorii vameș
Pictînd pe-o ireală mătase, neclintit,
Mușcata sîngerîndă a dorului cumplit,
Tu, Gui, obuz de taină arzînd pe buza humii,
Dum-dum ăl aurorii, mire de foc al brumii !

E-O BOARE ADEVĂRUL

E-o boare adevărul, dureroasă,
ce ne-nveșmîntă rănile-n mătase
sau poate-i încă apriga arsură
ce nu ne este dată pe măsură ?

E-o boare adevărul ce voalează
cu o lumină crudă de amiază
clișeul morții, laser care arde
miraje, spaime, inerții deșarte.

E-o boare adevărul, răcoroasă
cu-o sarcină electrică de vise
ce zguduie-ndoiala și ne lasă
cu ușile speranței larg deschise

și-ți suie dansul între nori de stele
prin nepătrunsul străbătut de ele.

NAȘTEREA CLOPOTULUI

Pământ într-o groapă cu lei de pământ,
învălmășit cu trilul ciocîrliei,
cu insinuările ceții și ploaia,
cu jocul vîntului și noaptea,
cu ochii bufniței și cu tăcerea,
cu vîrful și cu rădăcina umbrei,
pământ ca ochii căprioarei și mușchiul chinuit din criptă,
apăsător ușor de zăpadă, tăvălit de mistreți
plămadă din care se-aprind toporașii la margini de crîng,
lut lipicios, scuturat de pe cisme și roți,
sclipind de umezeala rîmei, pământ primordial,
pământ sunînd doar pe capacul coșciugelor,
divină formă-n care fierbe bronzul punîndu-și temelii
de sferă

pe care bronzul ca o lipitoare-l sughe
sorbîndu-i răsufierea
zdrobindu-l,
risipindu-l ca pe-o țărînă oarecare, deșertăciune, țărînă,
pământ transparent
pământ cu-o mie de suflete,
ferastră de cer
a dangătului.

ANDANTE

Ce importanță mai are acum faptul
că am ascultat quartetul acela de Beethoven —
muzică Zen răsturnată, intuiție a infernului, pagodă
sau dracul mai știe ce —
quartetul nr. 5 în care violoncelul te strînge de gît ;

aveam o mie de cai albaștri
 și dirijam orchestra furtunii, silabe Zen de oboi
 fumegînd,
 trecînd prin marea în flăcări
 și cîte și mai cîte, pînă în secunda
 cînd o pană de curent a oprit discul
 și caii au fugit în zare.

ARIA FOCULUI

Toate izvorăsc din el și-n el se-ntorc pătimaș,
 cvadrigelile zeilor, zmeoaicele cu părul de flăcări,
 țărîna care atîrnă de stele, violeta, viorea, verbina,
 toate izvorăsc din el și-n el se-ntorc fără odihnă,
 arbori cu vîrfuri palide, arbori foșnind,
 fumul sculptat de-o simplă adiere, banca de pe care
 s-au sculat două umbre, sabia ridicată împotriva trufiei,
 lacul mai greu decît plumbul,
 trufia ridicată împotriva blîndeții,
 cărucioare de copii împinse de raze, nemilcasele turele
 de mitralieră, tăcerea abisului și pînți picurînd veșnicii,
 fraga din gura șarpelui cînd pămîntul mustește în umbră,
 toate se-ntorc în circuitul focului nemărginit,
 chiar și morții tînguindu-se unul lîngă altul sub iarbă,
 privirea îndărătnică a sfînxului, privirea mărînimoașă
 a dumnezeului peștilor, toate se-ntorc,
 în mistuirea fără de sfîrșit
 și îngerii, privirea cîrțiței și pantomima curcubeului
 lîngă groapa memoriei,
 ploaia de semne-a pămîntului
 și urletul lupului singuratec sfișîind noaptea,
 toate se-ntorc în el și-l serbează murînd.

Nebun care-ai înghițit inima vie a porumbelului crezînd
 unde-ți sînt glasurile din subsolul inimii tale și-al lunii,
 străvezia lumină în care te-mbrăcai din creștet
 pînă-n tălpi rîzînd
 și smeul pe care ți l-a smuls furtuna,
 unde-i oglinda mirajelor mușcată de cutremurul-timp
 și puii de urși, lupul tîrît hipnotizat pe-o creangă,
 călușeii persani,
 smintitele, elasticele veverițe,
 cornul poștașului strigînd la răscruce prin viscol,
 aluatul frămîntat de zei, mirosul dulce-al pîinii din țest,
 scrînciobul în care mureai de frică, tremurătoare stea
 de sînge,
 peisajul cu calul sorbit de mocirlă,
 păstrăvii pe care nu i-ai prins niciodată,
 copilul ghemuit în fața dimineții
 cu praștia în buzunar și cîteva semințe,
 înconjurat ca Sfintul Francisc de toate păsările.

ZĂPADĂ PESTE ZĂPADĂ...

Zăpadă peste zăpadă de-am fi
 nu ar fi de ajuns.
 Uitărea destramă
 răsărit și apus.

Rouă în rouă de-am fi
nu ar fi de ajuns.
Val tulbure, timpul
pînă la os ne-a pătruns.

Ruguri de taină de-am fi
tot n-ar fi de ajuns.
Marea cu dangăte negre
ne-a pătruns și răpus.

ULTIMA FEREASTRA

Cînd îl privește muzica, stăruitor, insistent,
cu ochi de uragan și pisică,
el trece subtil în altă vîrstă, mereu pribegind,
înlocuind pasărea, greierii, vîntul,
caligrafia ultimelor stele, pribegind pînă-n clipita
cînd sare pe fereastra care duce spre sine.

BRECHTIANA

Dintr-un război întins cît o vecie
întorși în cîrje, măști desperecheate
dormind în ceață, fără de simbrie,
prin lazarete cu tăceri ghimpate,
hrăniți cu umbră și speranță-n rații,
trăgînd cu ciotul de o pușcă ruptă,
cobai de oase clănțănind, soldații
intră din nou, nemîntuiți, în luptă.

MUZICANȚII DIN BREMEN

Cor de nebuni la fereastră
cîntă sărmanii de-și suflă bojocii,
contrabasul măgarului rage
ca o furtună în noaptea albastră.

Cîntă și-și spun : doar, doar vor fugi hoții !
Ruperi de nervi și ocară,
cîntă cățarați unii pe alții,
tragică, jalnică scară.

Și hoții ospătînd mai departe
nu se sinchisesc nici de moarte.

CROITORUL DE NORI

Cu foarfece de aer
croitorul de nori
taie margini de ceruri
și răscruci de cocori

Cu foarfece albastre
croitorul de nori
taie turnuri ușoare
taie munți plutitori

Cu foarfece de aer
croitorul de nori
taie blînd asfințitul
și-l preschimbă în zori.

RĂDĂCINA

IMPRESII DIN COPILĂRIE

Înecat al stelelor,
ecou al fulgerului
    prelins pe buza unui nor,
purtam pe umărul drept o plantație de cafea,
pe umărul stîng un pui de căprior.

Visam un ocean al cărui far eram eu.
Visam o mare al cărui țărmure sînt.
Visam o corabie de-a cărei proră orbeau rechinii.
Visam un catarg de care lașii spînzurau cu
limbile-n vînt.

Visam cameea gnostică a lunii
vameș de fluturi și osînde,
visam o mie de sori răsărind
deasupra brazdelor flămînde.

Călare pe rîuri de spice,
călare pe triburi de-albine
ricoșam la fiecare atingere
măzărice de-alice.

Mă-nveșmîntam apoi în cuvînt,
cuvîntul mi-l înveșmîntam cu tine,
pămînt al sacrelor rovine,
întîiul, ultimul pămînt.

TE POT PRIVI

Te pot privi, o, țară, vizionar, ca focul
căci legea poeziei mă apără să mint.
Fu aspră libertatea de-a-ți împlini sorocul
dar ceasul nostru bate în ritmuri de argint.

Te poți privi prin spicul acestui fir de grîu,
prin insomnii de muguri ce-așteaptă să-nflorească,
cu ochiul crud al pietrei ascunsă-n fund de rîu,
prin nori de sălcii, umbra, ți-o pot privi, regească.

Te pot privi prin raza acestui august care
ne-a ridicat prin vreme cît într-un veac-lumină
redîndu-ne înaltul și tainica vîltoare
a viselor, oroarea de mîzgă și rugină.

Te pot privi prin cîmpul de maci al dimineții
și prin bătaia clară a timpului ce-ascultă
cînd soarele pictează cu miere toți pereții
și-un cer aprins de ierburi printre livezi exultă.

Te pot privi prin toate, vizionar, ca focul.
Privesc cu ceru-n tine, cu visele pătrund.
Eu am sorbit jăratec din vatra ta și totul
ia forma slăviii tale-mplinindu-se rotund.

RĂDACINA

Poți născoci de toate : și noaptea, și lumina
și ielele să-ți bată prin vise tamburina.
Poți născoci miresme, poți suspenda grădina.
Poți colora văzduhul, fântînilor, retina.
Dar nici o alchimie nu-ți naște rădăcina.

IZVORUL

Și orbii pot să-ți simtă conturile de ape.
Cei muți în cerul gurii te pot striga pe nume
și ciungii cu sfială te-ating, ca pe-o minune !
Cei însetați cînd umblă la marginile lumii
și nu mai pot de sete, și nu mai pot de dor
tînjesc după năluca ta albă, de izvor.

CLEVETITORILOR PATRIEI

Nu vă cunosc, dar știu : sînteți de-o rasă,
Centurioni ai urii ce v-apasă,
Privind spre noi sînteți doar o grimasă.
Dacă-ați putea ne-ați sta sub paț, pe masă
și-n grinzi ca liļiecii fără casă.

Ne-ați sta sub limbă și-n priviri hoțește,
în călimări și-n măduva din dește.
Minciuna suplă, știu, nu vă lipsește
în craniul de hidră ori de pește
dar verbul vostru, totuși, putrezește.

Ne-ați revărsa-n veșmîntul aurorii
tot ce-au ascuns sertarele Pandorii,
și-ați prăvăli și stîncile, și norii,
ne-ați alunga din ceruri și cocorii,
fumul de jertfă, vulturi și prigorii.

Dar suptă, rătăcită-n unde
în verbul epileptic cînd s-ascunde
tîrîndu-se-n tăcerea ca de pîslă
silaba voastră face viermi și mîzgă.

LIMBA NOASTRA

Tu ce ne-ai privegheat întîia oară
cînd prunci simțirăm gust de stea pe limbă
și-nfricoșați sau fericiți în leagăn
am îngînat lumina ce se schimbă ;

Tu ce ne-ai privegheat sub coaja lunii
corabia nădejdlor, străbună
și nopțile cu cearcăne de spaimă,
și zilele care ne-au strîns cunună ;

Tu ce ne-ai privegheat cînd ne trezirăm
și ne vei priveghea cînd fi-vom tină,
tu, limba noastră, cea fără de moarte,
cînd te aud și stelele se-nclină !

LAȘITATE

Prin stații radar unii fac tranșee :
beton armat, savante metereze.
Printr-un buton ei spulberă clișee.
Pun lepra dogmei, gravi, în paranteze.

Cu cefe taurine stau la pîndă
bravînd în bătălii imaginare,
tîrînd spre casă urme de osîndă
și-un plasture pe buzele amare.

În timp ce alții, corp la corp, înfruntă
fără trompeți, caiafe, măști, injurii,
gestul inert și lipicios și cruntă
asprimea de oțel a imposturii...

VEGHEM

Nu poți veghea decît ce-ți aparține ;
lutul străvechi ce-ngemănați ne ține ;
lumina ce ne-mbracă, schimbătoare,
statornicele, strămoșești hotare ;
și cumpăna fîntînii care-nclină
cerul întreg spre nalba din grădină ;
și buciumul ce sună fără veste
pe-un Caraiman de fluturi și poveste ;
un tricolor și-un sceptru care-adună
nepieritoarea patrie-mpreună.

Eufonică lumină
sună lină în surdină,
sună grav urnind sub munte
val de sunete mărunte
și se-ncheagă, se destramă
mii de glasuri de aramă,
se cutremură pământul
cînd vuieste jurămîntul :

Nu mă las de legea mea
chiar pe toți de ne-ați tăia !

HRONIC

Ursuzi, cu cap de pișlă și ochi ascunși, de rîme,
ei vor c-un hoit de frază Ceahlăul să-ți dărîme.

Și Dunărea și Oltul, ei vor să le întoarcă
să-ți rupă calendarul și cerul să ți-l stoarcă.

Vor leagănul să-ți fure, mormîntul și scorușii,
și aspra rădăcină, și-arsurile cătușii.

Vor colbul de pe cronici cu umbră să-l frămînte
ca-n rîndurile șterse uitarea să se-mplînte.

Dar clopotele Putnei și clopotele mării
și ramul sfînt, și rîul, și marginile zării

cu dangăte, cu muguri, cu murmure și unde
cine am fost, ce sîntem, mereu le vor răspunde.

Pe lușerul de crin al dimineții,
pe-nțîia mușcătură-a copilului din măr,
pe zvonul cărăbușului în paltini,
pe versul sîngerînd de adevăr,

pe pleoapa orhideii ațipite,
pe rîsul florii pale de secară,
pe pleoapa ta sub care cîntă cerul,
pe brazii mei cu rădăcini sub scară,

pe nara antilopei plutitoare,
pe clipocitul care-abia se-aude,
pe gușa porumbeilor de piatră,
pe licuriciul din frunzare ude,

pe nesfîrșita frăgezime-a ierbii
și pe mîndria gliei ce mă poartă
și pe copaia legănării mele,
pe apriga copilăriei poartă,

pe semnul jertfei care nu se vede,
pe amfora cu platina furtunii,
pe zidurile Sarmisegetuzei,
pe neclintitele petunii,

pe dulcea cavatină a luminii,
pe marea ta întunecat de-albastră,
pe munții tăi cu margini de poveste,
pe zborul tău de pasăre măiastră,

pe toate-ți scriu și mă imprim cu-aldine :
inima mea de foc îți aparține !

PASTORALA

Mă strigă telepatic sălbaticii fluizi
ai lanului, vis galben, ce ride după ploaie
cînd țipă ciocîrlia în curcubeu și cînd
de-atîta cer pădurea ca trestia se-ndoie.

Și mă topesc în spice de-atîta frăgezime.
Măcieșii fierb rubine în ierbi ca-ntr-un descînt.
Albastre codobaturi cu aer mă îmbracă
și-un cor nebun de greieri mă strigă sub pămînt.

TRADĂTORILOR DE ȚARA

În smîrc de viezurî și năpîrcă
amiezilă să-și ducă-n cîrcă,
scuipatul cucului să-i curgă
pe ochii cu privirea surdă,
să umble-mpleticit ca mînzul,
să-și caute-n gunoaie prînzul,
să-i nască fluturi în ureche,
plîngînd, să rîdă ca de streche,
în clei de oase orb să-noate
ca racul dînd absurd din coate,
cu capul ca de mînătarcă,
duhnind ca bezna-ntr-o libarcă,
s-aștepte zorile și luna
ca pe Godot ; să-l ia furtuna.
iar cînd va mai deschide gura,
hingherii să îl dea de-a dura
și-n zărea timpului, opacă,
în colți de rinocer să zacă
și stîrvu-i, beat de dor de țară,
țărîna să i-l dea afară.

Lui G. Călinescu

- Avea o singură dragoste : Cetatea.
 Avea un singur mit : Amphion.
 Avea o singură bucurie : Trandafirii.
 Avea un singur viciu : marmora, marmara de Paros, de Carara sau Rușchița, marmora cu suflet michelangeloesc, marmora care atinsă de respirația veșniciei șoptește : exist.
 Avea — în adîncul ființei lui — o singură melodie : melodia fîntînilor, murmurul jocurilor de ape, muzica fără sfîrșit a vocalelor de rouă care cad la rădăcina stejarilor acestui pămînt.
 Avea un singur orgoliu : durata, durata firului de nisip din colonadele Istriei și spumele țărmlui pontic, durata frizelor carpatine și a stelelor care ne veghează.
 Avea o singură spaimă : spaima de efemer, de lucruri clătinate, de incertitudine, de măcinare searbădă.
 Avea un singur copil — un copil de păstor întîlnit pe un drum în Transilvania, un copil cu plete aurii căzute peste umeri ; neștiind dacă e fată sau băiat, scriitorul l-a întrebat : ce ești tu ? Spre mirarea sa, copilul a răspuns : sînt dac !
 Avea o singură certitudine în ordinea spiritului, în ordinea bătăilor inimii, în ordinea celor ce țin de văzut și nevăzut : Patria.
 Avea un singur dispreț : pentru trădătorii de patrie, pentru viermuiala de măști a celor care nu cred în nimic, pentru privirea leșiatică a celor ce nu-și ridică ochii din pămînt.

CHIPURI

Cît de real era totul : stăteam pe marginea lacului Bled
lîngă niște ambarcațiuni proaspăt vopsite cu galben și
priveam
Alpii Iulieni cu creier de zăpadă ; apoi am lunecat cu
privirea în apă
unde vedeam cina de taină a părinților mei.
Erau nespuse de tineri. Tata cînta din flaut ; mama
surîdea,
surîdea ca un copil — n-avea mai mult de șaptesprezece
ani —
parcă îi pictase Vameșul, într-atît erau de naivi și
frumoși.
Și nu știu de unde s-a stîrnit apoi un vînt
iar imaginea lor a început să tremure
și să se tulbure, să se tulbure.

PATRIEI, ÎNTR-O DIMINEAȚĂ DE AUGUST

În ochiul inimii mele adevăr rostit pînă la capăt,
șir de columbe foșnind peste-un cîmp înstelat
cu miracolul înfrunzirii fără de veste
în care sufletul meu tremurînd s-a scîldat.

CAP DE DAC

Învins și-nvingător deopotrivă
se mistuie pe-o stîncă fără trup.
E ca un zeu decapitat de-o rază
sub steagul invizibil cap-de-lup.

E-atît de liniştit încît şi piatra
murmură dor prin măgura de fin,
Un cer de păsări plimbă cu privirea
visînd în jilţul munţilor stăpîn.

Se-ascunde-n fulger şi-n culcuş de nori
cu ochii treji, chiar după vâlul morţii,
vegbind hotare, blînd săgetători.

PATRIA LAUNTRICA

În noaptea romană, îmi spune o pasăre, dacii
coboară de pe columnă,
se furişează, se subţiază ca ţipătul
şi-aleargă spre cele şapte coline, acolo unde vîntul
duce în ringul stelelor ultimul ţipăt al pescăruşului.
„În curînd va fi ziuă“, picură şoaptele pinilor şi ei aud
şi se uită în zare
pînă cînd din ochii lor
izvorăsc însîngerate
rîuri de păsări
care zboară şi zboară
pînă se prefac în stînci
şi căprioară.

HERB

Cu turme de stele deasupra,
ce vreţi — noi aici ne-am născut,
cu iezeri de aur sub stîncă
şi-nsemnul veciei pe scut.

Nu sîntem mai buni decît alții,
dar sigur, nu sîntem mai răi ;
n-am tras pe roată nimănui bărbații
chiar dac-am ars, de vii, prin vîlvătăi.

Nu sîntem din stirpe zeească,
dar sigur, nu sîntem orfani.
Copiii lumii nu i-am smuls din leagăn
chiar dacă-ai noștri au stat sub iatagan.

Sîntem ca roua care fierbe-n piatră
și seva ce-ntărește cornii,
talaz de zori care-nfășoară țara
din Dunăre la Vatra Dornii,

Din Crișurile de argint ce saltă
peste cîmpia transilvană,
spre unda Oltului cea răzbunată
și-a mării limpede membrană.

Cu vii oseminte-n adîncuri
ce vreți — noi aici ne-am născut,
cu iezeri de aur sub stîncă
și-nsemnul veciei pe scut.

PODENI

Ca arlechinul de azur
mă voi întoarce tot mai pur
și-n rămurișul de gutui
odraslă-a ta și-a nimănui
voi reveni ca mierla blînd
din perla stelelor sunînd,

voi rîde trist sub nucii tăi
lăută-albastră de văpăi,
la sufletul tău de argint
din miez de sat de mărgărint
în cuib de cuci sau rîndunici
pe sub palate de furnici
cînd fi-va seară-n plină zi
și ziua-n cer va putrezi....

CINTEC FARA SFIRSIT

Rotunjime fără prihană, patria n-are sfîrșit
ea-ncepe mereu, de pretutindeni,
ca veșnica iarbă topind horele crivățului și grindina,
descîntec de privighetoare învăluind leagănul celui care
cu prețul vieții o va apăra într-o zi,
ea-ncepe mereu și continuă ca poemele în formă de rîuri,
are chipul pînii ce se multiplică noaptea,
rotunjime fierbinte, mireasmă și miere, speranță,
între-o zi fîntînile ei vor vorbi mai precis decît
telegramele,
curcubeiele vor uita să dispară-n văzduh.

ROSTIRE ÎN ZORI, PATRIEI

Mai decis ca oricînd
să-ți rostesc dimineța,
să-ți rostesc înalt cerul,
să-ți rostesc trandafirii
și să-ți laud eterul,

să-ți rostesc neclintirea,
albele nopți ale tale,
fața trasă de trudă
și lumina zidită-n portale.

PATRIA

Ne-am prins, gigantic suflet, de singurul catarg
al vieții fără moarte ce-și taie brazdă-n larg;

Ne-am prins nădejde, vise, încredere, avînt
în falduri tricolore în care ne-am răsfrînt;

Ne-am pus tăria, gîndul, puterea de a fi
noi înșine, înaltul și-adîncu-n orice zi;

Ne-am prins, tumult de aripi, cu ea într-o ființă
de cremene și rouă, nestinsă biruință.

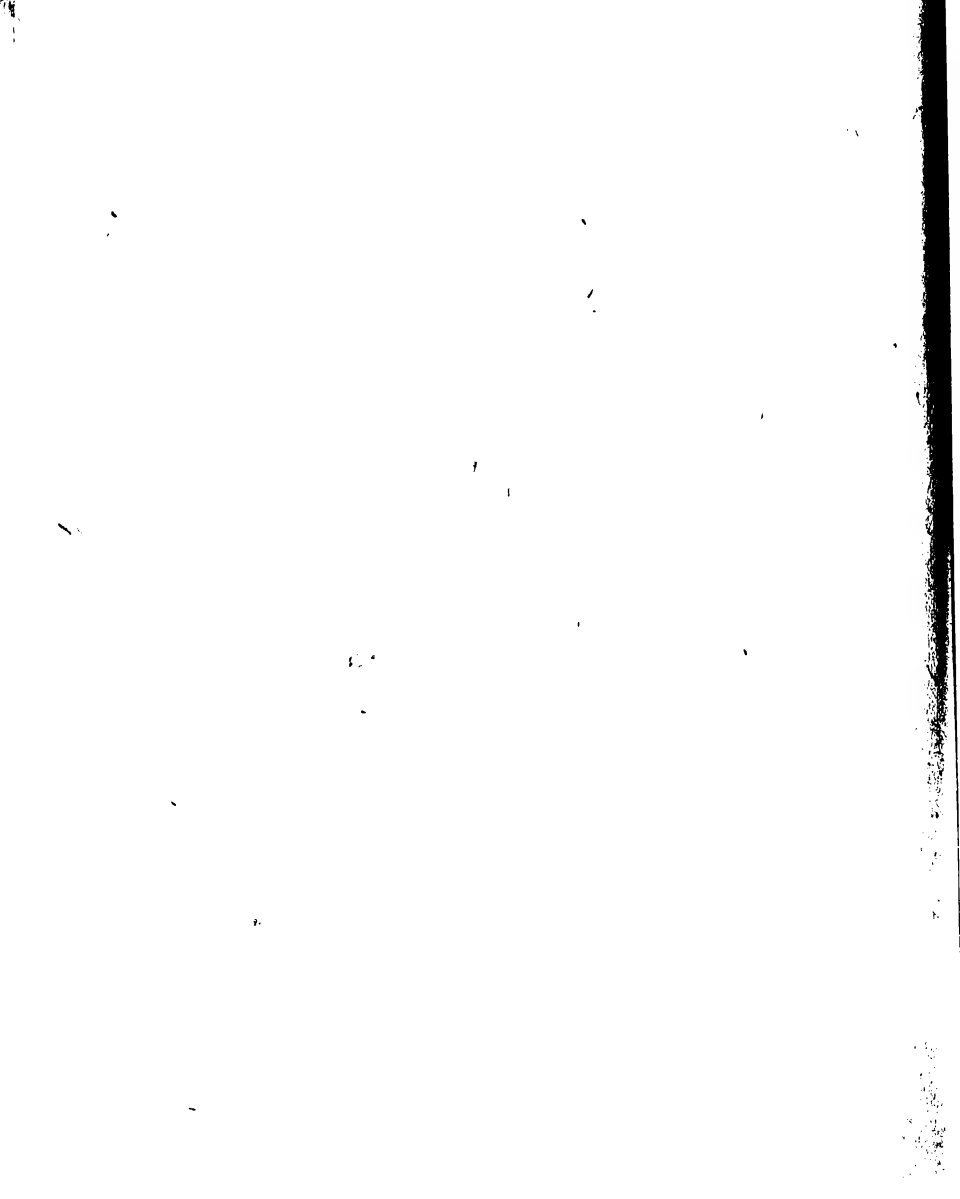
NUMAI IZVORUL

Numai izvorul curgînd din vecie
patrii de stele mi-așează sub glie
cu minereul de-argint care fierbe,
rîuri solăre, geneză de verbe și-o grea, pămîntească
putere de-a fi
cîntecul însuși mistuindu-se-n zi,
crai peste păsări și triluri ce cresc
vii din străfunduri de vis românesc.

O GRĂDINĂ PENTRU ORFEU

VARIAȚII PE TEMA SOARELUI

Copil, vorbeam cu soarele în fiecare zi, cit mai încet,
aproape în șoaptă,
nici iarba rea să nu ne-audă, să nu ne-audă vîntul,
vorbeam în fiecare dimineată, chiar dacă bătea ploaia,
chiar cînd urla furtuna
răsucind arborii; vorbeam înainte de ziuă
sau după asfințit; vorbeam în miezul zilei sau al nopții
spunîndu-i, șoptindu-i cîte-n lună și-n stele;
vorbeam narcotizat de lumina lui nesfîrșită, de
presimțirea ei,
de flăcările și zăpada lui orbitoare,
de masca lui șerpuitoare, violetă și tandră,
de capul lui de leu mirosind iedera casei mele,
cu sfărîmături de vorbe îi vorbeam, cu muguri de vorbe,
vorbeam cu frîiele oceanului în mîini —
rîzi soare! îi spuneam, pătrunde-mă cu fulgerul și raza
ta,
binecuvîntează-mă și fă-mă zeu ca pe tine,
dă-mi tăria să lupt mai departe pentru legatul de
fluturi,
transmis de cine știe ce rază tuturor,
să ard pentru cuvîntul pe care încă nu-l pot rosti,

pentru adevărul mai presus de gilceava celor lipsiți
de glorie,
— eu care n-am nici măcar nimbul grîului, nici lancea
de turnir a orgoliului,
dă-mi această puzderie de nuanțe în care îmi îmbrac
sufletul de cintezoii nebun,
dă-mi drogul uriașei credințe în visul fără hotar,
casca de aur a demnității tale,
tăria să-mi iert viitorii vrăjmași și pe cei de sub brazdă,
pe cei intoxicați
de îndoială, pe cei ce fug de muzică, pe orbii care văd,
pe muții sporovăitori,
crucifix al cenușii, crucifix al iluziei, spărtură de foc
în albastru
soare, cer al respirației mele, al echilibrului meu,
soare năpraznic și blînd, scorpion îndărătnic, scorpion
de azur,
cruzime a cruzimii, mistuind și înviind totul, blînd și
cinic, călău și frate, sărut al candorii,
într-un miez de noapte, desprins dintr-un somn fără
somm,
taiat de briciul urîtului, m-am trezit strigînd :
urlă Soare !
și nici pînă astăzi n-am înțeles sensul aceluia strigăt
duios sau barbar !

OBOI ÎN NOIEMBRIE

Din streășina lui noiembrie picură ceață
cînd marea sub tălpi clatină turle
și chipuri devastate de urît și singurătate
își smulg centurile de salvare și ies din mozaicul de
gheață
în imponderabil. Ce blîndă e-ntoarcerea morților
călcînd în vîrful picioarelor, pianissimo, șclerato ! o
singură, continuă notă
de oboi sugrumat, notă insistent repetată
în aspra, tăioasa cădere a serii și tu somnambul
nemaîștiind să închizi ușile, să oprești
această destrămare
de negre povești.

TANGERINE DREAM

Extaz al lucrurilor mărturisindu-și visul,
minuni tubulare, tulpini de flori și taifunuri,
coarnele transparente-ale melcului și cornul asasin al
rinocerului ascuns între tancuri de vorbe,
tulpini de anemone și trompeți ai elefanților sacri,
frunze ovaționînd nașterea portocalei
și noi, eteroni,
atîrnînd de speranță.

FRUNZE

Niciodată n-am văzut atîtea frunze căzînd
Vîrteje, uragane de frunze,
Dar resemnate, dar resemnate
Lipindu-se blînd de pămînt.

Niciodată n-am văzut atâtea frunze căzînd
troiene de frunze ningînd
destrămîndu-se ca o mie de raiuri
în pata albă-a unui gînd.

TE-AI VISAT...

Te-ai visat îmbrăţişînd un rîu
dar rîul care îmbrăţişase arbori şi mînji rătăciţi,
sălbăticiuni şi umbre de făpturi ce-au pierit,
parcă s-a strîns de teamă şi-a pălit dintr-o dată
ca şi cînd vîntul îţi luase capul
şi-alergai să-l mai prinzi.

CHEAMĂ NORUL ACELA

Cheamă norul acela de culoarea ceaiului verde
şi blînd şi moale, pluş ireal şi speranţă,
burduşit de fulgere, curenat de spaimă,
cămaşă-nşelătoare-a lui Jupiter,
întinde mîna şi cheamă-l
să depună mărturie, să-ţi spună
cît te-am strigat
prin încăperile cerului, printre fluvii de păsări, livezi,
strigoii marin sau nălucă
exersînd la toate instrumentele şi nucii sălbatici,
la toate corzile vîntului şi ale nopţii
cu mîinile pierdute în muzică.

UNDE NU TE VOI MAI GASI...

Clopoței, ariete de bronz, clopoței
și zăpada rugîndu-te să rămîi
pe puntea de cleștar a luminii,

Clopoței cling-cling, clopoței
zidurile-s transparente și arborii
picură veșnic pentru tine,

Clopoței, zei ai dezghețului, clopoței,
munți de iasomie și lacrimi,
crînguri ușor tremurînd să te prindă.

Clopoței, migrații de sunete, clopoței
născocind veștede țărături
unde nu te voi mai găsi niciodată.

URMA RĂZBOIULUI

Sînt tristeți care-ți pecetluiesc ființa
și amuțești ca piatra linsă de fulger,
ca ivărul ruginit într-o casă uitată,
iată, dincolo de ferestrele mele atinse de-o zi fără
culoare,

dincolo de naivele lor arabescuri ,un om,
stafia unui om aproape bătrîn
defilînd singur,
dezertor dintr-un pluton de umbre
defilînd cu pași rigizi, cu pași metalici,
mereu la ora prînzului, cînd soarele
îl bate drept în creștet,
un om fără chip
în cușca de aer a străzii.

UNUI PRIETEN

Tras în toate părțile,
vrînd să te cufunzi în tine de fiecare dată,
tras în cer, sedus de fîntină,
tras de urechi, izbit de marea,
din norul tău argintiu ,
catîr de zăpadă,
n-ai ieșit niciodată.

CUVÎNTUL

Cuvîntul pe care îl aștepti, îl aștepti, și știi
că va veni, îl aștepti încordat, cu ușile deschise,
în rîul care șerpuiește sub masă, în fierberea
lui răcoroasă, cuvîntul pe care vrei să-l privești în ochi
și să-i strigi : tu ești, vino, zdrobește-mă,
întrupează-te-n mine, fii mărturia și urma
arderii mele aici pe pămînt, cînd vrei să-i strigi acest
lucru

el a trecut înainte de a-l mai zări
și tot cutremurul dinaintea trecerii lui
nu e decît amintire,
dar tu îl aștepti mereu, încă o noapte și alta
pînă ce rîul se mută în tine.

NESAȚ

Cît de ucigașe, de nesăbuite
sînt uneori flăcările soarelui,
dar cît de tăioase, de ascuțite, de subtile
trebuie să fie limbile lor nestăpînite
dacă prin talmeș-balmeșul lumilor,
printre dezlănțuiri de lave, dezastre,
cînd toamna scorpionului surpă
imperii de crizanteme, brîndușe,
ele îmi caută cu nesaț
bătăile inimii.

JOC

Mai înțeleaptă ca tine, libelula
deasupra iazului desenează cerul din vis
cu geometriile lui plutitoare
cu margini de nemargini întoarse spre abis,

cu cercuri, romburi, hexagoane
străpunse doar de funigei
ce-aprind în aria luminii
sărutul ultimilor zei.

SOLEDAD

Trei miliarde de oameni
bat din aripi
deasupra pămîntului.

Trei miliarde de oameni
privind miliarde de stele
și cîtă singurătate !

TABLOURI DINTR-O EXPOZIȚIE, III

Gladiole strivite de mîinile
care au modelat Muzica.

*

Casă goală în care se zbate
fluturile cap-de-mort,
seara din urmă.

*

Mare urmînd soarele
în noapte.

*

Curcubeu odihnindu-se
între două săruturi.

*

Rîndunici răsturnînd sertarele zorilor
între două fîntîni.

*

„Domnul cu celesta” din vis
eu, tu, el, noi, voi, ei, eu.

*

Muțenia ta
întunericul dintre două stele.

*
În grădina hesperidelor
măr de aer,
visul.

*
Spuma florii de grâu
scuturându-se,
la poarta infernului.

*
În penumbră,
culori cu mâinile încrucișate.

*
Soldați trecînd podul
sub rafalele ploii.

*
Peste ochi închiși
fantoma fulgerului.

*
Înzăpezit
în lumina lunii.

*
Copii măturînd frunzele
vise de toamnă tîrzie.

ALTE PETRECERI

Orb auzind frunzele
îngălbenind.

Cînd scap dintre dinții roților cerești
și bestiariul zodiilor întăritate,
de duelul meu cu Altair, steaua sălbatec de albă
rășfrînt ca-n prisma unui vis
pictez ca Zeus altădată,
fluturi.

ÎN ALASKA

Sătul de toate am preferat odată
lumea de gheață.
Mă pregătisem să vorbesc localnicilor
despre nălucile d-lui Melville.
Dar noaptea, urși polari
au rupt toate afișele
și n-a mai venit nimeni.

ECRAN

Ecranul nopții mele adînc și nepătruns
cu vesele coșmare adesea mi-este uns.
Q aripă de lună spoiește cu stafii
scălimbe toată zarea de corturi, hardughii.
Ies bufnițe să cînte la harpă și hîrciogii
violele d-amore își schimbă șontorogi.
Sitari cu clonț de sticlă rup corzi de contrabași
cînd frînți de șale viezuri bat toba-ntr-un făraș.
Și-o vulpe dintre frunze sărind ca o felină
arpegii albe rupe căzînd pe-o pianină.
Și scoică-n hău de mare, sub clopote de alge,
cuprinsă de cutremur, inima mea se sparge.

NAUFRAGIU ÎN NORI

Prin noaptea de piatră a muntelui,
prin norii ca o maree de ceață
furtuna care clatină semnele focului
lămpi sau strigăte, sugrumate de groază

și întunericul țipînd victorios,
deasupra lucrurilor pe care le-nghite.

CHIAR DACĂ VISĂM...

Chiar dacă visăm, prelungiți ca umbrele
peste talaze de frunze și crini
cînd freamătă fagii zgîlțîind morții
și cerul inundă grădini,

chiar dacă visăm și e atît de bine
rămii, nu fugi prin culoarele somnului,
mai rămii în această lumină curată,
somnul ne poate întinde o cursă
din care nu mai putem ieși
niciodată.

PÎRIUL ACESTA

Frunza aceasta care se rotește
sub secera palidă a lunii
știe mai mult decît tine
despre iarna ce vine.

Fluturile acesta besmetic
agonizînd pe umbra fîntînii
știe mai mult decît tine
despre ninsoarea căzînd pe coline.

Pîriul acesta multiplicînd cerul
prin irealul tremur al spumii
știe un cîntec pe care nu-l știe nimeni
încă din ziua de-nceput a lumii.

PĂMÎNTUL

Pămîntul e-o corabie cu pînze de nori
care se-avîntă, marea de unde
printre fosile de stele pierdute
sau răsărituri de urse plăpînde.

Pămîntul e scrînciobul rotit de minuni,
zîmbetul soarelui uitînd să apună,
față rănită de fumul tranșeelor,
cer al speranței mîntuit de furtună.

Pămîntul e răscrucea unde se zbuciumă
țestoasa, prigorul, zăpada și vîntul,
unde se leagănă leagănul crud al prunciei,
și unde cuvîntul își rupe veșmîntul.

PIRANESI

Cu ierburi moarte împletită
zidirea-n moarte s-a prelins,
o carceră fără zăvoare :
dezacordatul clopot nins.

MUNȚI ÎN AMURG

Îndărătnici, catîri ca ursita
stau munții nebuni.
Semeți într-un cer de cenușă,
Pilaștri-n furtuni.

Ursuzi, stau cu spatele parcă
întors către fire,
vegîhind în albastre altare
lumina subțire.

O HAITA DE CÎINI CIOBĂNEȘTI
ERA SĂ-MI SFIȘIE FIUL

Mai tînăr decît soarele
el trecea peste cîmp
cînd haita de cîini ciobănești
rupîndu-se de ceață năvăli urlătoare.
De spaimă,
îneebunînd o secundă
el și-a aprins bricheta.
Și haita
amușinînd sămînța de fulger
s-a pierdut peste cîmp.

INSCRIPȚIE

Ce le lipsește acestor stînci
de țiuie tragic în vînt ?
Ce le lipsește acestor valuri impetuoase
de urlă-ntr-al mării frămînt ?
Ce le lipsește acestor miliarde de stele
clipînd îngrozite, gemînd ?
Și ție ce-ți lipsește în împărăția aceasta de semne
de te sfișii pierînd în Cuvînt ?

SOSIA

Ca Ludovic de Bavaria sosia mea într-o noapte
fugea după muzică
(Oprește-te, oprește-te, te vei îneca !)
dar vorbele mele erau înghițite de valuri de frunze,
pașii mei se rupeau în grămezi mari de nea.
Oprește-te, oprește-te, nălucă nebună ! —
Dar ea ca șoimanele rîdea în furtună.
Oprește-te, oprește-te, un lac de tenebre
te-așteaptă cu flauți și clopote negre !

. . . . .
Eu încă-i mai vorbeam cînd printre vise
ca o meduză lacul o-nghițise.

HAMBURGHEZĂ

Azi-noapte-o fată s-a visat băiat
cu șiș, harpoane și vergele,
fugind pe-acoperișe-ncrîncenat,
o grindină albastră de mărgele.

Răzbunător și aspru în neștire
ca un Messia biciuind altare
strîngea-n sobor pe-un țarmure subțire
ondîne, zîne, cai nebuni de mare.

Apoi m-a strigat de pe-o creangă de stele,
m-a strigat dintre rîuri lunare.
Nu mai era nimeni în tot universul,
și eu murisem de mult, mi se pare.

PORNIND SPRE-UN ȚĂRM DE CERURI

L'étoile a pleuré rose...

RIMBAUD

Cu-un șold întors spre valuri, cu părul ud de rouă
simți norii cum se mișcă după al mării drum,
și lebedă albastră, tăind marea-n două
pornești spre-un țărm de ceruri, cu stele numai scrum.

ÎN TRE MINE ȘI MINE

Între mine și mine
hăuri, prăpăstii, ruine

Între mine și mine
mări de venin și suspine

Între mine și mine
țărnișii nopții ce vine

Între mine și mine
piscuri de vorbe, alpine

Între mine și mine
cerul ce-abea se mai ține.

O fată nebună ca păsările ? Sînteți sigur domnule Dylan ?
Dar ea era mai nebună ca păsările.
Fruntea ei de pală pasăre pribeagă
prevestea veșnic furtună.

În războiul de-o sută de ani am'văzut-o
și-am purtat-o în raniță și pe brancardă.
Am numărat în ochii ei toate stelele
și leșul lunii i l-am pus pe cocardă.

Cu mintea risipită, amăgită de ceruri,
iadul ritma în mișcările ei ;
pe țărmul visului, undeva lingă mare
într-un acvariu nins de clopoței...

ÎNTR-O ZI FLORILE AU VENIT SINGURE

Ah, cabotinul, crudul, ciudatul,
paița, arlechinul,
de cîte ori îmi călca pragul
cu brațele încărcate de flori
se făcea întuneric.

Dar într-o zi florile au venit singure
cu piruete ușoare risipîndu-se-n važe.
Încăperea devenise nespus de albă
și-n locul saltimbancului
erau numai raze.

SCENĂ APOCRIFĂ DIN
„CEI ȘAPTE CONTRA TEBEI“

Nu dă nimeni semnalul — și cei șapte giganți
au ațipit de-atîta așteptare.
I-atîrnă unuia lancea-n țărîină.
Altuia coiful îi cade-n cărare.
Cu-n scut de stîncă rezemat de șold
un altul cască fără de imbold.
Muțenie și muște iar ceilalți
visează-o odisee cu atlanți.
Nu-i nici un accident și nici o floare
nu-și tulbură lumina de lingoare.
În zări de ficuși, chitre, clemantine
doar iezii-aleargă, flăcări pe coline.

DUPĂ FURTUNA

*Unui prieten, mort în 1610
la Porto Ercole*

Abia te mai tîrai pe plajă, cu mască
de turn năruit, de crenel spulberat,
abia mai mergeai
cînd zguduit de friguri, spadasin al tăcerii
așteptîndu-ți corabia care plecase
singur, pradă corsarilor care dintr-o confuzie
te-au prins în cătușe, absurd de singur
și încarcerat în aer,
cu soarele pizmaș, în creștet, pedepsindu-te-amarnic,

ispășind cu oțetul brizei pe buze, mistuindu-te
la doi pași de Cetate,
răpus de soarele pe care
l-ai zăvorât în miezul și noaptea
culorilor tale.

INTERIOR

Pe un perete-atîrnă-un ceas cu cucă,
pe altul rîde un desen de Pucă ;
o mască de Luceafăr atîrnă mortuară,
deasupra, spînzurată de corzi stă o vioară ;
un ins cu cap înșurubat privește
la ceasul care a murit prostește ;
o țintă cu-o potcoavă norocoasă
așteaptă-un glonte rătăcit sub masă ;
dintr-un tablou cu ouă, ureche și-un pahar
aștepți ca să răsară-un pitic de chihlimbar ;
un nud athletic crește lingă un măr roșcat
și pare că-i fantoma unui străvechi pirat ;
o mîină-și lasă-amprenta pe un afiș în față
cînd săbii toledane cu praful se răsfață ;
sus pe tavan tăiate în negru ca de smoală
urme de tălpi ștremgare care te bagă-n boală,
sînt șase urme numai, ca de soldat, chiar șase
pornite din cetate spre Marea de Sargase.
Le-aud bătînd într-una pe-acoperiș, pe scară.
Dar nu e nimeni. Nimeni. E numai vîntu-afară.

FLUTURE

Înaintînd imperial,
cu aripile foarte ridicate
pe crengile putrezind în apa care privește în cer,
ciudată balerină
pe-un rug celestial,
fluturile
s-a dizolvat în lumină.

MUNȚII DIN VIS

Lumina se descompune
în trei munți cu vîrf de nea
răsăriți ca din minune
desenați cu-un vîrf de stea.

În omătul lor ou sete
aș vrea să mă pierd supus,
în abstractele lor pete
de la alb spre alb, mai sus.

O GRĂDINĂ PENTRU ORFEU

Flori muzicale vor crește pe zid,
flori muzicale-n ferestre,
grădini suspendate vor fi
constelații pe creste.

Vor ninge sunete peste păduri,
pe iazuri clipocind sub lună
și curcubee peste munții suri
zguduiți de furtună.

Chiar dacă vor bate ciclonii
într-o noapte sau zi,
mai tare decît toți neutronii
poezia va fi.

CÎNTEC DE STEA

Am ochii celor care sorb lacurile cu stele cu tot
Și inima celui în care se-nvălmășesc fluturii, vîntul.
Săruturile mele au mireasma florilor cînd le răscoace-
asfințitul,
Sînt vatra. Și steaua. Fîntîna. Cuvîntul.

Am ochii celor care privesc în zări nemărginite
Și inima celui în care foșnesc păduri de stejari.
Descălecat într-o țară de muguri, de zori și izvoare
Sînt ziua de mîine. Clopotul ei de cleștar.

IMPOTRIVA INERTȚIEI

Poznaș ca Puck, puternic ca Heracle,
Puțin la trup ca Statu-Barbă-Cot,
Nebun ca Hamlet străjuit de facile,
Cumplit ca Jago, cruđ ca Turandot ;
Ca Wozzek tragic, mai trist decît Tristan,

Cutreierînd pămînturi şi ocean ;
Tehui prin codrii-adinci ca Parsifal
Visînd cum arde-n raze Sfîntul Graal,
Ca Harap-Alb trecînd printre capcane
Şi Don Quijote stors de năzăriri ;
Zmulgînd stejarii,-ncălecînd bulboane
Într-o răscruce unde plîns-a Lear,
Ca Gulliver călcînd cu paşi cît munţii
Şi Daniel în groapa cea cu lei
Rîzînd, plîngînd, sfîdînd cu arcu frunţii
Cleioasa inerţie, absurdul, şi pe cei
Ce cară cu hîrzobul izvoarelc-napoi,
Şi surpă-n gropi azurul şi stelele-n noroi...

Ca un Satan sălbatec nemîntuit în veci
Mai vast decît lumina şi cerurile reci !

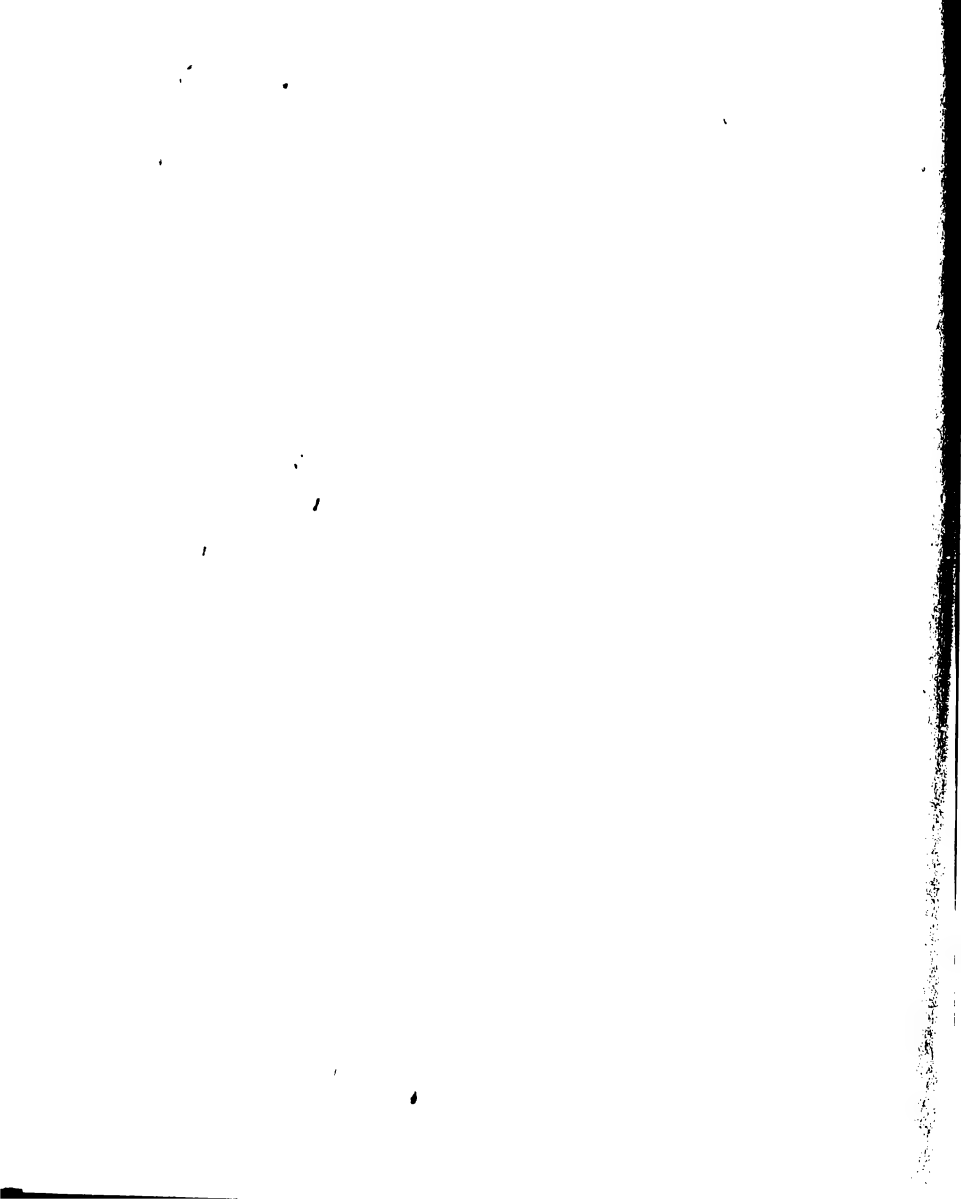
CATREN

Întîrzie floarea soarelui să crească.
Plăpîndu-i lujer nu-i decît o rană
şi năucită-n cernerea de raze
cucernică-n lumină se destramă.

PORTRET

El taie o hartă de foc cu privirea,
o hartă în care arborii îşi dau crengile
şi riurile cred cu toată fiinţa unele în altele
aşa cum portretul de muguri al primăverii
crede în traiectoria soarelui.

FUGATO
(Inedite)

VERTICALĂ

După nopți și zile de cenușă
Cu apocalips la ușă,
După cenuși de cenuși de astre,
După neguri și dezastre,
După zile și vîltori nebune,
După vise de argint și zgure,
Printre stîlpi de umbră și de sticlă,
Dus de umbre trase ca prin țiplă,
Stau pe talpa tremurînd domoală
Cînd azurul în nou cer se spală.

Mai 1984

CINTEC DE TOAMNĂ

Toamna coboară în vârtejuri pale,
Se mișcă ceru-n leșuri de petale ;
Tu nu mai ești sau ce mai ești ce-nseamnă ?
Cu asfințitul, cerul se năruie în toamnă.
Un cuib de lună susură în pace
Lumina țipă și-apoi se desface.

Un murmur alb din şanţuri se destramă
Cerul e orb şi luna pare moartă,
Trecute stele se desprind de boltă,
Tu nu mai eşti sau ce mai eşti ce-nseamnă ?

28 august 1984

UITARE

Gîndurile tale-mi mîngîie
Trupul meu de apusă statuie,
M-afundă în ceruri şi-mi urcă la gură,
Îmi sună-n urechi, iau trup de sculptură.

O notă, doar una să prind şi să ţes,
cu muguri de flori, un tîlc şi-un eres,
Dar lancea uitării topită-n rugină,
Se scoală prelungă precum o felină.

Decembrie 1984

EXORCISM

Pe umerii lumii alunecă grea,
Zăpada cît munţii, cu inimi de stea.
Nămol de zăpadă albastră
Retrage-ţi cuţitul din inima noastră !
Nămol de zăpadă albastră, de nori
Îmi luneci în palmă
Sicriu de comori.

Ianuarie 1985

METAMORFOZĂ

Ninsoărea mea, lumina mea cea pură,
Zornet de aur și de catifea
Flacăra roșie, vie arsură.

Tu m-ai cules, m-ai adunat, m-ai strâns,
M-ai scos din raclă și m-ai plins,
Din cerul lumilor ascuț,
Pe patul florilor m-ai pus.

Tu m-ai scăldat în iezeri de luceferi,
În boarea stelelor și-n roua lunii ;
M-ai zmulș din jocul trist al cerului și-al humii,
Din vârful ierbii și-al minunii.

...Se clatină în van vecia
Și se rășcoală-n gol pustia,
Căci scara curcubeului, nebună,
Se tot rășfață și se-adună.

RICOȘEU

Moartea și uitarea,
Pământul și marea,
Vulturul și gheara,
Carcasa, ghitară,
Își întorc povara,
Din zori pînă seara,
De îngeri lovită
Cu sînge minjită
De morți huiduită.

1 martie 1985

DECEPȚIE

Bate vîntul creanga-îndoaie
Ca pe-un fir de acioaie,
Bate vîntul de-avărămeasă
Ca o rece, iute coasă ;
Coasă care taie pomii
Și sfîșie-n ceruri norii...

Vîntule, unde te-ai dus,
Din ce creștete te-ai zmulș,
Ca s-asculți al lumii puls ?
Și te duci întruna zbanga
Să bați stelele cu ranga,
De curg frunzele pe case
Și s-așează pe terase ;
De curg stelele văpaie,
Și nu mai vine nici ploaie,
Nici bolid, nici uragan
Zmulș din ceruri de catran.

29 aprilie 1985

CAUTĂRI

Pasăre albă, pasăre grea,
Unde ești, iubita mea ?
În ce zare, în ce nor,
Te-ai ascuns de privitor ?

Unde, unde te-ai ascuns
Soare-al meu, vis nepătruns ?
Unde, unde te-ai ascuns
Care vînt te-a luat, te-a dus,
Pe ce ram, în ce apus ?

29 aprilie 1985

IMPRESIE

Fir pal de aer care umple zarea
Și deodată
Pretutindenește marea ;
Parcă s-a scufundat de mii de ori
Pămîntu-ntreg, plin de cocori

29 aprilie 1985

FUGATO

Ce să scriu cînd stăm sub lună,
Cînd mi-e dragostea nebună
Și mă dor arcuș și strună
Prinse-n carne de-o furtună
Care viața mi-o împarte
Între fulgere și moarte,
Și-n speranța altei soarte ?

Pe-acest drum e doar o strună
Ce se frînge și se-adună
Ca un tril de simfonie
Care-a fost și va să vie
Ca un ritm de corzi și strune
Peste zilele-mi nebune.

1 mai 1985

AMIAZA

Frînge cerul trăsnete de aur
Și fulgere amare tot aruncă,
Oceane de alice și de-obuze
Ne sfîrtecă tăcerea de pe buze,
Și dorul mut ni-l sfarmă în urgie.
Tot ce a fost iar cală să învie.

Născut de tine cu chimvale, fluturi,
Cu plîns de îngeri și săruturi,
Se-toarce firea la-nceputul ei
Sărind din piatră nouri de scînteii.

Cu îngerească taină de lumină
Să coși surîsul zilelor ce or să vină !

11 mai 1985

LUI DANIEL

Grea toamnă bate-n poarta țării
Grea umbră urcă-n fundul zării
Negura vine agrestă de pe culmi
Și scutură coroanele de ulmi.

Un clopot de-aur mai rămîne-n unde
S-ascundă frumusețile profunde,
Și apoi le ridică mai presus de mare,
Căci marea e o scoică de oroare,
Care vuieste lingă stînci și moare
Cu-o stîlpanică, sălbatecă ferveare,
Acoperind privirile pierzării
Cu-o mască grea din fundurilc mării.

10 iunie 1985

AMINTIRE

Filtrată de zăpezi și de petale
Ca geana-ntristătoare de lumină
Se naște-ntre noroi și-ntre hermină,
Se înveșmîntă-n alb — un fluture de aer
Tăiată parcă de-un întins bonfaier.

iunie 1985

PORTRET

Lună de piatră-nmormîntată veşnic
sub munţi de paltini şi de brazi şi fagi,
în cearcănele de-aur ale dimineţii.

Lună-psaltire reverberată-n cîntec
în vîrsta grea şi-n geamătul ei pur,
Şi-n veghea tristeţii-nsingurate.

Lună subţire cu pajişti noi de aer,
Mină de vis cu sîngele retras
În memoria caldă-a cernelei,
Ca un sonet nescris, cu-atît mai pur.

iulie 1985

CEA MAI FRUMOASĂ...

Cea mai frumoasă poezie
Am scris-o pe o stea tîrzie,
Cînd paltinii, răsura şi crengile de tei
Trezii au fost din noapte de hiene şi de lei.
Am scris-o în picioare, cu acul de safir
Cînd sta blegită luna pe-al nopţii patrafir,
Cusuţi cu ibrişne, puşcaşi stînd în genunchi
Țineau pumnale-n coaste-mi, cu lama înfiptă-n trunchi.
Născută din tenebre, din ceţurile toate
Țîşnea printre pupile de lac înrourate.

Îmi stau de-atunci pe masă doar file sacrosancte
Pe care scris-a cerul verscele lui Dante.

22 iulie 1985

LA CAPĂT DE DRUM

Pământul proaspăt cațără spre stele
Furtuni de frunze, liliac, pansele ;
Salcîmi căzuți în neaua puturoasă
Au și uitat să mai miroasă.

Un nor gigantic, ca un munte,
Își pune searbăd strana grea sub frunte.
Pe-altar de stînjeni, sacrificînd petale,
Amurgul singură și moare.

S-a stins lumina toată-n spice
Și nu e nimeni, vai, să mi-o ridice.
Nici un luceafăr nu adie-n zare,
Nici o steluță-n ceruri nu tresare.

Hai, tu, bea-ți ceaiul tău de cimbire
Din cana cu sclipiri de timbre !

5 august 1985

LUMINA TRISTĂ

Lumină tristă de sfîrșit de zi
În care ram, plîngînd, vei înălbi ?
Și scuturată-n cerul dinspre seară
Din care stea vei zmulge o ghitară .
Și vei cădea în gol a cita oară ?

Noian de flori urcînd în primăvară
La gamba lunii, tremurînd, brăţară,
Vei adormi tîrziu în astă seară !
Lumină tristă de sfîrşit de zi
În care ceas al vieţii voi sfîrşi ?

6 august 1985

POEM CONTRE-JOUR

Lumina bate invers, ce contează
Ce-a fost în amintire dintr-o rază !?
Frîntură beată, răsărită-n pomi,
Ea pare sfărîmată în atomi.
Pe-ntinsul lumii mărginit de stele
Parcă răsar şi pier zîne rebele.

Frumos se-nalţă-n curbe din secrete-atomul
E-o răvăşire, fără margini, omul.

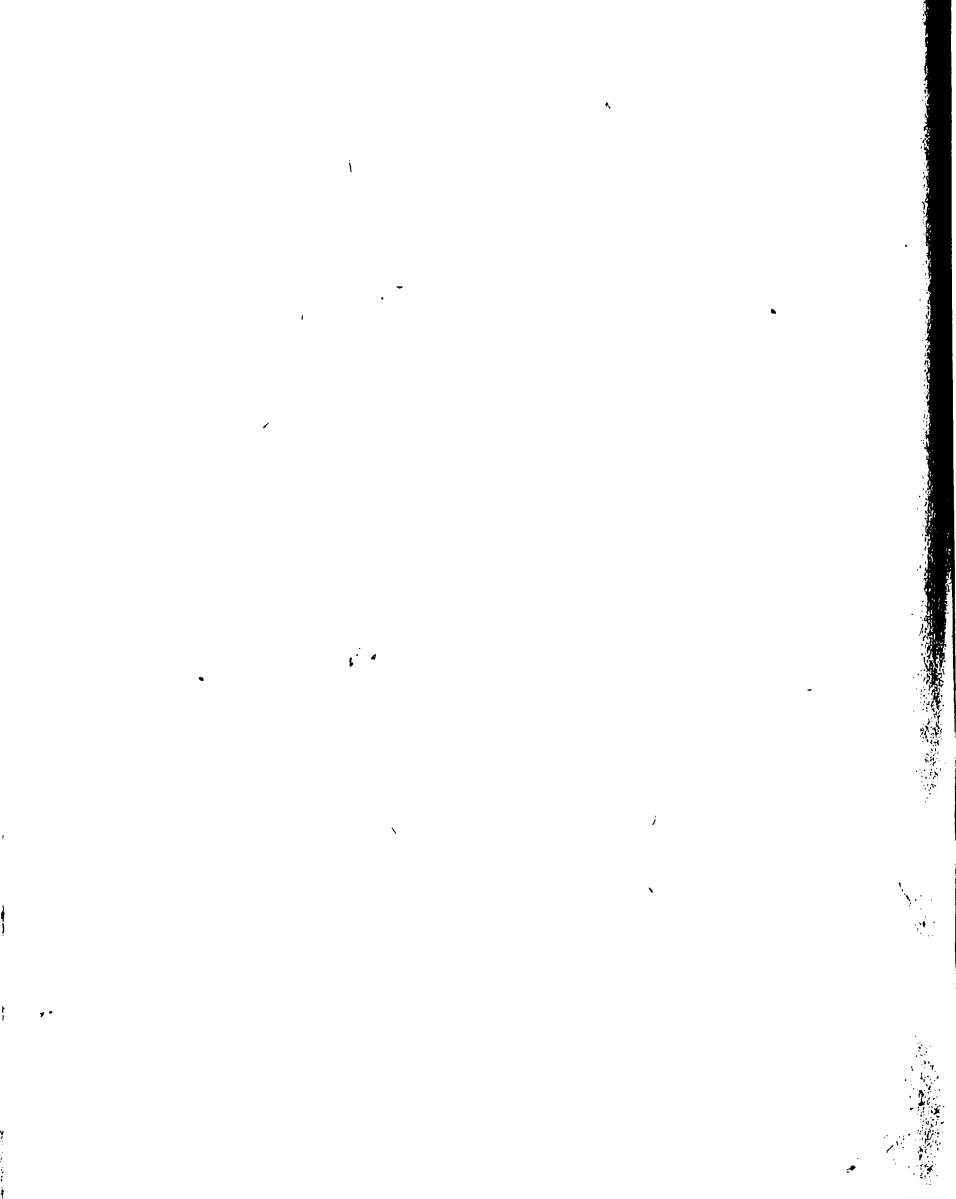
6 august 1985

POEM STELAR

lui Daniel

Cînd lumea stă iarăși din veșnicu-i puls,
Cînd totul îmi pare de-o mie de ori smuls
din cămări de tăcere, de umbre, și dus
în somnul uitării de noapte ; străpuns
la stînga, la dreapta, de jos și de sus
de mări și oceane, cu glasul răpus,
Totul se curmă în spus și nespus.

11 august 1985

INDICE ALFABETIC AL POEZIILOR

(după titlu)

A

A avea, 302
Adolescență, 86
Adorația vițelului de aur,
268
Ah, vîntul, 283
Albinoni, 10
Alb sfișiat, 135
Alegoria războiului, 273
Alegorie, 20
Alte petreceri, 320
Amiază, 340
Amintirea, 341
Andante, 289
Antic, 118
A pierde, 144
Apocalips, 48
Apus de soare în Țara Hațegului, 282
Arbore de toamnă 93
Arcă, 18
Aria focului, 290
Ars poetica, 52

Ascunsul ritm, 130
Așa grăit-am, 29
Aș vrea uneori..., 90
Atică, 165
Auditiv, 109
Avatar, 204

B

Bach, 62
Baladă, 35
Baladă despre o piatră, 22
Béguinage, 222
Biruință, 161
Blînd meteor, 249
Boeing, 217
Brazdă albastră, 190
Brechtiană, 292
Bufnița, 218

C

Ca marea, 176
Cangurul, 220

- Canterbury, 170
 Ca o felină, seara..., 207
 Cap de dac, 303
 Capra neagră, 221
 Caraiman, 236
 Casa de țară, 268
 Catren, 332
 Cădeam și nu era nimeni în
 jur, 10
 Cămara, 269
 Cămașa lui Nessus, 127
 Cămila, 219
 Căprioară traversînd noap-
 tea, 234
 Căprioare la Putna, 114
 Către Venus, 88
 Căutări, 338
 Cea mai frumoasă..., 342
 Ceas de baladă, 191
 Ceas grav, 131
 Ce a văzut pescărușul, 281
 Cei doi stejari, 266
 Cel care tulbură..., 134
 Cele două muzici, 13
 Cerul de tăgadă, 136
 Ce vijelie... ?, 41
 Chaclacayo, 211
 Cheamă norul acela, 314
 Chiar dacă visăm., 321
 Chip, 187
 Chipuri, 303
 Chivot la Argeș, 249
 Cimitir la Săpînța, 106
 Cine aude..., 284
 Cînd mă ridic, 31
 Cînd strig o creangă se des-
 chide, 33
 Cînd tu vorbești cu moartea,
 6
 Cîntec (*Cînd zelul se irită...*),
 160
 Cîntec (*Împușcă-mă-ntre a-
 ripi...*), 155
 Cîntec de brumă, 115
 Cîntec de colibri, 117
 Cîntec de lună, 116
 Cîntec de noapte, 282
 Cîntec de primăvară, 185
 Cîntec de stea, 331
 Cîntec de toamnă (*Ca ochii
 pruncilor...*), 206
 Cîntec de toamnă (*Toamna
 coboară...*), 335
 Cîntec fără sfîrșit, 306
 Cîntec întrerupt, 232
 Cîntec trist, 73
 Cîntecul drumețului de zi,
 84
 Clamavi..., 85
 Clevetitorilor patriei, 296
 Clipă, 109
 Clopot I, II, III, 238
 Clopote în ceață, 49
 Clopotele de la Horezu, 299
 Clopotele din Bruges, 223
 Clopotele din zid, 45
 Coasta de Azur, 123
 Colivia cu papagal, 265
 Contrapunct, 154
 Corabia de sunete, 113
 Cosmos, . 127

Crepuscul de primăvară, 72
 Croitorul de nori, 293
 Cu chipuri de ceară, 132
 Culegătoarea de fragi, 251
 Cum ai lega o pasăre la ochi,
 4
 Cu numele tău..., 108
 Cu o linie neagră, 108
 Curtea, 257
 Cuvîntul, 316

D

Dacă aş fi lebedă, 248
 Dacă şi caii..., 209
 Dacă şi stelele..., 83
 Dacă voi merge la nunta fur-
 nicilor, 11
 Dans, 147
 Dar dacă..., 10
 David cîntînd la harpă înă-
 întea lui Saul, 263
 Dăinuire, 205
 Deasupra abisului, 281
 Decepţie, 338
 De fum..., 147
 De la capăt, 19
 Demitizare, 205
 Densuş, 284
 Deodată, 253
 De parcă aş fi despîcat gura
 unui leu de aer, 7
 Depărtare, 280
 Desăvîrşire, 235
 Despărţire, 89

Destinul unei alge, 107
 De-un fir de noapte, 34
 Dezlănţuire, 178
 Dimensiuni, 231
 Dimineaţă de iunie, 250
 Dimineţii, 201
 Drumuri în cîmpul cu ciori,
 274
 După asfinţit, 253
 După furtună, 328
 După miezul nopţii, 201

E

E-atît de bine uneori să fii
 arbore, 12
 Echilibru, 279
 Ecou florentin, 130
 Ecouri, 283
 Ecran, 321
 Efect de lună cu Don Quijote.
 163
 Elegie (*Clipa-i mută...*), 171
 Elegie (*Prin ceaţă ramuri...*),
 53
 Elegie de mai, 35
 Elegie florentină, I, 136
 Elegie florentină, II, 138
 Elegie la prăbuşirea unui ar-
 bore, 149
 Elegie pierdută, 153
 Elegie uitată, 94
 E-o boare adevărul, 288
 Escală la San Juan, 212
 Eteroni, 17

Eu văd..., 84

Excelsior, 101

Existență, 77

Exorcism (*Fugiți de la mine
cuvinte...*), 285

Exorcism (*Pe umerii lumii...*),
336

Expansiune, 229

Expoziție în crematoriu, 87

F

Falsă memorie, 6

Fata cu turban, 265

Fără odihnă, 21

Femeie care cîntărește perle,
225

Fiul risipitor, 258

Țîntîna, 134

Flash-back, 237

Flaut de dor, 224

Fluturi, 330

Foc heraclitean, natura, 24

Foșnetul, 32

Frăgezimi, 233

Fructele mele, 178

Frunză, 17

Frunze (*Niciodată n-am vă-
zut...*), 313

Frunze (*Tragică asfixie de
fluturi...*), 210

Fugato, 339

Fugă, 142

G

Geneză, 140

Ghitare la „Contrescarpe”,
121

Giacometti, 122

Glas, 130

Goană, 205

Gravitație (*E-atît de mică...*),
208

Greieri, , 8

Guașă, 167

H

Hanul, 260

Hamburgheză, 325

Herb, 304

Homo, 111

Hotar, 134

Hronic, 299

Humorescă, 246

Hyperion visînd, 3

Hypnos, 144

I

Iarbă, 143

Iarmaroc, 245

Iarnă, 51

Iar te-am visat azi-noapte,
41

Imn soarelui, 97

Impresie, 339

Impresie de iarnă, 90
 Impresii de călătorie, 172
 Impresii din copilărie, 294
 Infinitului, 87
 În memoriam, 115
 Inscripție, 324
 Inscripție pe o scoică, 73
 Interior, 329
 Interludiu, 132
 Interludiu de război, 80
 Intermezzo, 58
 Invențiune pentru ondulină,
 146
 Invizibilul suflet, 177
 Izvorul, 296

I

Îmi vezi visele, 39
 Împotriva inerției, 331
 În adîncul oglinzii, 77
 Înainte de asfințit, 281
 Înainte de ziuă, 7
 În Alaska, 320
 Începutul lumii, 208
 Încețtare, 31
 În inima unui arbore..., 100
 În nisipul ce fuge, 14
 În paradisul mării, 178
 Întemnițatul de ceară, 222
 Întîiul suris, 93
 Întîlnire în oglindă, 241
 Întoarcerea, 188
 Întoarcerea lui Cain, I, II,
 151

Între mine și mine, 326
 Într-o zi florile au venit sin-
 gure, 327
 Într-un desîș de semne..., 33
 Într-un stejar, 16

J

Jaguarul, 220
 Jardin de Tuileries, 122
 Jertfă neînteruptă, 62
 Joc, 317
 Jocul de cărți, 275

L

La Belle et le Clochard, I,
 II, III, 119
 La capăt de drum, 343
 La ce bun?, 30
 La o aniversare, 166
 Lașitate, 298
 Lied, 153
 Limba noastră, 297
 Liturghii negre, 46
 Luați aminte, 46
 Lui Apollinaire, 287
 Lui Daniel, 341
 Lui I.N., 42
 Lumea diafană, 198
 Lumina ta, 8
 Lumină tristă, 343
 Lunii, 141
 Lup, 247
 Lupanar medieval, 50

M

- Magnolii și fum, 5
 Mai, 152
 Mai spune..., 102
 Mărea, 176
 Marea Rapsodie, 60
 Mare cu încrețituri de cuvinte, 29
 Marină, 177
 Marină, I, 174
 Marină, II, 175
 Marină, III, 176
 Masa tăcerii, 195
 Masca muzicii, 124
 Măr, 113
 Măslinul, 213
 Melodie trecătoare, 11
 Metamorfoză, 337
 Metempsihoză, 160
 Meteorii, 208
 Mi-ar fi plăcut..., 12
 Mică baladă despre Buffalo Bill, 148
 Mic recviem eroilor antifasciști, 86
 Mimul, 291
 Mistuiri, 162
 Mitologii, 291
 Mîinile, 74
 Mîndrie, 92
 Moara de apă, 261
 Morus, 169
 Mozart, 98
 Munții din vis, 330
 Munți în amurg, 323

- Muzicanții din Bremen, 293
 Muzică (*Stînci spre vîrful cărora...*), 78
 Muzică (*Te-ai mistuit pe-o stîncă...*), 27
 Muzică și ceață de noimbrie, 162

N

- Nașterea cîntecului, 58
 Nașterea clopotului, 289
 Naufragiu în nori, 321
 Năluca, 164
 Nălucă, 9
 Nesaț, 317
 Nevăzut, 133
 New York, 215
 Ninge cu rochița-rîndunicii, 13
 Ninsoare tîrzie, 199
 Noapte, 197
 Noaptea, 223
 Noapte de septembrie, 32
 Nocturnă (*Atunci eram mai sălbatec...*), 51
 Nocturnă (*Chopin îndoliat visează...*), 46
 Nocturnă (*Crini transfigurati...*), 114
 Nocturnă (*Cum țîrîie greierii...*), 242
 Nocturnă (*O coamă grea de spume...*), 211
 Noul Orfeu, I, II, 59

Numai izvorul, 307
Numele patriei, 183
Nu, mulțumesc 15
Nu ninge, 18
Nunta din Cana, 260
Nymphéas, 122

O

O aruncătură de zar petrecută demult la o tragere, 19
Obîrșii, 143
Oboi în noiembrie, 313
Obsesia de galben, 128
O bucată de zahăr ca pe-o bucată de rai, 9
Oceanul, 214
Ochii, 99
O clipă, 206
Odă unei păpădii, 37
Oedip, 63
O fărîmă, 25
O grădină pentru Orfeu, 330
O haită de ciini ciobănești era să-mi sfîșie fiul, 324
Omul-orchestră, 233
Orb într-o zi, pierdut printre cuvinte..., 28
Orb la Tate, 173
Orfeu îngenuncheat, 159
Oriunde, 183

P

Panteism, 165
Parabola focului, 131
Parcă..., 202
Pasăre, 251
Pasărea de aur, 199
Pasărea albastră, 184
Pastorală, 301
Patria, 307
Patria lăuntrică, 304
Patriei, într-o dimineață de august, 303
Pămînt ca o vale de aur, Po-denî, 186
Pămîntul, 322
Păsărarul, 200
Pe Acropole, 216
Pe friza cerului, 190
Pe Insurgentes la etajul 10, 217
Peisaj de iarnă, 275
Peisaj în asfințit, 264
Pe lespede de lui T. S. Eliot din Westminster Abbey, 172
Pe nimb de vulturi, 185
Pe o cupă de cristal, 91
Peron imaginar, 53
Pescărușul, 221
Pe scutul fraged, 27
Petrețeri, 240
Petrușka, 16
Pe un motiv de V. H. Auden, 89
Pe un motiv irlandez, 246

Pian dezacordat, 118
 Pieter de Roovere condu-
 cînd [...], 257
 Pietre în toamnă, 232
 Piranesi, 323
 Pîinea și cuțitul unui poet,
 110
 Pîriul acesta, 322
 Ploaie ecuatorială, 213
 Plută, 140
 Podeni (*Ca arlechinul de a-
 zur*), 305
 Podeni (*Ca-ntr-o fîntină...*),
 186
 Poem, 209
 Poem contre-jour, 344
 Poem stelă, 345
 Poetul, 85
 Pornind pe-un țărîm de ce-
 ruri, 326
 Portret (*El taie o hartă de
 foc...*), 332
 Portret (*Lună de piatră...*),
 342
 Portret în aqua-forte, 287
 Portretul artistului în chip
 de Sfîntul Pavel, 261
 Portretul artistului rîzînd,
 262
 Premoniție, 229
 Presimțire de iarnă, 235
 Presura, 91
 Prin întuneric, 231
 Prin visele orașului, 250
 Priveliște deasupra norilor,
 28

Priviri, 280
 Profil pierdut, 93
 Prometeu, 207
 Psalm pentru un arbore de-
 funct, 236
 Pune oglinzi, 184

Q

Quasi una fantasia, 244

R

Ramura înflorită de migdal,
 270
 Rădăcina, 296
 Răstignit pe valuri am auzit
 întrebări, 29
 Remember, 150
 Repetiție, 111
 Ricoșeu, 337
 Rîndunica, 107
 Rîsul, 218
 Rondul de noapte, 262
 Rostire în zori, patriei, 307
 Rue de la Gaîté, 144
 Rug, 103
 Rugă de crin, 237
 Rupert, 19

S

Să exiști mereu, 38
 Sărutul (*Ce trăsnet i-a-mpie-
 trit...*), 200

Sărutul (*Ciudată harfă-i su-
fletul...*), 92
Scafandru, 197
Scaunul cu luminare, 271
Scenă apocrifă din „Cei şap-
te contra Tebei”, 328
Scenă de toamnă, 47
Scherzo, 133
Secţiunea de aur, 149
Secundă, 167
Seisme, 230
Semnătura lucrurilor, 25
Sete, 91
Sferă, 111
Simulgere, 203
Soarele, 195
Soldatul şi fata, 273
Soledad, 317
Sonată de Scarlatti, 26
Sosia, 325
Sticletele, 271
Stradela, 269
Stratford-upon-Avon, 169
Străina, 327
Strămută visul, 132
Struţul, 219
Sub roiul uriaş de mîini, am
ucis, 36
Surdină, 30
Surîsul, 254
Suspens, 240

S

Şi creştetul meu atinse fundul
mării, 3

Şi firul s-a rupt..., 36
Şi uite-aşa, 14
Ştafetă, 244

T

Tablouri dintr-o expoziţie, I,
242
Tablouri dintr-o expoziţie, II,
286
Tablouri dintr-o expoziţie,
III, 318
Tângerine dream, 313
Tărîm, 187
Te-ai visat..., 314
Templul lui Poseidon, 216
Teotihuacan, 212
Te pot privi, 295
Terasă cu arţar în noiem-
brie, 24
Testamentul unui fluture,
161
Timp (*Priveşie*), 164
Timp (*Timp peste timp*),
238
Toamnă, 237
Tornadă, I, 139
Tornadă, II, 4
Torţe, 26
Transfigurare (*Cercul din ziua
şaptea*), 118
Trasfigurare (*Cu stele-năl-
ţătoare...*), 189
Trădătorilor de ţară, 301
Tremurătoare, 234
Turner, 170

Turnul lui Babel (*Arogantă
confuzie...*), 272

Turnul lui Babel (*Atât de
înalt crescuse turnul...*),
272

Tu treci, 164

Tyll Buh-Oglindă, 224

T

Țării mele, 300

U

Uitare, 336

Ultima fereastră, 292

Ultima ninsoare, 203

Unde e granița...?, 34

Unde nu te voi mai găsi...,
315

Unicornul I, II, III, 104

Universalii, 141

Unui prieten, 316

Urișul, 15

Urma războiului, 315

Ursitoarele, 57

V

Vale cu greieri, 252

Vanitas, 41

Variații pe tema soarelui,
311

Vase comunicante, I, II, III,
81

Vechi peisaj olandez, 225

Vedenie, 40

Vedere din Delft (Jonkind),
270

Vedere din Delft (Vermeer),
270

Veghem, 298

Verticală, 335

Vine o vreme, 229

Viscol (*Au putrezit în ste-
pă...*), 49

Viscol (*Fiecare creangă în
alba furtună...*), 79

Visul, 138

Viziune la Mărășești, 190

Vînătoarea mistrețului, 267

Vocea, 203

Z

Zăpadă peste zăpadă, 291

Zbor în vis, 166

SUMAR

<i>Prefață</i>	V
<i>Notă biobibliografică</i>	XXIII

SEMNATURA FULGERULUI

Și creștetul meu atinse fundul mării...	3
Hyperion visînd	3
Tornadă, II	4
Cum ai lega o pasăre la ochi	4
Magnolii și fum	5
Falsă memorie	6
Cînd tu vorbești cu moartea	6
De parcă aș fi despicat gura unui leu de aer	7
Înainte de ziuă	7
Greieri	8
Lumina ta	8
O bucată de zahăr ca pe-o bucată de rai...	9
Nălucă	9
Cădeam și nu era nimeni în jur	10
Dar dacă...	10
Albinoni	10
Melodie trecătoare	11
Dacă voi merge la nunta furnicilor	11
E-atît de bine uneori să fii arbore	12

Mi-ar fi plăcut	12
Cele două muzici	13
Ninge cu rochița-rîndunicii	13
Și uite-așa	14
În nisipul ce fuge	14
Nu, mulțumesc	15
Uriășul	15
Într-un stejar	16
Petrușka	16
Eteroni	17
Frunză	17
Nu ninge	18
Arcă	18
O aruncătură de zar petrecută demult, la o tragere	19
De la capăt	19
Ruperi	19
Alegorie	20
Fără odihnă	21
Baladă despre o piatră	22
Terasă cu arțar în noiembrie	24
Foc heraclitean, natura	24
O fărîmă	25
Semnătura lucrurilor	25
Sonată de Șcarlatti	26
Torțe	26
Pe scutul fraged	27
Muzică	27
Orb într-o zi, pierdut printre cuvinte...	28
Priveliște deasupra norilor	28
Răstignit pe valuri am auzit întrebări	29
Așa grăit-am	29
Mare, cu încrețituri de cuvinte	29
Surdină	30
La ce bun ?	30
Cînd mă ridic	31
Înceleștare	31

Foşnetul	32
Noapte de septembrie	32
Cînd strig o creangă se deschide .	33
Într-un desiş de semne...	33
Unde e graniţa... ?	34
De-un fir de noapte	34
Baladă	35
Elegie de mai	35
Şi firul s-a rupt...	36
Sub roiul uriaş de mîini, am ucis .	36
Odă unei păpădii	37
Să existe mereu	38

Recviem la Podeni

Îmi vezi visele	39
Vedenie	40
Luaţi aminte...	40
Iar te-am visat azi-noapte	41
Ce vijelie... ?	41
Vanitas	41
Lui I. N.	42

POEME DE ÎNCEPUT DE DRUM

Clopotele din zid	45

Liturghii negre

Nocturnă	46
Liturghii negre	46
Scenă de toamnă	47
Apocalips	48
Clopote în ceaţă	49
Viscol	49

Lupănar medieval	50
Iarnă	51
Nocturnă	51
Ars poetica	52
Elegie	53
Peron imaginar	53

ENESCU, SUITA LIRICA

Ursitoarele	57
Intermezzo	58
Nașterea cîntecului	58
Noul Orfeu, I, II	59
Marea Rapsodie	60
Jertfă neîntreruptă	62
Bach	62
Oedip	63
Crepuscul de primăvară	72
Cîntec trist	73
Mfinile	74

POEME

Existență	77
În adîncul oglinzii	77
Muzică	78
Inscripție pe o scoică	79
Viscol	79
Interludiu de război	80
Vase comunicante, I, II, III	81
Dacă și stelele...	83
Cîntecul drumețului de zi	84
Eu văd...	84
Poetul	85
Clamavi...	85

Mic recviem eroilor antifasciști	86
Adolescență	86
Expoziție în crematoriu	87
Infinitului	87
Către Venus	88
Pe un motiv de W. H. Auden	89
Despărțire	89
Aș vrea uneori...	90
Impresie de iarnă	90
Pe o cupă de cristal	91
Sete	91
Presura	91
Sărutul	92
Mândrie	92
Întîiul suris	93
Profil pierdut	93
Arbore în toamnă	93
Elegie uitată	94

PARABOLA FOCULUI

Imn soarelui	97
Mozart	98
Ochii	99
În inima unui arbore...	100
Excelsior	101
Mai spune...	102
Rug	103
Unicornul, I, II, III	104
Cimitir la Săpînța	106
Destinul unei alge	107
Rîndunica	107
Cu-o linie neagră	108
Cu numele tău...	108
Auditiv	109
Clipă	109

Piinea și cuțitul unui poet	110
Repetiție	111
Sferă	111
Homo	111
Corabia de sunete	113
Măr	113
Căprioare la Putna	114
Nocturnă	114
Cîntec de brumă	115
În memoriam	115
Cîntec de lună	116
Cîntec de colibri	117
Antic	118
Pian dezacordat	118
Transfigurare	118
Le Belle et le Clochard, I, II, III	119
Ghitare la „Contrescarpe“ . . .	121
Jardin de Tuilleries	122
Nymphéas	122
Giacometti.	122
Coasta de Azur	123
Masca muzicii	124

CLOPOTUL NINS

Cosmos	127
Cămașa lui Nessus	127
Obsesia de galben	128
Glas	130
Ascunsul ritm	130
Ecou florentin	130
Parabola focului	131
Ceas grav	131
Strămută visul	132
Cu chipuri de ceară	132
Interludiu	132

Nevăzut	133
Scherzo	133
Fîntîna	134
Hotar	134
Cel care tulbură...	134
Alb sfișiat	135
Cerul de tăgadă	136
Elegie florentină, I	136
Elegie florentină, II	138
Visul	138
Tornadă, I	139
Geneză	140
Plută	140
Lunii	141
Universalii	141
Fugă	142
Iarbă	143
Obîrșii	143
A pierde	144
Hypnos	144
Rue de la Gaité	144
Invențiune pentru ondiolină	146
De fum...	147
Dans	147
Mică baladă despre Buffalo Bill	148
Elegie la prăbușirea unui arbore	149
Secțiunea de aur	149
Remember	150
Întoarcerea lui Cain, I, II	151
Mai	152
Elegie pierdută	153
Lied	153
Contrapunct (fragment)	154
Cîntec	155

SECȚIUNEA DE AUR

Orfeu ingenuncheat	159
Metempsihoză	160
Cîntec	160
Testamentul unui fluture	161
Biruință	161
Muzică și ceață de noiembrie	162
Mistuiuri	162
Efect de lună cu Don Quijote	163
Tu treci	164
Timp	164
Năluca	164
Atică	165
Panteism	165
La o aniversare	166
Zbor în vis	166
Guașă	167
Secundă	167
Mimul	168

Nopțile Albionului

Stratford-upon-Avon	169
Morus	169
Canterbury	170
Turner	170
Elegie	171
Pe lespede de lui T. S. Eliot din Westminster Abbey	172
Impresii de călătorie	172
Orb la Tate	173

Elegiile marine

Marină, I	174
Marină, II	175

Marină, III	176
Ca marea...	176
Marea .	176
Marină . . .	177
Invizibilul suflet	177
Fructele mele	178
Dezlănțuire . . .	178
În paradisul mării	178

TRANSFIGURARE

Numele patriei	183
Oriunde . . .	183
Pasărea albastră .	184
Pune oglinzi . . .	184
Cîntec de primăvară	185
Pe nimb de vulturi	185
Pămînt ca o vale de aur, Podeni	186
Podeni	186
Tărîm	187
Chip . . .	187
Întoarcerea .	188
Transfigurare	189
Viziune la Măărășești	189
Brazdă albastră .	190
Pe friza cerului	190
Ceas de baladă	191

LUMEA DIAFANA

Masa tăcerii	195
Soarele	195
Noapte .	197
Scafandru . . .	197
Lumea diafană	198

Pasărea de aur	199
Ninsoare târzie	199
Sărutul	200
Păsărarul	200
După miezul nopții	201
Dimineții	201
Parcă...	202
Ultima ninsoare	203
Smulgere	203
Vocea	203
Avatar	204
Dăinuire	205
Goană	205
Demitizare	205
Cîntec de toamnă	206
O clipă	206
Ca o felină, seara...	207
Prometeu	207
Începutul lumii	208
Gravitație	208
Meteoriți	208
Poem	209
Dacă și caii...	209
Frunze	210

Oceanul și noaptea

Nocturnă	211
Chaclacayo	211
Escală la San-Juan	212
Teotihuacan	212
Ploaie ecuatorială	213
Măslinul	213
Oceanul	214
New York	215

Pe Acropole	216
Templul lui Poseidon .	216
Boeing	217
Pe Insurgentes la etajul 10 .	217

Capricii

Bufnița	218
Risul	218
Struțul	219
Cămila	219
Cangurul	220
Jaguarul	220
Pescărușul	221
Capra neagră	221

Cîntece flamande

Béguinage	222
Întemnițatul de ceară	222
Clopotele din Bruges .	223
Noaptea	223
Tyll Buh-Oglindă	224
Flaut de dor	224
Vechi peisaj olandez . . .	225
Femeie care cîntărește perle .	225

INTILNIRE ÎN OGLINDĂ

Seisme

Premoniție .	229
Vine o vreme	229

Expansiune	229
Seisme	230
Prin întuneric	231
Dimensiuni	231
Pietre în toamnă	232
Cîntec întrerupt	232
Omul-orchestră	233
Frăgezimi	233
Căprioară traversînd noaptea	234
Tremurătoare	234
Desăvîrşire	235
Presimţire de iarnă	235
Psalm pentru un arbore defunct	236
Caraiman	236
Flash-back	237
Toamnă	237
Rugă de crin	237
Tîmp	238
Clopot, I, II, III	238
Suspens	240
Petrecheri	240
Întîlnire în oglindă	241
Nocturnă	242
Tablouri dintr-o expoziţie, I	242

Quasi una fantasia

Quasi una fantasia	244
Ştafetă	244
Iarmaroc	245
Humorescă	246
Pe un motiv irlandez	246
Lup	247
Dacă aş fi fost lebedă	248

Cer de păsări

Chivot la Argeș	249
Blînd meteor . . .	249
Dimineață de iunie .	250
Prin visele orașului .	250
Culegătoarea de fragi	251
Pasăre . . .	251
Vale cu greieri	252
După asfințit	253
Deodată	253
Surisul	254

SALONUL OLANDEZ

Curtea	257
Pieter de Roovere conducînd pescuitul de somon în împrejurimile Dordrechtului	257
Fiul risipitor	258
Hanul	260
Nunta din Cana	260
Moara de apă	261
Portretul artistului în chip de Sfîntul Pavel	261
Rondul de noapte	262
Portretul artistului rîzînd	262
David cîntînd la harpă înaintea lui Saul .	263
Peisaj în asfințit	264
Fata cu turban	265
Colivia cu papagal	265
Cei doi stejari	266
Vînătoarea mistrețului	267
Adorația vițelului de aur .	268
Casa de țară	268
Stradela	269
Cămara	269
Vedere din Delft	270

Ramura înflorită de migdal .	
Vedere din Delft . . .	270
Sticletele	270
Scaunul cu luminare .	271
Turnul lui Babel . . .	271
Turnul lui Babel . . .	272
Soldatul și fata	272
Alegoria războiului . . .	273
Drumuri în cîmpul cu ciori .	273
Jocul de cărți	274
Peisaj de iarnă	275
	275

CORABIA DE SUNETE

Tăcerea și foșnetul

Echilibru	
Depărtare	279
Priviri	280
Înainte de asfințit	280
Deasupra abisului	281
Ce a văzut pescărușul	281
Cîntec de noapte	281
Apus de soare în Țara Hațegului .	282
Ah, vîntul	282
Ecouri	283
Densuș	283
Cine aude	284
Exorcism	284
Tablouri dintr-o expoziție, II .	285
Portret în aqua-forte	286
Lui Apollinaire	287
E-o boare adevărul	287
Nașterea clopotului	288
Andante	289
	289

Aria focului . . .	290
Mitologii	291
Zăpadă peste zăpadă...	291
Ultima fereastră	292
Brechtiană	292
Muzicanții din Bremen	293
Croitorul de nori .	293

Rădăcina

Impresii din copilărie	294
Te pot privi .	295
Rădăcina .	296
Izvorul	296
Clevetitorilor patriei	297
Limba noastră .	298
Lașitate	298
Veghem	299
Clopotele de la Horezu	299
Hronic	300
Țării mele	301
Pastorală	301
Trădătorilor de țară	302
A avea	303
Chipuri	303
Patriei, într-o dimineață de august .	303
Cap de dac	304
Patria lăuntrică	304
Herb	305
Podeni	306
Cîntec fără sfîrșit .	307
Rostire în zori, patriei	307
. Patria	307
Numai izvorul	307

Variații pe tema soarelui	311
Oboi în noiembrie	313
Tangerine dream	313
Frunze	313
Te-ai visat...	314
Cheamă norul acela	314
Unde nu te voi mai găsi...	315
Urma războiului	315
Unui prieten	316
Cuvîntul	316
Nesaț	317
Joc	317
Soledad	317
Tablouri dintr-o expoziție, III	318
Alte petreceri	320
În Alsaka	320
Eeran	321
Naufragiu în nori	321
Chiar dacă visăm...	321
Piriul acesta	322
Pămîntul	322
Piranesi	323
Munți în amurg	323
O haită de cîini ciobănești era să-mi sfișie fiul	324
Inscripție	324
Sosia	325
Hamburgheză	325
Pornind spre-un țărm de ceruri	326
Între mine și mine	326
Străina	327
Într-o zi florile au venit singure	327
Scenă apocrifă din „Cei șapte contra Tebei“	328
După furtună	328
Interior	329

Fluture . . .	330
Munții din vis .	330
O grădină pentru Orfeu .	330
Cîntec de stea . .	331
Împotriva inerției .	331
Catren . . .	335
Portret	332

FUGATO (Inedite)

Verticală	335
Cîntec de toamnă .	335
Uitare .	336
Exorcism .	336
Metamorfoză	337
Ricoșeu	337
Decepție	338
Căutări .	338
Impresie	339
Fugato . . .	339
Amiază .	340
Lui Daniel	341
Amintirea	341
Portret	342
Cea mai frumoasă... .	342
La capăt de drum .	343
Lumină tristă .	343
Poem conte-jour	344
Poem stelar .	345

<i>Indice alfabetic al poeziilor (după titlu)</i>	247

Lector : ELENA MURGU
Tehnoredactor : VASILE CIUCA

---

*Bun de tipar 29.XI.1985. Apărut 1986.
Coli ed. 12,70. Coli tipar 12,5 și 4 pag.*

Tiparul executat sub comanda
nr. 552 la
Întreprinderea Poligrafică
„13 Decembrie 1918”,
str. Grigore Alexandrescu nr. 89-97
București,
Republica Socialistă România

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2025

